XXVII. évfolyam, 43. szám. **Ára: 1,80 Ft** 1971. október 28

(Endrődi István rajza)

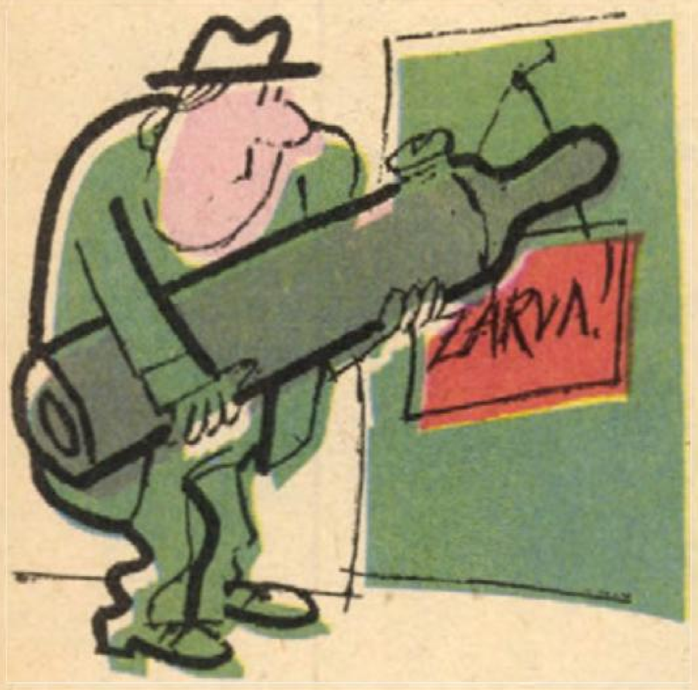
RÓZSA SÁNDOR A VADNYUGATON — *Orvost! A seriff elájult az izgalomtól!...*

KEDVES LUDAS!

GÁZ VAN

Gáz van... csak éppen nem mindig. Ugyanis furcsa játékot űz velünk, ceglédi palackosgáz-fogyasztókkal az Ásványolajforgalmi Vállalat szajoli telepe. Szombatonként 13 óra körül megjelenik a telepen a gázelosztó gépkocsija és erre bezárják a telepet a fogyasztók elől. Szállítás van. A telep egyébként is csak 15 óráig tart nyitva, holott éppen szombaton

délután a legnagyobb az igény a cserére, hiszen vasárnapra senki sem szeret gáz nélkül maradni. Ugyebár ez teljesen nyilvánvaló. Legfeljebb a szajoli gázelosztó telepen nem tudják.

A kocsi tehát bekanyarodik, a kapukat bezárják, és ilyenkor 120—150 főnyi tömeg várja a rakodás befejeztét. Az ügy — méréseim szerint — 90—100 percig szokott tartani. Kivéve, ha a várakozók markosabbja is beszáll az anyagmozgatásba. Ilyenkor viszont valósággal röpködnek a palackok, mintha éppenséggel répahordásról volna szó és nem robbanásveszélyes anyagról.

Nekem személy szerint már négy ízben sikerült kifognom ilyen szombati szállítást. Legutóbb október 2-án, tehát a gázkitörés előtt, amikor az YB 12—93 rendszámú pótkocsis teherautó rakodott a tömeg közreműködésével negyed kettőtől fél háromig.

Javaslataim ez ügyben a következők:

1. Ne szállítsanak árut szombaton délután.
2. Ha mégis szállítani kell, akkor ne csak Ceglédet részesítsék ebben az áldásban, hanem a vállalat hatáskörébe tartozó másik 150—200 községet és várost is. Így ránk csak minden kétszázadik szombaton kerülne sor. Négyévenként elviselnénk.
3. Ha egyik javaslatom sem kivitelezhető, akkor valamelyik szombati szállítmánnyal jöjjön el hozzánk a Gázelosztó Telep illetékese és hallgassa meg a várakozók véleményét. Nem árt, ha előzőleg megedzi a fülét, mert az ott elröppenő mondatok az én szerény véleményemnél is kevésbé tűrik a nyomdafestéket.

Bíró Sándor
Cegléd, I., Eötvös tér 4.

MONOLÓG EGY TÁSKA KAPCSÁN

Nézd, Gáborkám, beszéljünk nyíltan, mint férfi a férfival, elvégre nem vagy már mai gyerek, hároméves leszel perceken belül: ez az óvodástáska, amit tőlem kaptál, igazán nem valami mutatós. De hidd el, nem én vagyok a hibás. Én ugyan a kereskedők álma vagyok, ha nekem, magamnak kell valami,

megveszem belőle a legelső darabot, amit elém raknak a pultra, minden válogatás nélkül. De most elhatároztam, hogy életed legelső munkaeszközének, az óvodatáskádnak a kiválasztásánál nagyon gondos leszek és körültekintő. Én ugyanis azt gondoltam (hiába, no, még sohasem vettem ilyesmit, kezdő vagyok ebben), hogy ezek a táskák különböző színben és fazonban készülnek. És azt is hittem, hogy virág van rajta vagy egyéb minta, mesealakok vagy mesejelenetek. Sajnos az én fantáziám gazdagabbnak bizonyult, mint azoké, akik ezeket a táskákat készítik. Mert ez bizony csak egy kis egyszerű, egyszínű, drapp válltáska...

Hogy mondod? Neked így is tetszik? És roppant elégedett vagy vele, mert nyakba lehet akasztani és belefér a csoki meg a keksz, és neked ez a lényeg? Hát, igen, igen. De, tudod, mi naiv felnőttek azt szeretnénk, ha még egy ilyen egyszerű kis eszköz is, mint a te táskád, segítene a gyermeki fantázia kibontakoztatásában, a szép iránti érzék kifejlesztésében. Nem is beszélve olyan praktikus szempontokról, hogy jó volna, ha első pillanatban, már a külleméről megismerhetnétek, melyik a ti táskátok. De a sok egyforma, uniformistáska között nagyon nehezen találja meg majd ki-ki a magáét!

Miért vettem meg végül is, ha nem tetszik? Mert örültem, hogy ilyet is sikerült kapnom. Nyolc boltban fordultam meg október első napjaiban, mindenütt azt mondták: nincs, kifogyott, talán később lesz. Persze hogy a kilencedikben megvettem, amit elém tettek, hiszen a semminél azért ez is csak több...

(r. b.)

MÁSKOR IS?

„Kellemesen akarja eltölteni szabadságát? Látogasson el máskor is Magyarországra!"

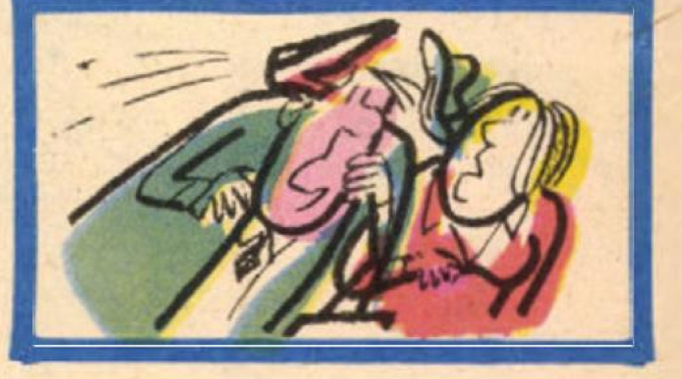
Ezt olvastam egy prospektusban, és meg is fogadtam a jó tanácsot. Szép volt, nagyszerű volt, és a Majakovszkij utcai cipőbolt kisasszonyának is csak némileg sikerült elrontania örömünket. Feleségem cipőt akart vásárolni, tehát bementünk, és vártunk türelmesen, amíg ránk kerül a sor. Egy lengyel csoport állt előttünk, sehogyan sem tudták magukat megértetni az eladónővel. Gondoltam, hogy hasznosítom magam, és tolmácsnak ajánlkoztam.

No, erre aztán megkaptam!

— Nem kell! — kiabált rám paprikavörösen a kedves elárusítóhölgy. — Törődjön a saját dolgával!

Szégyenkezve osontam ki a boltból, és csak jó öt perc múlva jutott eszembe: magasságos ég, miért én szégyelljem magam?

Pavel Janík
Trencianska Teplice
Parková 24.

A CÍMZETT VÁLASZOLT

MEGVIZSGÁLTUK

A Ludas Matyi 1971. szeptember 16-i számában megjelent, „Szegény buszvezető" című cikkben foglaltakat megvizsgáltuk. Gépkocsivezetőnket mulasztásáért felelősségre vontuk és az utazóközönséggel szemben tanúsítandó helyes magatartásra kioktattuk.

Budapesti Közlekedési Vállalat
Szentgyörgyi Tibor
osztályvezető

CIKKÜKRE VÁLASZOLVA

Szeptember 21-én kelt „Ülőkeügyben" ünnepélyesen" című cikkükre válaszolva közöljük, hogy a konyhabútorokat a Nagykereskedelmi Vállalat 2 db ülőkével szállítja. Minthogy a vásárlók komplett konyhagarnitúrához ragaszkodnak, abból csak az ülőkét kivenni nem tudjuk. Az Otthon áruházban egyébként jelenleg is 4 fajta ülőke kapható, különböző kivitelben. Ez nem jelenti, hogy minden igényt ki tudunk elégíteni, mert rendeléseinknek a Nagykereskedelmi Vállalat sem mennyiségben, sem választékban nem tesz eleget.

Centrum Áruházak
Nagy János
osztályvezető
Blaskovits Lajos
csop. vez. h.

ELJÁRTUNK

Augusztus 19-i számukban „Elemi csapások" címmel megjelent cikkük nyomán a VBKM 1. sz. Akkumulátor- és Szárazelemgyárnál eljártunk. Kérdésünkre közölték, hogy az elemek minősége a korábban gyártottakéhoz képest inkább javult. Ezt a vállalatunknál működő MEO is igazolta.

Felkerestük a panaszost is, aki időközben a „rossz" Perion elemmel használhatatlannak vélt Elgatronját — filléres alkatrészcsere árán — megjavíttatta és a készülék azóta is kitűnően működik.

Ferrovill
Pécsi György osztályvezető
Tímár Béla
osztályvezető-helyettes

A ROMÁNC VÉGE

Esténként a Nyugatiból utazom Vácra. Nem jó az embernek egyedül lenni, így mindig olyan helyet keresek, ahol csinos és fiatal útitársnő szemlélésével üthetem el az út fáradalmait. Ha hajlandó szóba is ereszkedni velem — még jobb. Legutóbb például gyönyörűen indult egy románc, és sosem bocsátom meg a MÁV-nak, hogy nem tartott tovább egy másodpercnél.

Első kérdésem ugyanis — a hagyományos módszer szerint — így hangzott:

— Hová tetszik utazni?

A válasz váratlan volt és megrázó:

— Szegedre!

Kiderült, hogy a pályaudvaron a Vácig közlekedő szerelvény végénél ottfelejtettek egy postakocsit. „Budapest—Szeged" táblával.

Megnéztem a vasúti üzletszabályzatot: ilyen esetben még csak kártérítést sem követelhetek.

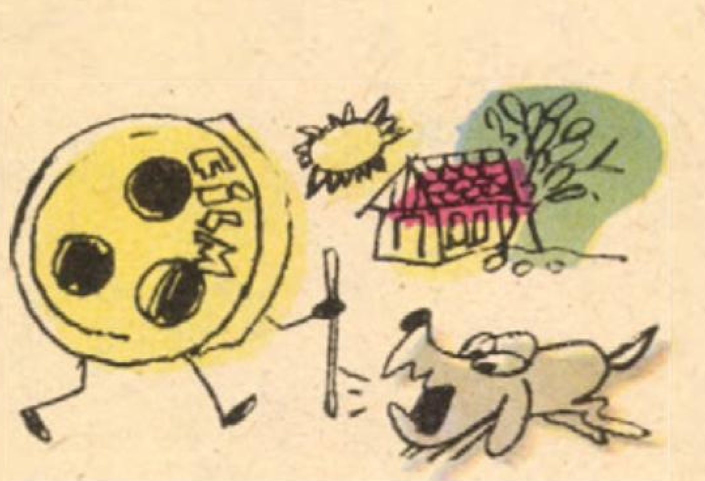
Lakner Zoltán
Hajdúdorog, Új u. 6.

MEGYEN A FILM SZÁKRÓL SZENDRE

Komárom megyében Szend és Szák községek között jelenleg mindössze egy kilométer távolság van. Ugyanis lassan összeépül a két község. Mindkét községnek külön van postája, mozija, a tanácsuk már közös.

A Moziüzemi Vállalat (gondolom, a kevesebb postaköltségre gondolva) olyan műsorbeosztást készít már hosszabb ideje, hogy a Szákon játszott filmet 2—3 nappal később Szend vetíti. De ami a film szállítását illeti, az már nem az elgondolásnak megfelelően történik.

Vetítés után a száki filmszínház postára adja a filmet, Szendre címezve. A száki postáról a filmet és

a többi postaszállítmányt Szenden keresztül autóbusz elviszi Nagyigmándra, ott egy lovas kocsi kiszállítja a vasútállomásra, a vonat beviszi Komáromba. Ott éjszaka szortírozzák, a reggeli vonat viszszahozza a Szendre címzett szállítmányt a nagyigmándi vasútállomásra, onnan lovas kocsi behozza a nagyigmándi postára, a nagyigmándi postáról kézi kocsival kihozzák a buszmegállóba, és ugyanez az autóbusz, amelyik előző délután behozta a filmet, viszi Szendre. Tehát egy kilométer helyett szegény film mintegy 75 kilométert tesz meg.

Szijj Bálint
autóbuszvezető
Nagyigmánd, Kossuth u. 18.

a bot elégiája

„Sétapálca!" – ez volt egykor
Botomnak a neve.
Kedélyesen, kényelmesen
Sétálgattam vele.

Ám a legtöbb botnak
Ez a sorsa végül:
Elveszett – s én itt maradtam
Sokáig – bot nélkül!

Aztán még sok minden eltűnt
A nagymessze múltban –
Támasz nélkül vitt az utam:
Járni megtanultam.

Ám az idő eltelt,
Így: botra is tellett,
Mivel botra támaszkodni
– Mindhiába! – kellett!

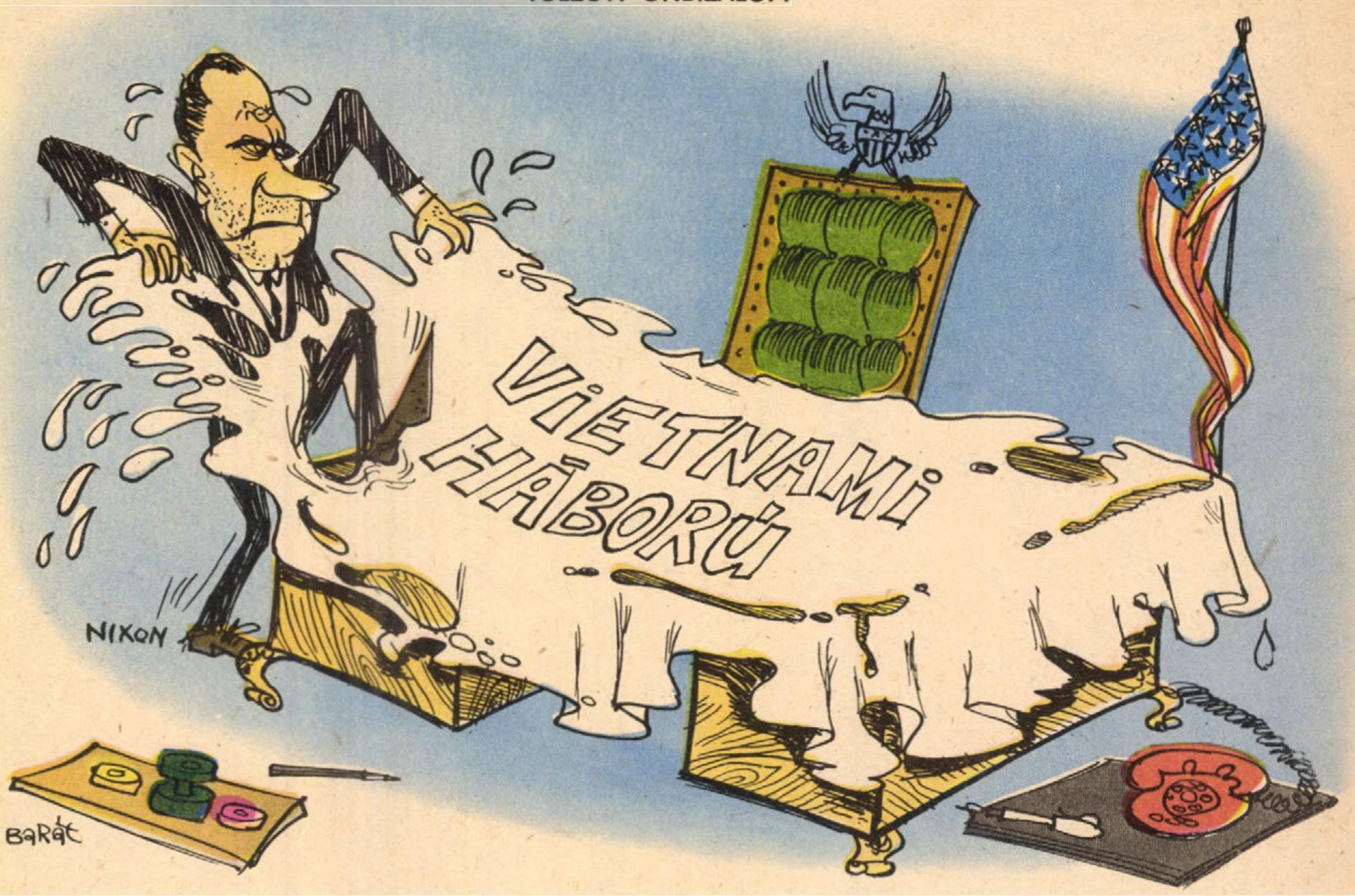
Tessék! – ez a bot is eltűnt!
De hát – rátaláltam:
Ott vonult meg szerényen a
Fészek-klub sarkában.

Szólt a klub igazgatója:
„Megőriztük ezt mi –
Járj vele a régi kedvvel,
S tudatjuk, hogy – botodnak sem kell
Tagdíjat fizetni!"

Farkas Imre

TÚLZOTT ÖNBIZALOM

(Barát József rajza)

– Az az érzésem, hogy még egy ideig nyújthatom . . .

Magyarázatok

Én tulajdonképpen már nem azt unom, hogy nincs bébielem, hogy rossz a közlekedés, a cipő, és hogy késnek az építkezési határidőkkel. Ezeket a dolgokat az ember tíz-húsz év alatt lassan megszokja és beletörődik. Engem a magyarázatok, a kifogások monoton egyhangúsága ingerel. A könyökömön jön már ki a nyersanyaghiány, a kooperáció fogyatékosságai, a munkaerővándorlás és ilyesmik. Mindjárt elviselhetőbb lenne a dolog, ha a magyarázatok színesebbek, fantáziadúsabbak lennének. Ezért alapítottam meg a „MAGYELKÖ"-t, azaz a Magyarázatokkal Ellátó Központot, mely bármikor szállít megfelelő kifogásokat, objektív nehézségeket, minden mennyiségben és minőségben. Az iroda személyzete a vezetőséggel együtt, egyelőre, egyetlen fő, ezért csak a közületek igényeit tudom kielégíteni, de megfelelő érdeklődés esetén — ha kapok munkaerőt — magánszemélyek magyarázatokkal való ellátását is vállalom.

Indulásra kidolgoztam néhány alapkifogást, melyet mintaként a tisztelt érdeklődők rendelkezésére bocsátok.

Magyarázat az építési határidő késésére:

Munkaerőnk annyi volt, hogy vígan aludhattak az állványokon. Térdig jártunk az építési anyagban, és a társvállalatok, alvállalkozók úgy kooperáltak, mint egy kisangyal. Hogy ennek ellenére késik az átadás, annak az az oka, hogy a mész nem olvadt el a vízben, mivel a pesti vízben annyi a klórmész, hogy már nem tud többet oldani. Persze hozattunk Kuwaitból desztillált tengervizet, de eközben kiderült, hogy ebből a vízből csak akkor lesz habarcs, ha szaharai homokot rakunk bele. Amíg erre rájöttünk, lejárt négy határidő, de most már nincs semmi baj: hozattunk szaharai homokot, és ámbátor addigra elpárolgott a kuwaiti víz, mert egy felelőtlen segédmunkás nem tette rá a fedőt, de a vétkest megbüntettük. Most folynak a kísérletek a hazai keserűvizek felhasználására, melyek nagyban gyorsítják majd az építkezést. Ez hát a magyarázata annak, hogy a szóban forgó munkahelyen még az alapok ásását sem kezdtük meg . . .

Magyarázat gyermekcipőügyben:

Emlékszünk még a régi időkre, mikor a gyermek addig hordott egy cipőt, amíg ki nem nőtte. Ilyenkor a szülők kerestek egy szegény gyereket, aki tovább tudta viselni a még teljesen használható lábbelit. Nálunk ugyebár már nincsenek szegény gyerekek, és minden szülő megsértődne, ha egy használt cipőt akarnának gyermekének ajándékozni. Így aztán a háztartásokban felgyülemlett a még hordható, de kinőtt gyermekcipő. Ezért az iparág hosszas kísérletekbe kezdett olyan cipő előállítására, mely éppen tönkremegy, mire a gyermek kinőné. A kísérletek olyan kiváló eredménnyel végződtek, hogy sikerült gyártanunk olyan gyermekcipőt, mely sokkal előbb szétmegy, mint ahogy a gyermek kinőné. Így gyermekeink gyakrabban részesülhetnek az új cipő örömében, melyből mi — akik még a régi világban nőttünk fel — alig élvezhettünk valamit. Kaptunk jelzéseket, hogy egy kicsit előreszaladtunk, és túl hamar tönkremennek az új módszer szerint készült lábbelik. Kísérleti üzemünkben most kutatásokat folytatunk az irányban, hogyan lehetne elérni, hogy gyorsabban nőjön a gyermekek lába . . .

Magyarázat a postai küldemények késedelmes továbbítása ügyében:

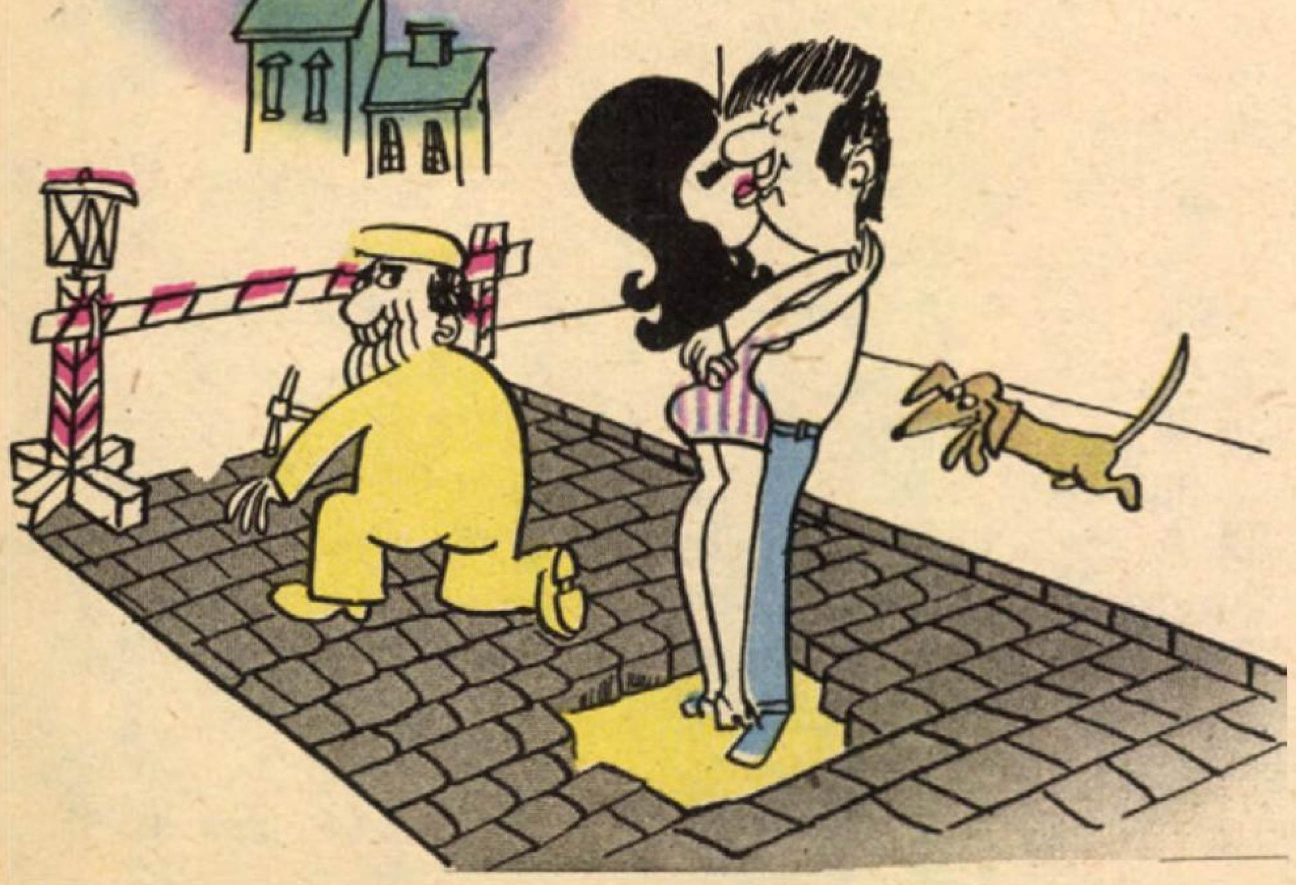
A régi posta lélektelen gépezet volt. Manapság sikerült elérni, hogy itt is érző emberek dolgoznak, akik éppen olyanok, mint minden más ember: vannak hibáik, gyengeségeik, de alapjában és valahol nagyon pontos dolgozók. Előfordul, hogy egy-egy távirat napokkal később jut el a címzetthez, de ennek az a magyarázata hogy érző szívű munkatársaink viszolyognak a rossz híranyagok továbbításától. Együtt ereznek a címzettel és meg akarják kímélni az izgalomtól, szomorúságtól. Igaz, a jó híreket tartalmazó küldemények is ólomlábakon járnak, de a postás dolgozó nem sértheti meg a levéltitkot, valamint azt is tudja, hogy a jó hír szárnyon jár. Ezzel pedig a posta rozzant motorkerékpárjain, biciklijein úgy sem tudnák felvenni a versenyt.

*

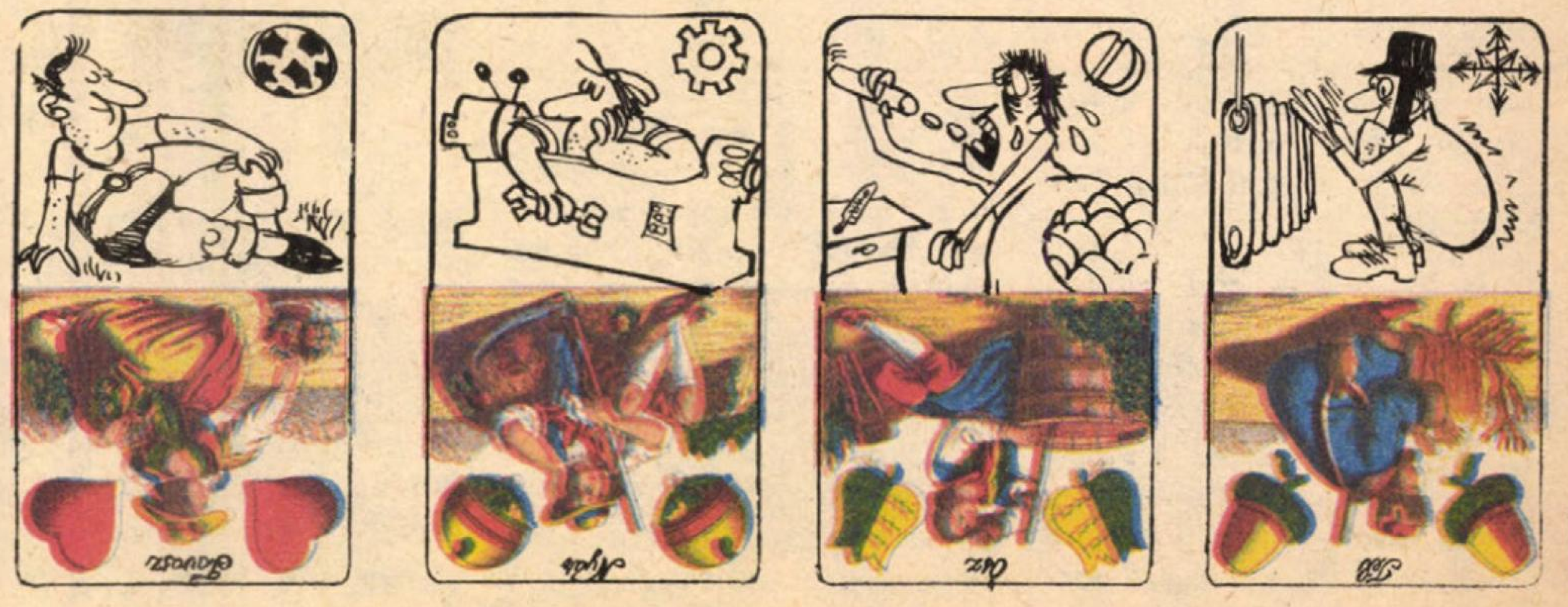
Az ilyen magyarázatokban van fantázia, izgalom. Ezeket lehet majd cáfolni, lehet rajtuk vitatkozni és nagyokat lehet rajtuk nevetni. Az eddigi magyarázatok ugyanis unalmasak, szürkék és legfeljebb sírni lehet rajtuk . .

Ősz Ferenc

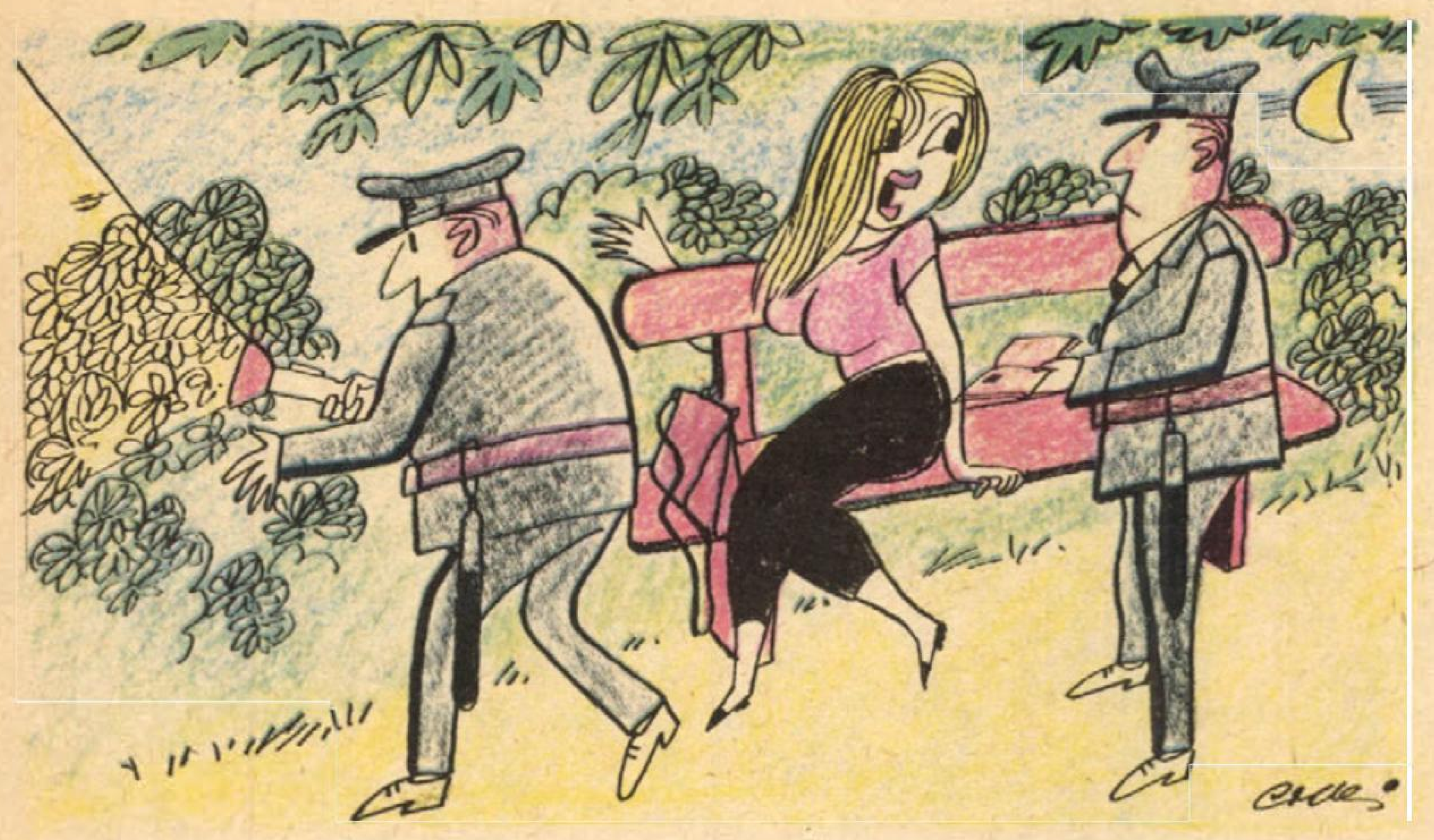
TAPINTAT

FELEMÁS JÁTÉK

GALERIBÜSZKESÉG

– Én mindig mondtam, hogy olyan srácot, mint a Feri, lámpással sem lehet találni...

A KÖLTŐ ÉS A MÚZSA

– Semmi szükségem a csókjaidra, inkább mosogass el!...

A FÉRJ

– Szívecském, én szívesen segítenék, de látod, mindkét kezem tele van...

HEHEHE!

Az „International Herald Tribune"-ban olvastuk az alábbi „jellegzetesen olasz" viccet:

Egy palermói kávéházban Tony így szól Angelóhoz:

– Hé, Angelo! Szereted te a görbe orrú nőket?

– Dehogy szeretem! – hangzott a válasz.

– És a bajuszos nőket, azokat szereted?

– Azokat sem!

– És a görbe lábú nőket szereted?

– Nem szeretem!

Mire Tony ingerülten kérdezi:

– Akkor mit legyeskedsz a feleségem körül?!

AZ ERDŐBEN

– Tévedsz, ez nem a Tarzan, hanem a Kovász Benő a Fuszek utcából. Másfél éve tatarozzák a házukat.

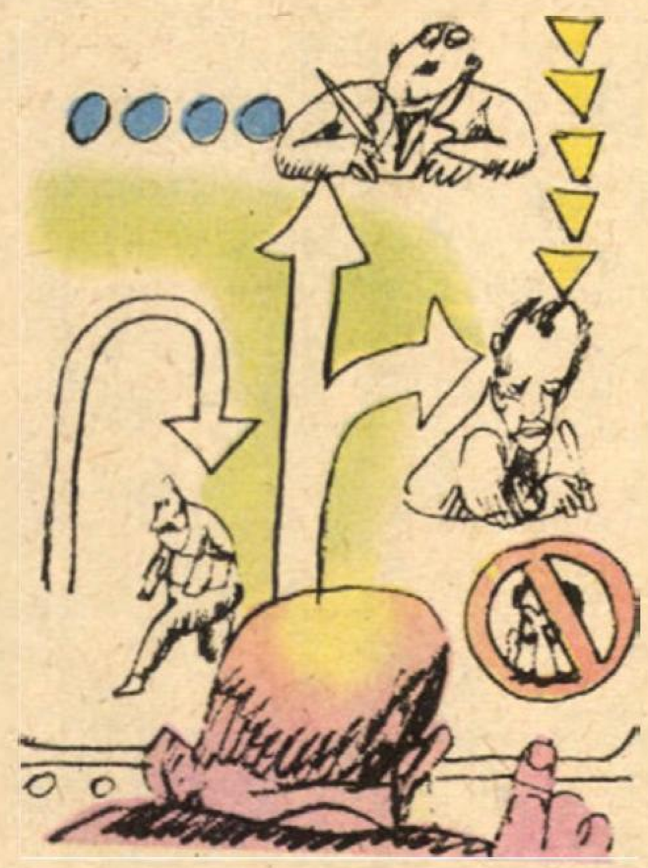
Főnöki KRESZ

Az újságban olvastam két lvovi szociológus javaslatát. A lényeget összefoglalva arról van szó bennük, hogy gazdasági vezetők munkáját egy-két évenként értékeljék s a *legjobb* művezetőket és részlegvezetőket kötelezően előléptessék. Ezzel egyidejűleg a *leggyengébbeket* — ugyancsak kötelező érvénnyel — alacsonyabb beosztásba sorolják. Természetesen az utóbbiak sem lennének „eltemetve". Ha kisebb posztjukon megállják a helyüket és bizonyítanak, akkor a legközelebbi értékelés alkalmával újból magasabb beosztáshoz juthatnak.

Hogy máris milyen viták keveredtek és kavarognak a javaslat körül, azzal nincs szándékom foglalkozni, de el tudok képzelni más megoldást is. Hogy például a gépkocsivezetőkre kötelező KRESZ mintájára megalkotnák a gazdasági vezetőkre kötelező KRESZ-t, az úgynevezett főnöki KRESZ-t. Minden gépkocsivezetőnek a KRESZ előírása szerint szabályosan és veszélymentesen kell tudni vezetnie; takarékoskodnia kell a benzinnel; ismernie kell a jobbkéz-szabályt és a nemzetközi útjelzéseket; vigyáznia kell az utasaira, a gyalogosokra, az autón közlekedőkre s nem kevésbé a saját testi épségére; tudnia kell, mikor és hol kell olajozni, és a többi.

A KRESZ nemcsak szabályozza, hanem minőségileg javítja is az autóvezető munkáját. elképzelhető tehát, hogy a gazdasági vezetők számára egy okosan megfogalmazott KRESZ nagy haszonnal járna. Az olajozásra vonatkozó előírásokat kihagynám a gazdasági vezetés KRESZ-éből, mert a szabályok helyes végrehajtásával enélkül is gördülékeny lehetne a vállalat vezetése.

A főnöki KRESZ ismeretében minden gazdasági vezetőnek szociológus nélkül is tudnia kell, hogy beosztottja hogyan látja el

a feladatát: jól vagy rosszul, gyengén vagy középgyengén. A probléma itt az: mi történik, ha a főnök megszegi a KRESZ-t? Ha például beosztottja már jó néhány év óta sok hibával és hanyagul dolgozik, a főnök indokoltan töprenghet azon, milyen címen helyezze alacsonyabb beosztásba éppen most, amikor eddig a gyengébb teljesítményt elfogadta tőle. Sőt olykor még jutalmazta is eredményes tevékenységét. Mit szólnának ehhez a dolgozók? És hát a főnöknek is van szíve! Csak a népszerűtlen megoldáshoz nincs, tehát nem történik semmi: a szerény képességű középkáder további harminc évig marad, és a vállalattól megy nyugdíjba. Ezzel a főnök a problémát megszűntnek tekintheti.

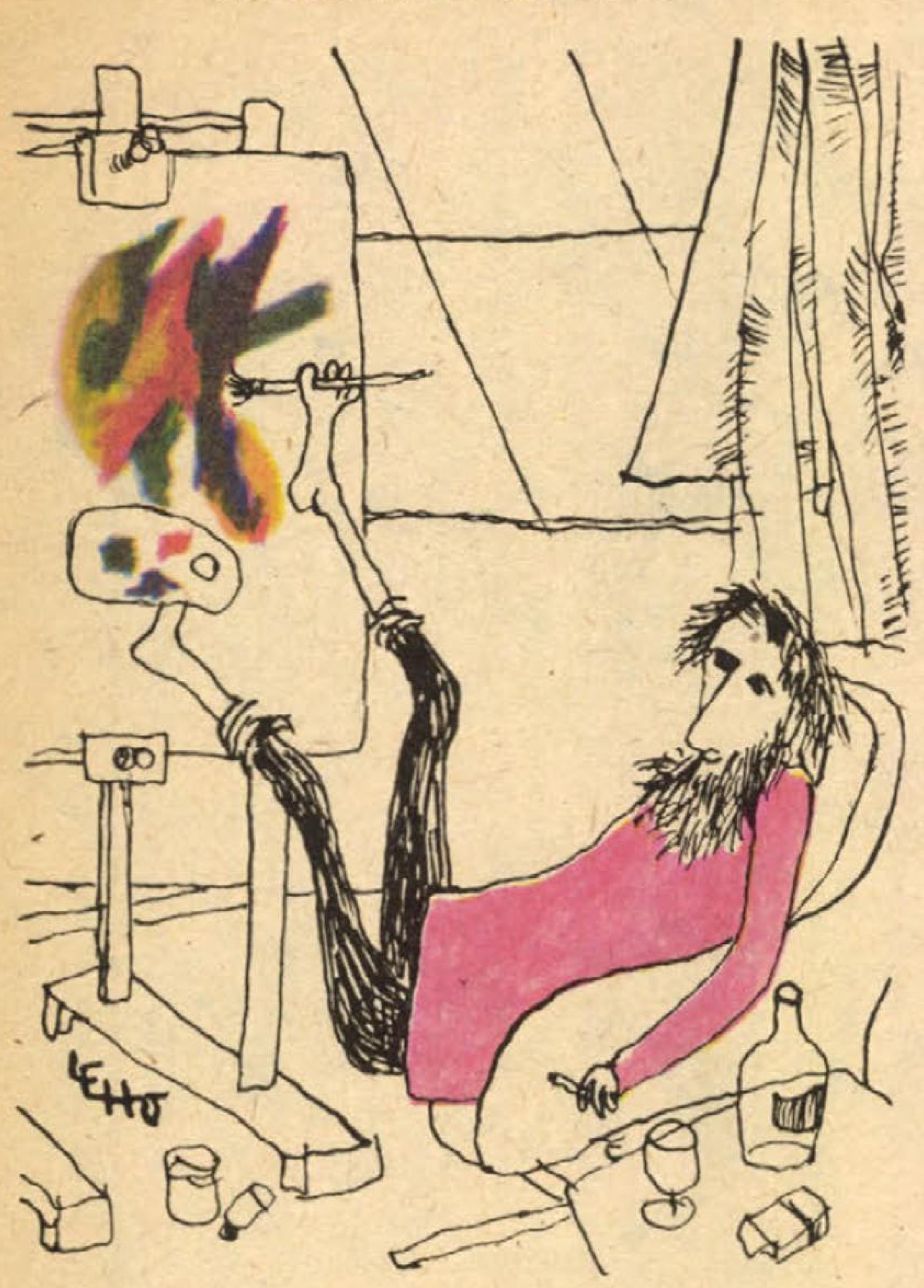
Persze más formáció is lehetséges: a gyenge munkaerőt a *vállalaton belül* felfelé lehet buktatni, azaz egy másik posztra lehet helyezni — valamivel több fizetéssel. Esetleg *vállalaton kívül* ugyancsak felfelé buktatni — egy másik vállalathoz. Azaz átdicsérni oda, magasabb beosztásba, még jobb fizetéssel, ahonnan majd még feljebb dicsérik egy újabb vállalathoz, és amikor eljön az ideje, onnan helyezik nyugállományba. Majdnem mindegy: a nyugdíját is az állam fizeti, és sok főnöknek sok jó szíve van.

De ha, teszem fel, a főnöknek nincs ennyire lágy szíve, akkor vajon mi történik? Semmi, egyszerűen csak módosul a lemez: a főnök alaposan körülnéz, hogy a gyengén dolgozó beosztottnak milyenek az összeköttetései és ha netán — miként mondani szokás — valakinek a valakije, akkor nagyon tapintatosan jár el, hogy — lásd, mint fent! — minden elölről kezdődjék. Harmadik eset nincs.

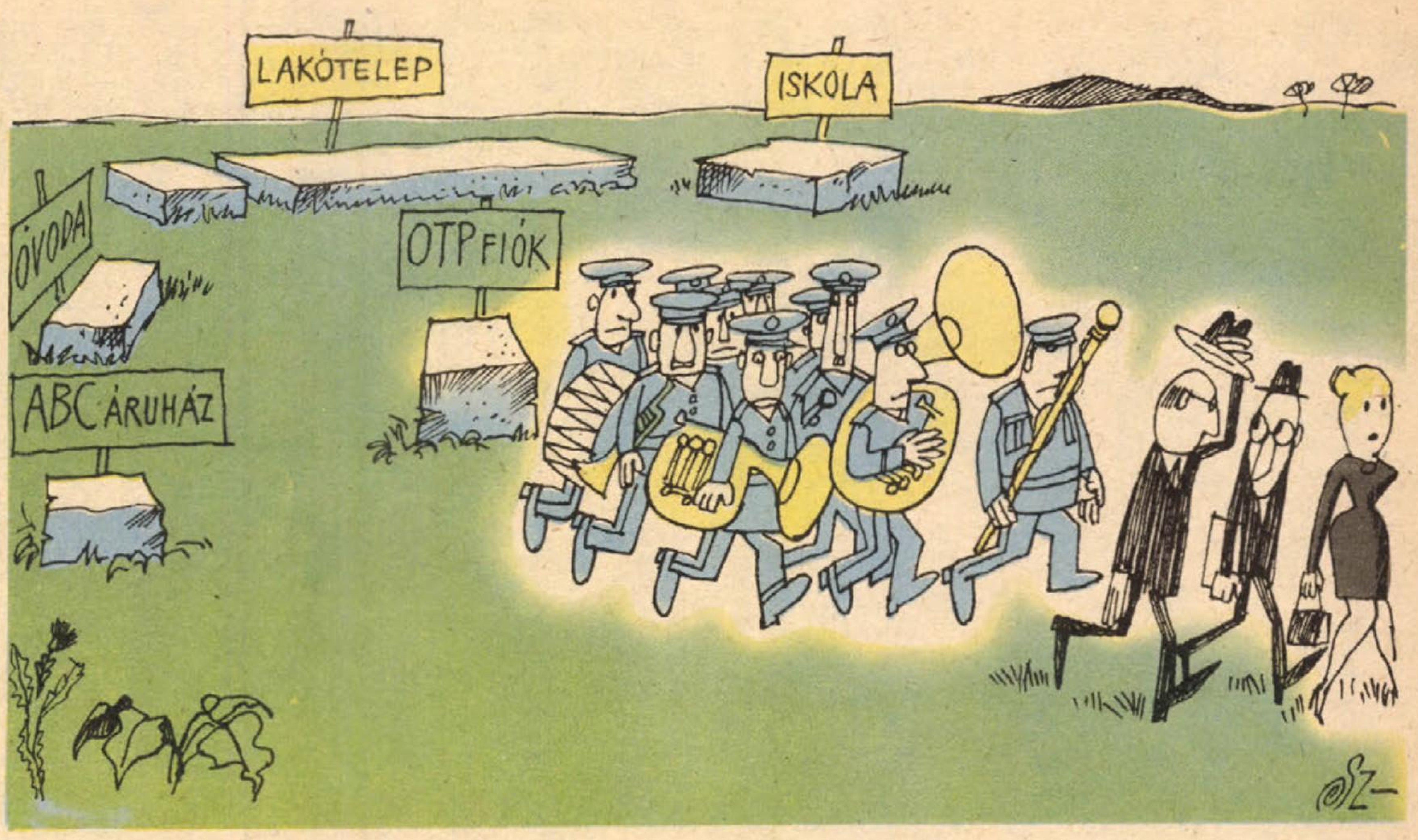
Ha eddig ilyesmi nálunk még nem fordult volna elő, az a véletlen műve. De ha ezután előfordulna, azért ne rám tessék a követ vetni. Én most erről a témáról csak elmélkedtem. Nem vagyok szociológus, úgysem hallgatnak rám, megint csak pusztába kiáltottam a szót...

Földes György

A MESTER ÚJ KORSZAKA

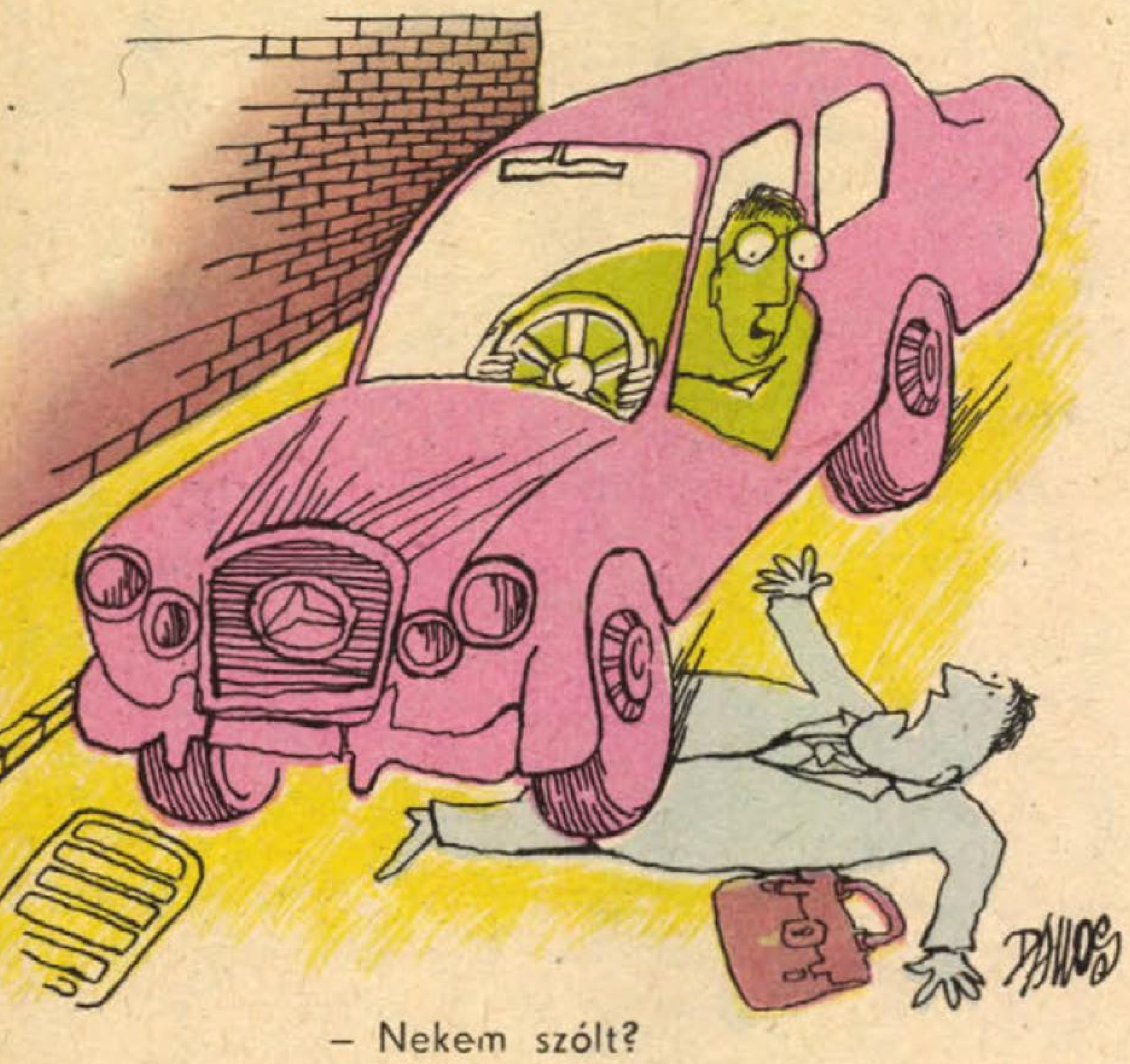

ALAPKÖLETÉTEL

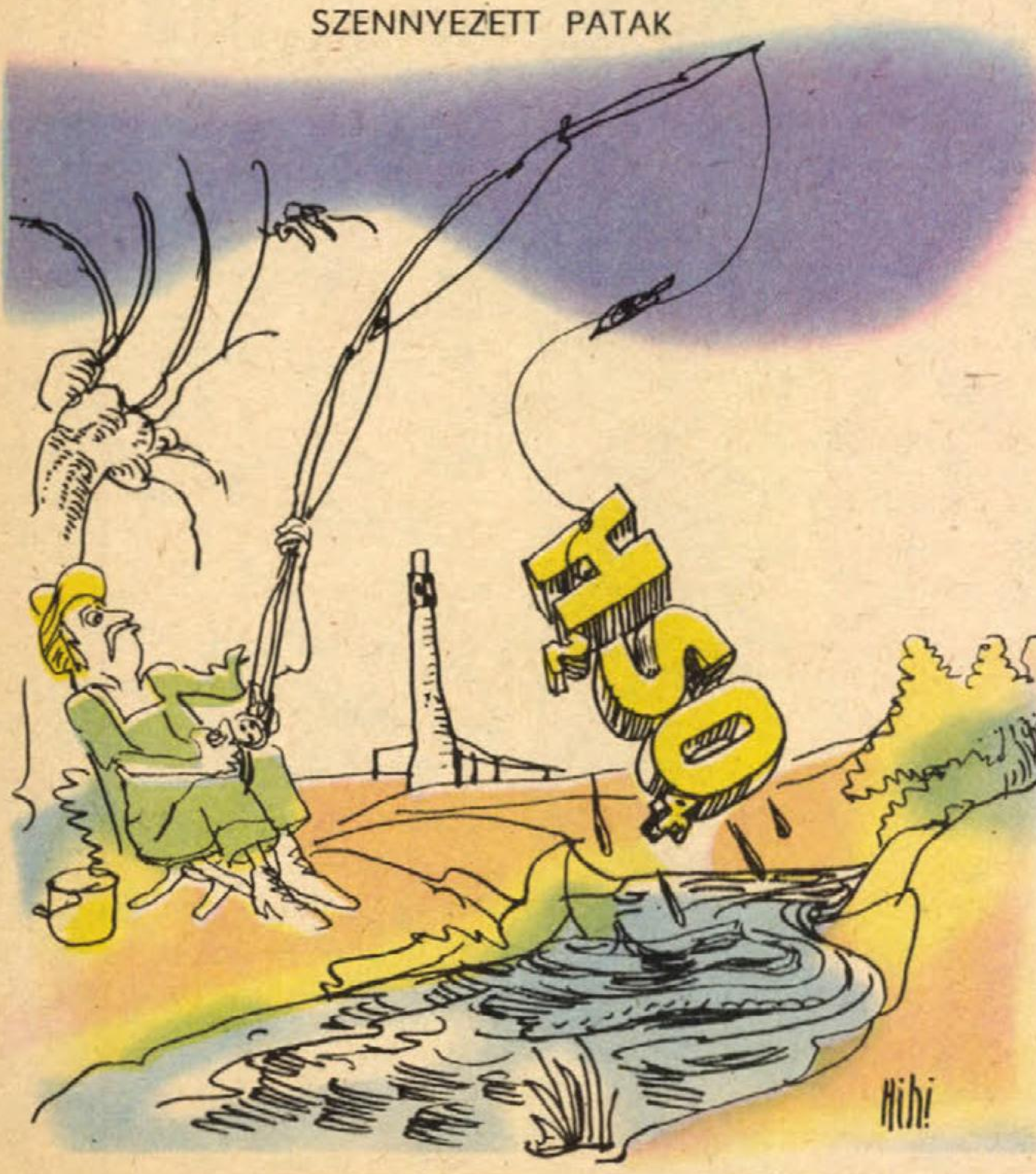
– A nehezén már túl vagyunk...

BALESET

– Nekem szólt?

SZENNYEZETT PATAK

A KIS ZÖLD KŐEVŐ

A vezetőség az orrát lógatta.

— Szó, ami szó, csúnyán leégtünk a pléhzongorával — mondta Stavanger Rezső, a kátéesz elnöke. — Másfél vagon huzagolt cincső a nyakunkon maradt. Ha nem találunk ki valamit, egykettőre lehúzhatjuk a rolót.

— Bízzátok rám — legyintett könnyedén Gém Jenő, az anyagbeszerző, és még aznap délután bekopogott a Helyi Illetékeshez. — El kéne rendelni a kis zöld kőevő kötelező irtását — mondta. — Erre a célra pedig a mi speciális „Nyissz 7"-jelű készülékünk elsőrendűen alkalmas.

— Hogyhogyhogy? Mimimi? — mondta a Helyi Illetékes. — Attól tartok, nem egészen értem.

— Pedig nagyon egyszerű — intett Gém Jenő. — „Nyissz 7" lényegében huzagolt cincső. Mármost a kis zöld kőevő bemászik a „Nyissz 7"-be, mert azt hiszi, hogy a cső túlsó végén zamatos kavicsra bukkan. Amikor ez nem következik be, a kis kőevő csodálkozni kezd, a fejét csóválja, ejnye-bejnye, hová lett a zamatos kavics... Csóválás közben aztán valósággal besrófolja magát a huzagolt cincsőbe, ahonnét most már forró vízbe hajítással könnyűszerrel eltávolítható. Világos?

— No igenigen — mondta a Helyi Illetékes. — No igenigen. Most már csak azt nem tudom, mi a bánat az a kis zöld kőevő?

— Kis zöld kőevő, vagyis flaszterida viridis minor, puha testű kártevő a gámbifélék családjából — kollokvált könnyedén Gém Jenő, majd hirtelen felkacagott. — Nézd csak — csapkodta a térdét —, most aztán jól beugrottam. Képzelje, egy pillanatra elhittem, hogy ön, művelt és széles látókörű férfiú létére, nem tudja, mi az a kis zöld kőevő? Ez aztán csak a móka, mi? Hahaha!

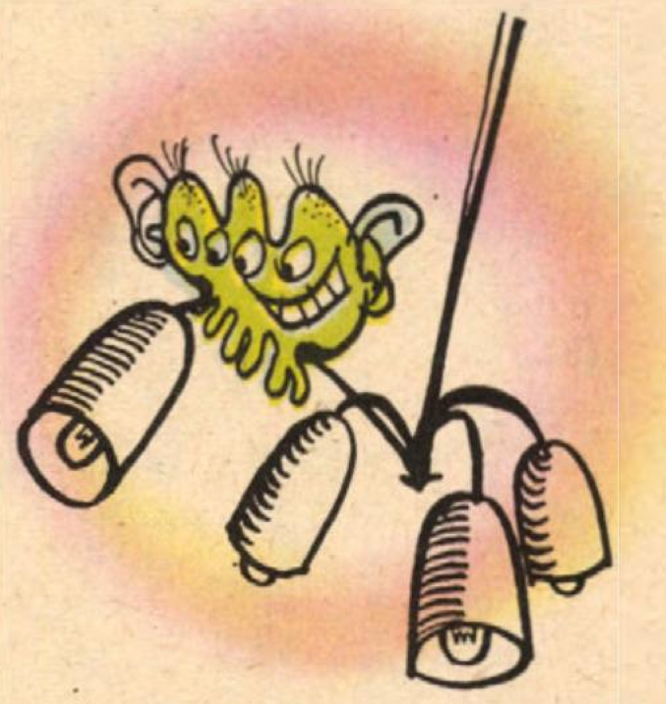
— Hehehe — mekegett véznán a partner.

— Hahaha — bömbölt harsányan Gém Jenő.

— Hehehe.

— Akkor ezzel meg is lennénk — mondta hirtelen Gém Jenő. — Ha szabadna azt a stemplit ide legalulra...

Másnap teljes lendülettel indult a kampány. A mozi, a tűzoltószertár és a

vegyesbolt falán plakátok jelentek meg, hogy a kátéesz minden tucat kis zöld kőevő beszolgáltatásáért egy tégely dióillatú bajuszpedrőt ad jutalom gyanánt. Kis úttörők járták az utcákat és énekeltek, ahogy a torkukon kifért:

„Maradiság nem arathat,
Kőevő a kőevőn itt nem
maradhat!"

A versikét Gém Jenő írta, a sormetszet ugyan egy kicsit pontatlan volt, de egy anyagbeszerzőtől ennyi is tiszteletre méltó. Az első héten hatezernégyszáz folyóméter huzagolt cincső kelt el busás haszonnal, sok irtásra kötelezett felülfizetésekre is hajlandó volt, csakhogy De Luxe kivitelű „Nyissz 7"-hez jusson. Csak az öreg Sneff Jani nem állt kötélnek.

— Hetven éve élek mán ehelyt — mondta —, de egy fia huncut kis zöld kőevő nem sok, annyit se láttam.

— Nem kifogás — intett Gém Jenő. — Az Interpol a közeli napokra sarkvidéki eredetű kőevőtömegek betörését jelezte.

— Eegen? — dünnyögte az öreg Sneff Jani. — Aztán micsinyál az ilyen kőevő? Kőt esz?

— Világos — mondta Gém Jenő. — Aztán mihez kezd majd, ha a házát egyszerűen lezabálják a feje fölül, Jani fater?

— Aztat aligha. Merhogy az én házam fábul van.

Gém Jenő az asztalra csapott.

— Hát ha azt hiszi, Jani fater, hogy egy magyar kőevő ennyire válogatós, akkor tiszteltetem a honfiúi érzelmeit.

Aznap éjjel felsírt Gém Jenő fiacskája, a kis Árpika.

— Papa — nyöszörögte. — Egy kis zöld kőevő ül a csilláron és hülye pofákat vág rám.

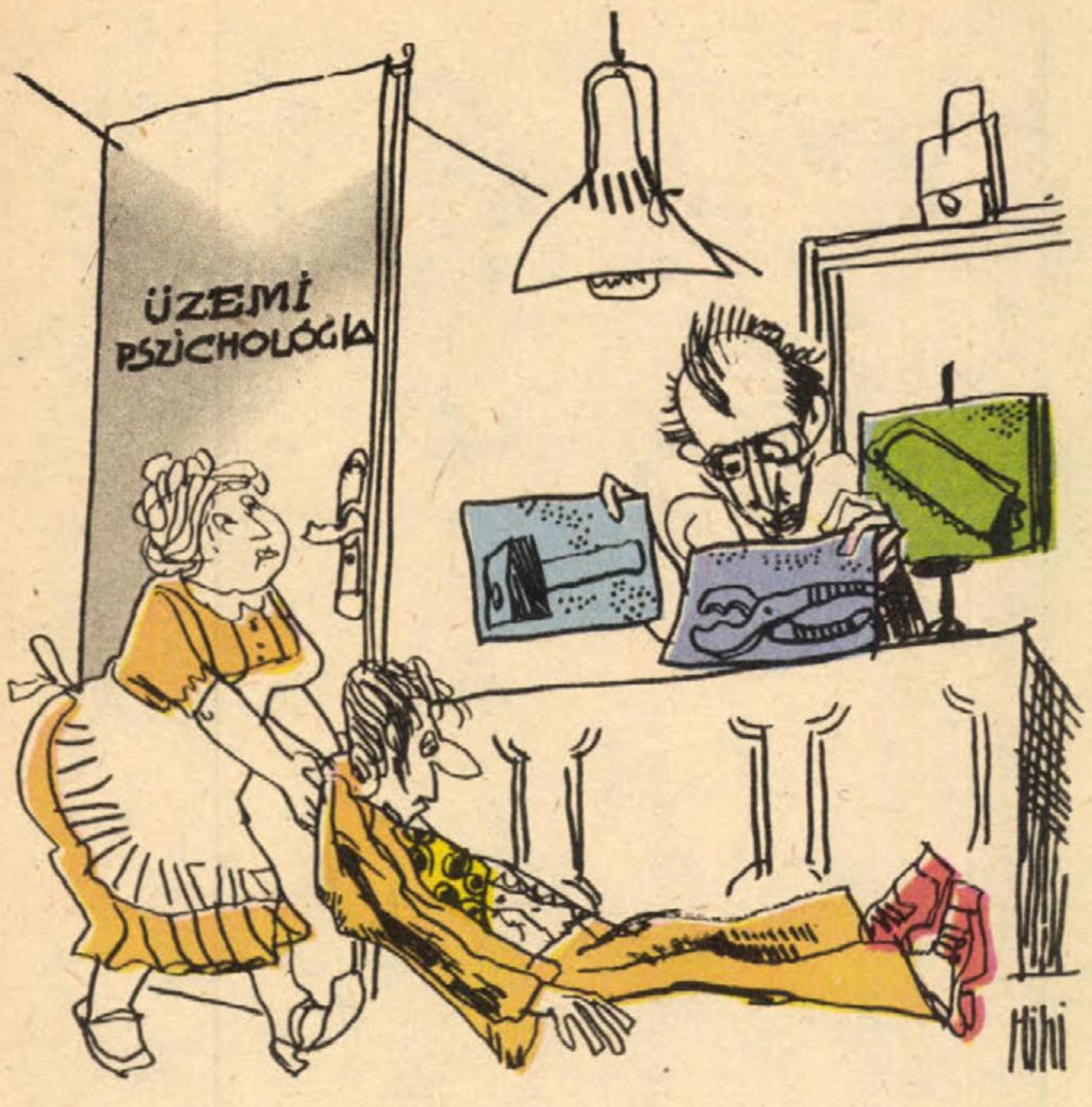
— Igazán? — ült fel érdeklődve Gém Jenő az ágyban. — Na és milyen?

— Három feje van — motyogta álmában a srác. — És átlátszik a füle.

Gém Jenő elégedetten fordult a fal felé. Most legalább már ő is tudta.

Peterdi Pál

KÉPESSÉGVIZSGÁLAT

– Csak néhány munkaeszközt mutattam neki...

PARCELLÁZÁS UTÁN...

POZÍCIÓFÖLÉNY

Megyek az utcán, jön velem szemben Geréb. Látom rajta, hogy észrevett, de megpróbál elinalni mellettem. Nagy figyelemmel néz egy háztetőt a túlsó oldalon. Hohó, barátom, engem nem tévesztesz meg!

— Szervusz, Geréb!

Zavartan néz rám, egyik lábáról a másikra áll.

— Régóta kereslek. de sohasem találtak sem otthon, sem a hivatalodban Vagy letagadtatod magad?

— Ugyan, öregem — mondja Geréb kínos mosollyal az ajka körül.

— Gondolod ugye, hogy miért kereslek? Ha nem tudnád, hát tartozom neked. Mennyivel is? — kérdem.

— Nem emlékszem rá. hogy tartoznál — mondja Geréb és elsápad. — Egyszer volt valami adósságod. de azt megadtad, arra biztosan emlékszem.

— Nana — mondom neki —, nana! Áprilisban adtál nekem kétezer forintot! Nem emlékszel?

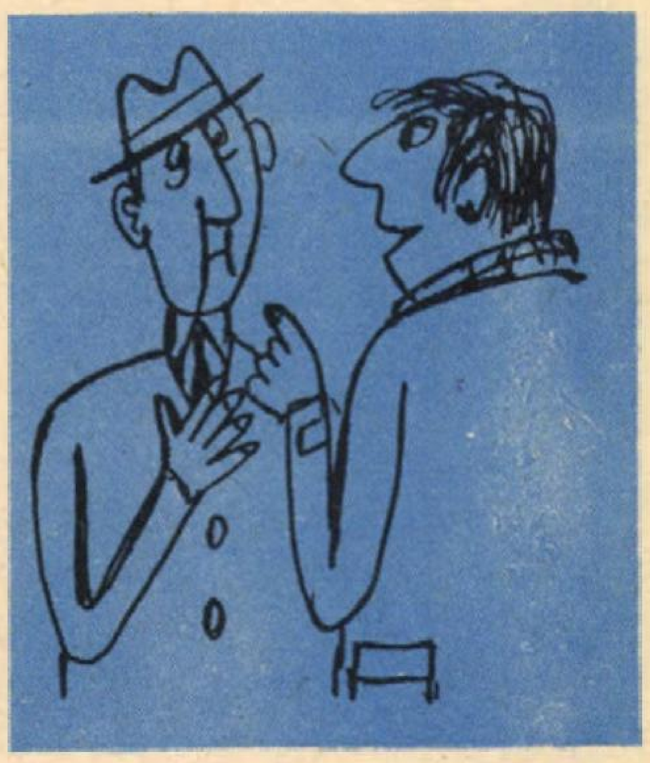
Geréb riadtan néz a szemembe:

— Talán csak szó volt róla, hogy adok — rebegi. — Kérlek — mondja —, én most nagyon sietek... Ugye nem haragszol? Majd felhívlak. Isten bizony felhívlak.

— Miért vagy úgy begyulladva? — mondom neki szomorú fejcsóválással. — Kétezer forint nem nagy pénz. Néhány nap alatt előteremtem. A következő napokban mit csinálsz?

— Kérlek — mondja Geréb legyőzötten —, a rendelkezésedre állok. Mi lesz a dolgom?

Ideje, hogy félbeszakítsam a történetemet, mert a nyájas olvasó most már joggal kérdezheti türelmetlenül, miféle esztelenségről olvas itten, hogy a hitelező próbálja magáról lerázni az adósát? Elmondom hát az előzményeket is:

Az év elején volt egy komoly adósságom a kisebbek mellett. Tízezer forinttal tartoztam Brós Andrásnak. Akkor én próbáltam éppúgy elsurranni Brós mellett, mint most próbált volna Geréb énmellettem, de Brós is elcsípett.

— Nincs tovább! — mondta Brós. — Kell a pénz, nekem is nagyon kell, azonnal kell! Mit válaszolsz erre?

— Azt, hogy jópofa vagy — mondtam neki. — Nekem is kellene tízezer, de tüstént. Nincsen véletlenül tízezer forintod?

— Nincs — mondta Brós türelmetlenül. — Nem vársz pénzt valahonnan?

— Mikor nem várok én pénzt? — mondtam Brósnak. — Például készen van a könyvem is. Be lehetne vinni a kiadónak.

— Igazán? — mondta Brós. — Na jó. Akkor én most felmegyek hozzád a kéziratért és beviszem a kiadónak. Te pedig adsz nekem egy meghatalmazást, hogy a nevedben felvehetem az előleget.

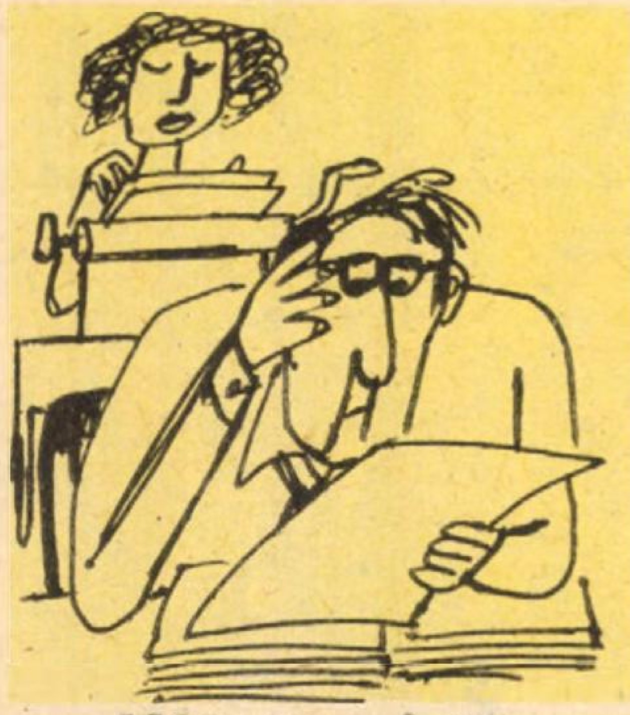
— Még munka van a könyvvel — mondtam Brósnak. — A javításokat még le kell gépelni, az egészet letisztázni, sorba rakni, beszámozni...

— Nem érdekel — mondta Brós. Ideadod a kéziratot úgy, ahogy van. Majd én rendbe teszem és beviszem a kiadóba.

Másnap felhívtam Bróst, hogy áll a könyvemmel.

— Dolgozunk vele — mondta nyomottan a telefonba. — Amint hallod, a feleségem gépel, én átolvasom. A gyerek számozza, és széjjelrakja a példányokat.

Két nap múlva Brós hívott fel:

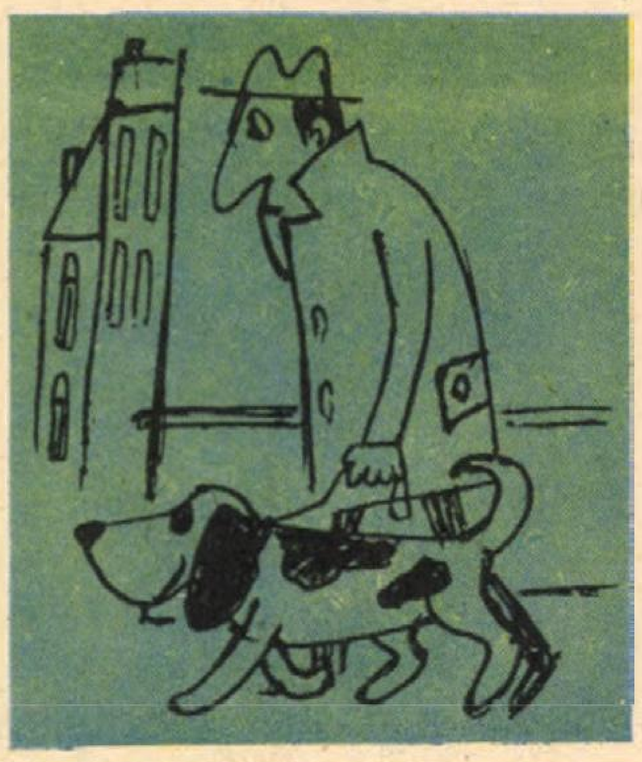

— Mégiscsak furcsa — mondta Brós —, hogy Petőnyi kétóránként zaklat, hogy mi van a könyveddel.

— Ez azért van — mondtam Brósnak —, mert Petőnyinek tartozom háromezerrel, és megmondtam neki, hogy a könyvhonoráriumból magkapja. Ha zaklat, vonjad be őt is a munkába.

Három nap múlva Petőnyi hívott fel:

— Kérlek — mondta —,

hogy jövök én ahhoz, hogy reggel hatkor a Brósék kutyáját vigyem sétáltatni, mert a Brósné éjszaka a te kéziratodat másolja és nem hajlandó hajnalban felkelni? És mindennap délután négykor a Brós beteg apósához kell elmennek, és ki kell őt toljam a napra, mert ők nem érnek rá, mert a könyveddel vacakolnak.

— Sajnálom — mondtam Petőnyinek —, de ez a ti dolgotok. Első a könyv, a pénzt nem adják ingyen.

Ez idő tájt kaptam kölcsön négyezer forintot Révésztől, akit rövidesen rábeszéltem, vállalja el, hogy naponta bevásárol a számomra és megfőzi a másnapi ebédemet, vacsorámat, máskülönben sohasem fejezem be azt az egyfelvonásost, amiből megadhatom neki a négyezer forintját. Megemlíthetném még Borkövit, aki ezerötszáz forintjáért egy tűzoltótanfolyamon vett részt helyettem és egy háromnapos tanulmányi kirándulást vezetett a Hortobágyra, amelyet én még az év elején könnyelműen elvállaltam a szülői munkaközösség részéről.

*

— Hát lássuk csak — mondtam Gerébnek —, mi lenne a legsürgősebb. Egyszer egy kismosás, egy alaposabb takarítás, portalanítás, beleértve a könyveket is, és a kályhákat ki kell kormozni. Tegnap egy unokaöcsém érkezett Kassáról családostul, őket kellene elvinni ide-oda. Pötyinek megígértem, hogy elviszem őt az Állatkertbe, Istvánkát a Közlekedési Múzeumba. És nem tudom tovább halogatni a felmérést sem a kerületnek.

— Miféle felmérést? — kérdezte fojtottan Geréb.

— Társadalmi munka — mondtam —, megnézni, milyen a nyugdíjasok kulturális ellátottsága.

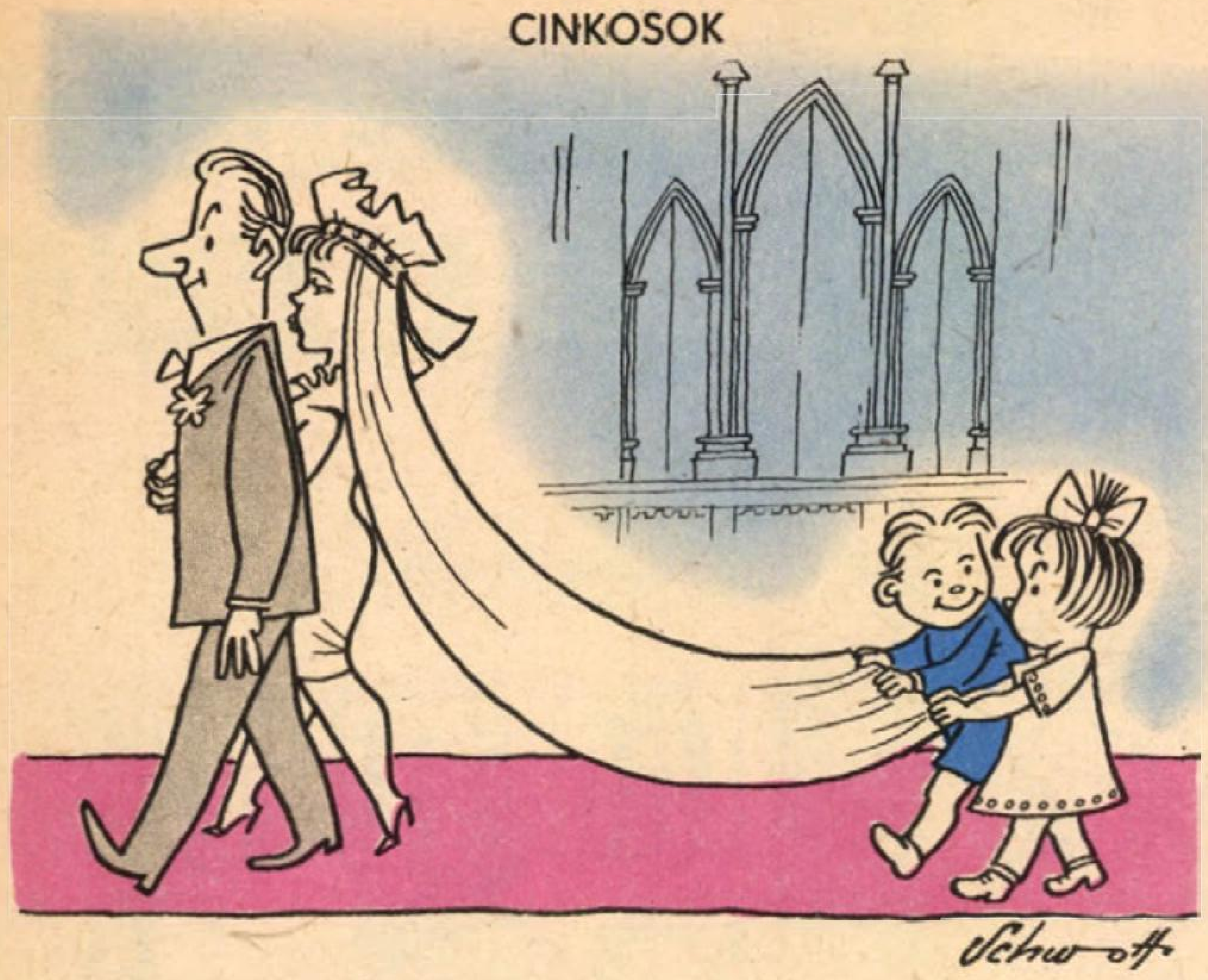
Geréb mélyet lélegzett.

— Tudod, mit — mondta Geréb. — Nem kell a pénzem! Érted!? Egy fityinggel sem tartozol, soha nem is tartoztál! Örülök, hogy láttalak!

— Szégyellheted magad! — szóltam Geréb után. — Így számítson az ember a barátaira. Ne félj — mondtam —, megjegyeztelek magamnak. Azt várhatod, hogy én még egyszer pénzt kérjek tőled kölcsön!

Somogyi Pál

CINKOSOK

– Évi, ahogy megbeszéltük: az első lépcsőnél rálépünk!...

SZILÁNKOK

BÚTORÜZLETBEN

— Egy olyan szekrényt szeretnék, amiben könnyűszerrel elbújhat egy férfi — mondta a kikapós asszonyka.

TATAROZÁS

— Itt az ideje már, hogy tatarozzák ezt a házat — jelentették ki a lakók a tatarozás befejezése után.

SZIGORÚ FŐNÖK

— Azonnal repül az állásából, ha ez még száztizenötször előfordul!

ORVOS

— Szeretném, ha ajánlana nekem egy jó orvost, aki nem tilt el a dohányzástól.

MEGLEPETÉS

— Vettem egy fekete subaszőnyeget. Hazavittem. Otthon elkezdett ugatni és csóválta a farkát. Akkor derült ki, hogy egy puli.

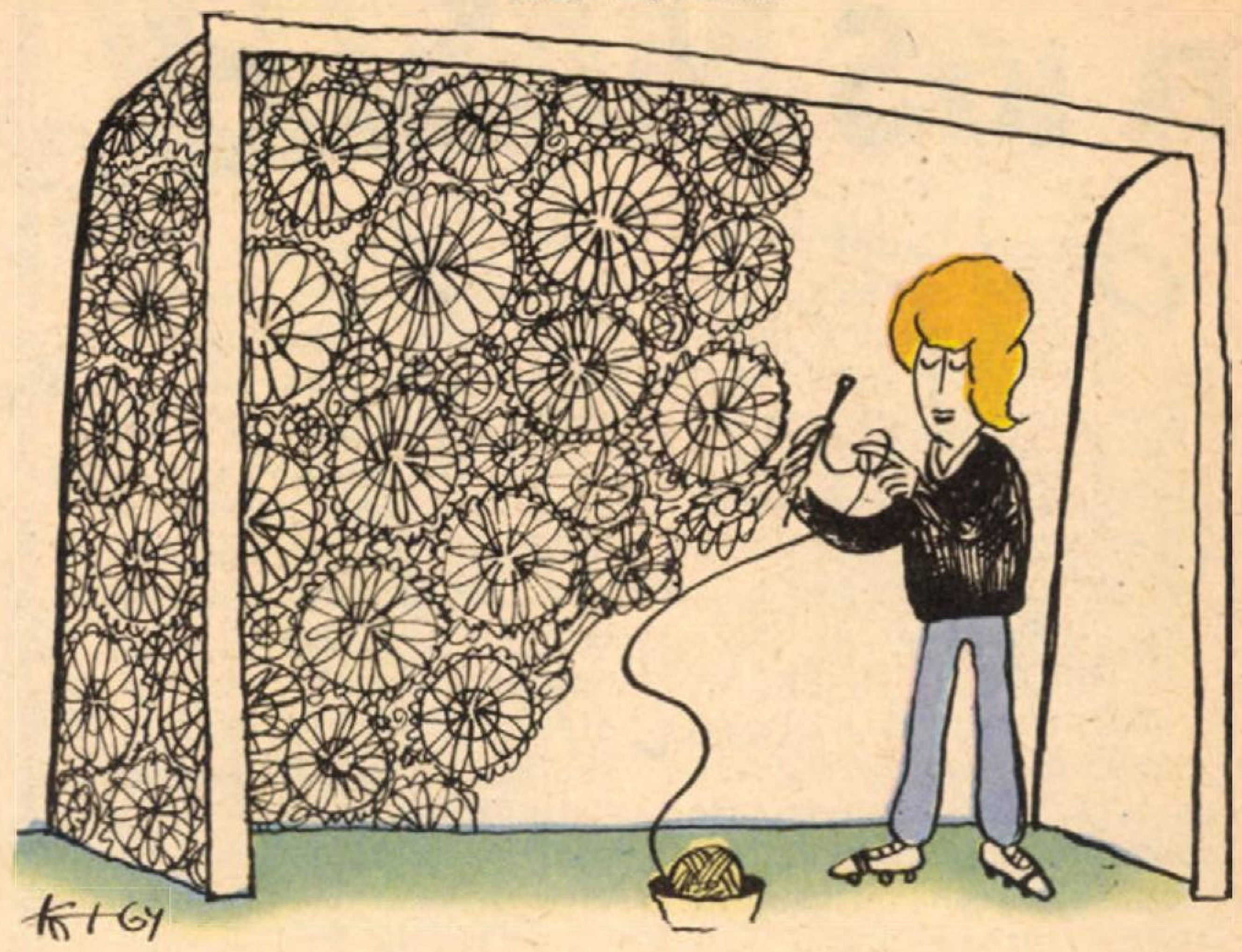

HA EZ ÍGY MEGY TOVÁBB

— Maga azt hazudta, hogy büntetett előéletű.
— Igen. De csak azért, hogy felvegyenek pénztárosnak!

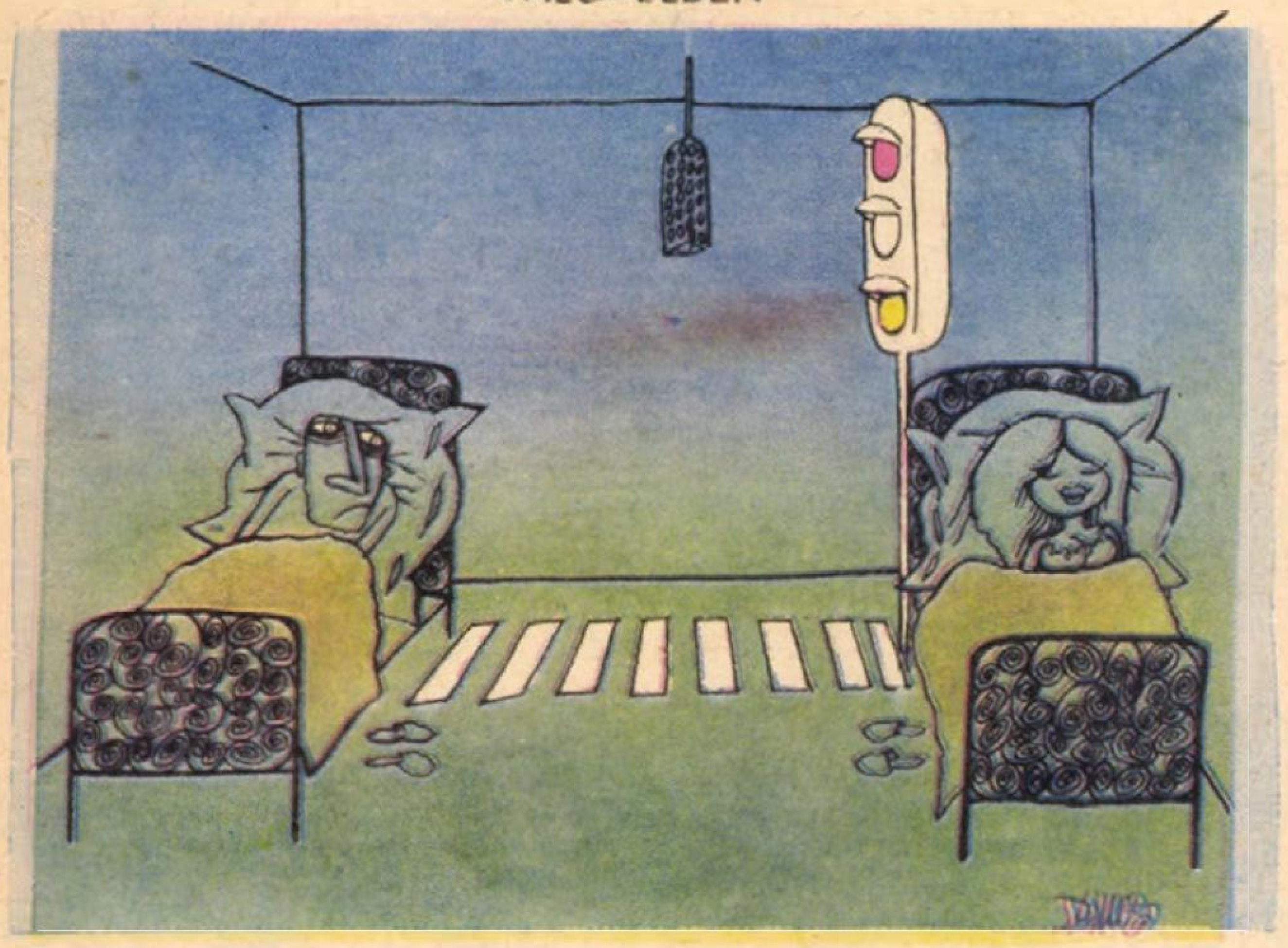
G. Sz.

NŐI FUTBALL

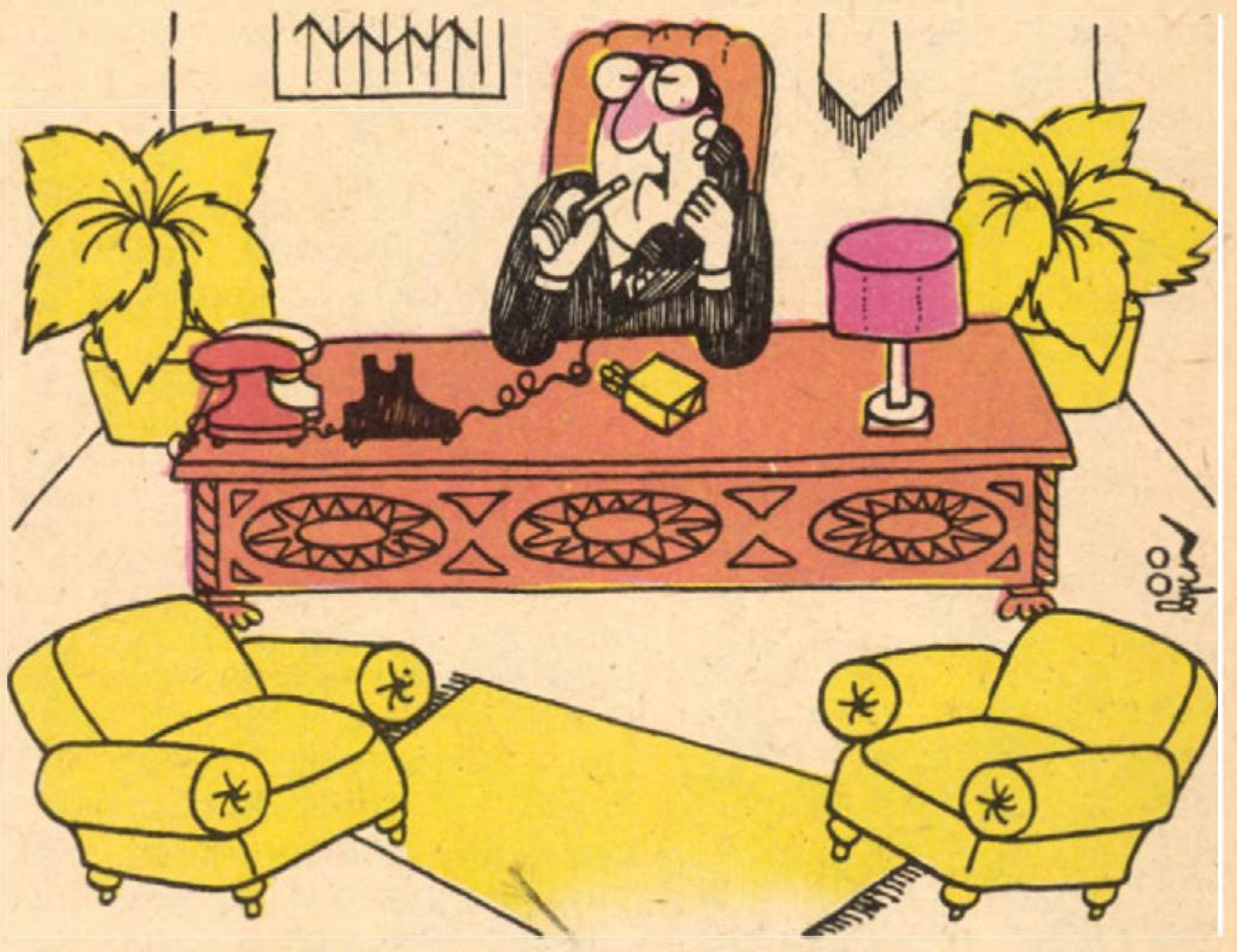

Amíg a labda jön...

VÁLÓFÉLBEN

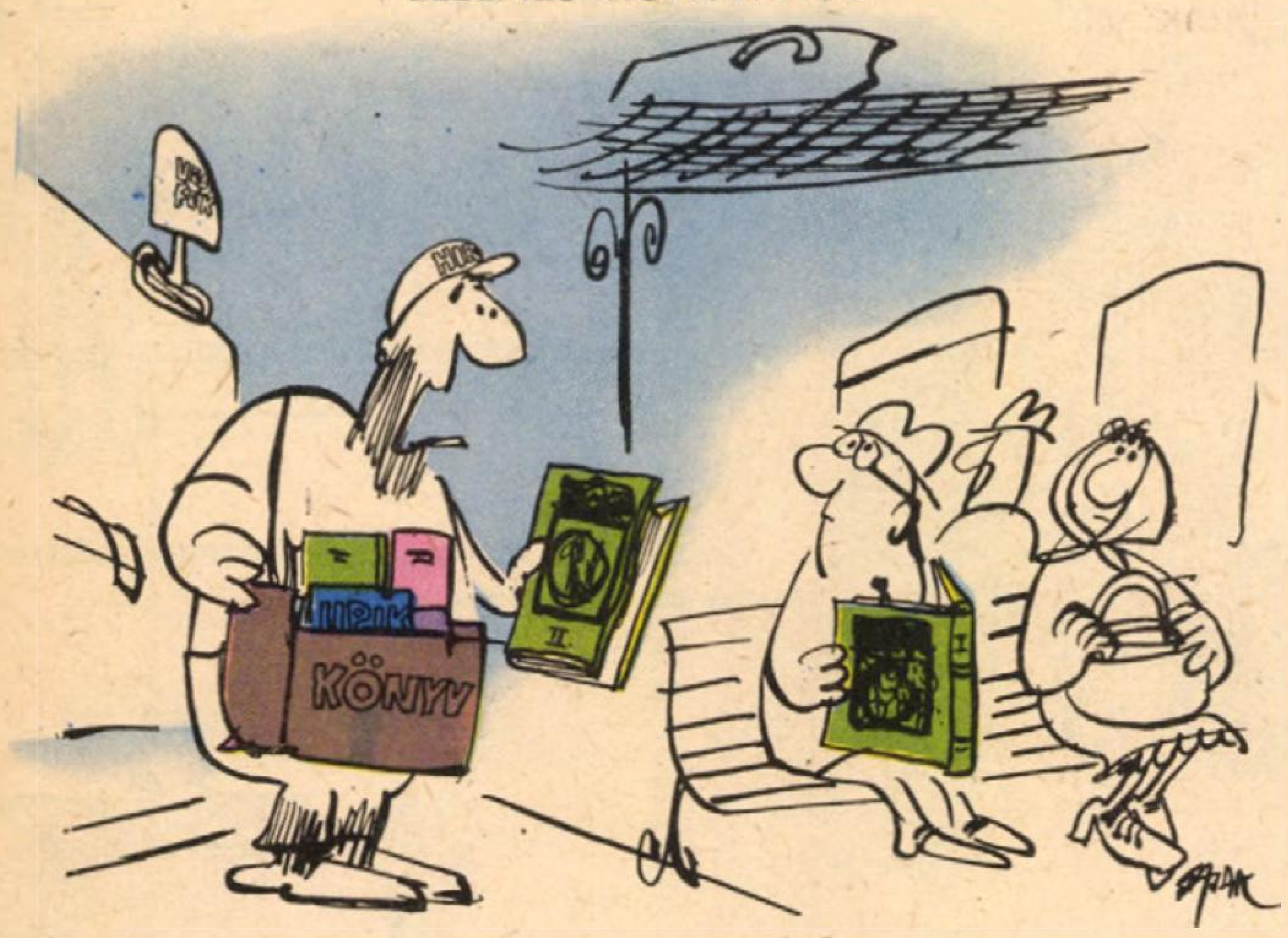

IGÉNYES FŐNÖK

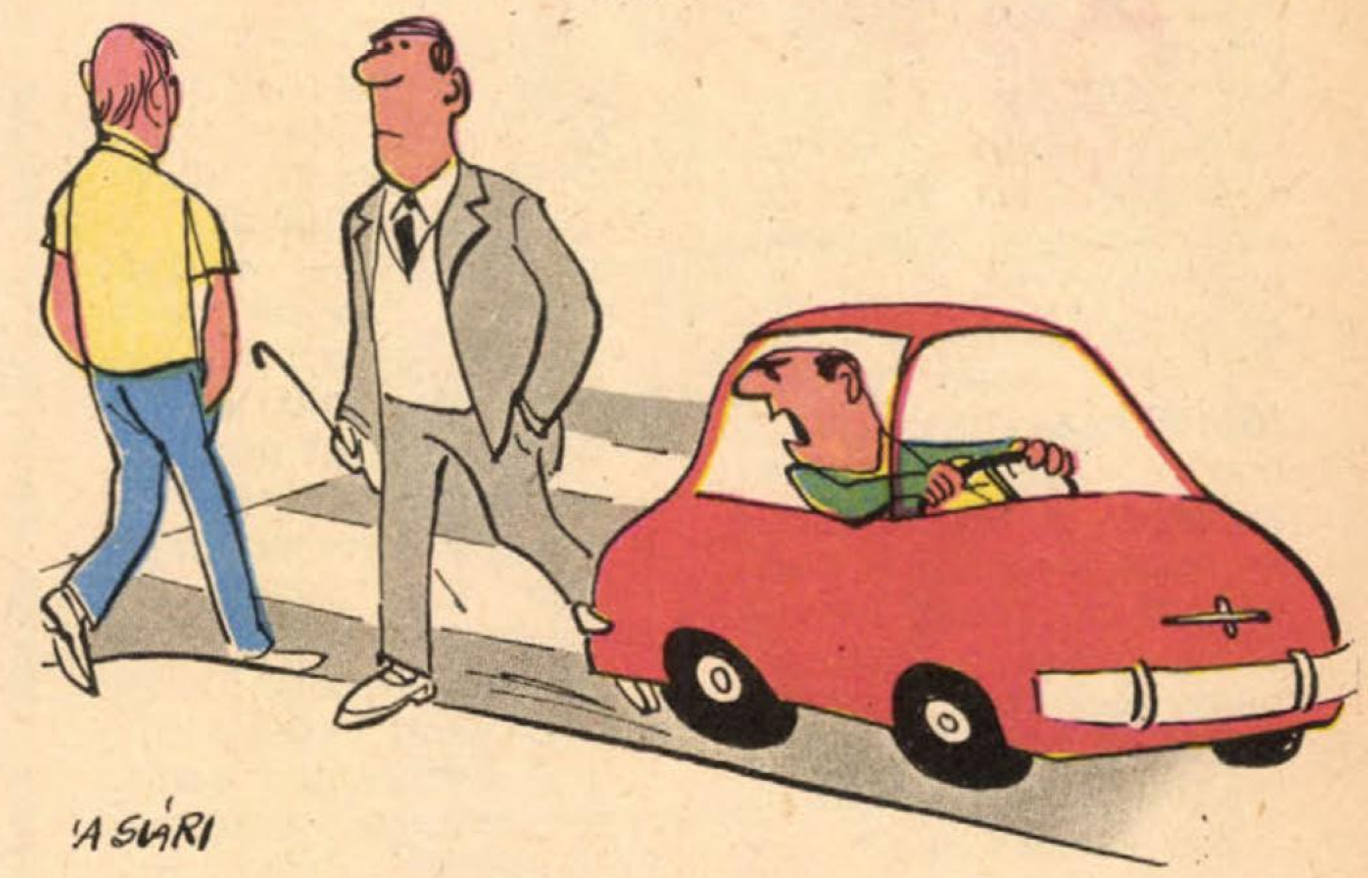
– Ilonka! Küldje be hozzam Pemete kartársat. Ő ad legelegánsabban tüzet a vállalatnál...

ÉLELMES KÖNYVÁRUS

– Vegye meg a második kötetet is, hátha késik a vonat.

KISAUTÓ

– Szemtelen! Észre sem veszi, hogy elgázoltam!

VILÁGTAKARÉKOSSÁGI NAP

– De holnap megvesszük, ugye?

BARKOCHBA

– A tárgy, amiről szó van, konkrét tárgy?

ASSZONYSZEMMEL

– Hidd el, a férfiakat csak a gyomrukon keresztül lehet magunkhoz láncolni.

A KIS MASZEK

Özvegy Csupák Vincéné egyedül maradt, mint a pusztai kútágas. Nem volt kire s mire támaszkodnia, mert a hűséges férjet elkapálta a járvány, gyerekek pedig nem szü lettek az egyébként boldog házasságból. Egy kis öregségi nyugdíjat vetett neki az állam, hogy mégse nélkülözze a legszükségesebbet, de bizony ebből nem tellett többre, mint rántásra meg tarhonyára. Mit volt mit tenni, Csupákné kikapálta a virágokat, a bólogató nárciszokat, a nagy fejű krizantémokat és a hamvas tulipánokat a ház kiskertjéből, és a kézimunkázás helyett salátával, uborkával, retekkel, petrezselyemmel és zöldborsóval kezdett babrálni.

Nem a saját szükségletére, hiszen attól nem sokkal lett volna olcsóbb az élet, hanem a piacra. Olyan értelemben piacra, hogy lassan-lassan odaszokott hozzá az egész utca. A későn ébredő vagy feledékeny háziasszonyok nyertek ezzel legtöbbet, mert ha nem volt kapor a tökfőzelékhez, saláta a marhapörkölthöz, petrezselyem a húsleveshez — csak átugrottak Csupáknéhoz, kosár nélkül, pongyolában, három-négy forinttal, s máris vidáman rotyoghattak a legjobb ízek a fazékban.

Egy tízessel vagy húszassal mindennap hízott ettől a kis üzlettől Csupákné bukszája, s minthogy beosztással élt a gondos öregasszony, jutott a tavaszi és nyári forintokból még télire is.

Hanem egy napon beborult a kis üzlet horizontja. A vasút szolgája volt egykor a derék férj, s hogy, hogy nem, valakinek eszébe jutott a szegény özvegy. Levelet kapott, hogy felvennék egy kis portai munkára, napi négy órára, hogy ezzel pótolják számára a nyugdíjat. Örömmel kocogott özvegy Csupákné, el is foglalta munkahelyét, de minthogy gyakran az öröm is gonddal jár, fájdalmasan hasított lelkébe a felismerés odalesz a zöldségesbolt, az ő igazi és jól kamatozó kisbankja! Mert bár kapálni délután is lehet, s a spenót meg a borsó akkor is nő, ha senki sem vigyázza, nincs aki „konyhaügyeletet" tartson délelőtt, főzés idején a kiskertben. De szorult helyzetben jár legfürgébben az ember esze kereke, olyankor jön elő legfrissebben a mentőötlet — Csupákné is föltalálta hát a maga spanyolviaszát.

— Önkiszolgáló rendszert vezetek be! — csapott a homlokára, s másnap reggel, mielőtt elment a munkába, kikészített egy nagy ládában mindenféle zöldséget, hagymát, salátát, petrezselymet, mellé akasztott egy kis árjegyzéket, és a láda tetejére biggyesztett egy kis dobozt a pénznek. Hátha beválik!

Este nem kis meglepetéssel tapasztalta, hogy a láda teljesen kiürült, a pénzesdoboz pedig majdnem megtelt. S egy árva fillér sem hiányzott, pedig járhattak ott gyerekek is. Pontosan huszonhat forint és negyven fillér lapult a dobozkában, nyolcvan fillérrel több, mint amennyinek az árjegyzék szerint lenni kellett volna. S azután így ment ez napról napra, hétről hétre. Ez a forma jobban bevált, mint az előbbi, hiszen se alku nem kísérte a vásárt, se hitelbe nem kért senki, ami azért azelőtt mégiscsak megesett. Még szabad napján sem fogadta ezután Csupákné személyesen a vevőket — ott a láda, vigyék, ami kell, és fizessenek, amint dukál!

Hanem Gerencsér Pali bácsi kifigyelte, hogy mikor van otthon a szorgalmas özvegy, és mégis úgy fundált, hogy személyesen vásároljon tőle. Nemcsak azért, mert gyengéd érzelmeket táplált iránta, hanem azért is, hogy megérdeklődje: hogy s mint is egzisztál ez az önkiszolgáló zöldséges bolt?

— Aztán mire ez a nagy bizalom, Annus néni? — kérdezte.

— Haladni kell a korral, Pali bácsi! Nézze meg, a városban is így árulnak már!

— A városban! De hiszen ott ellenőrök is vannak, aztán mégis lopnak!

— Lopnak, lopnak... Hallottam már én is. De tőlem nem!

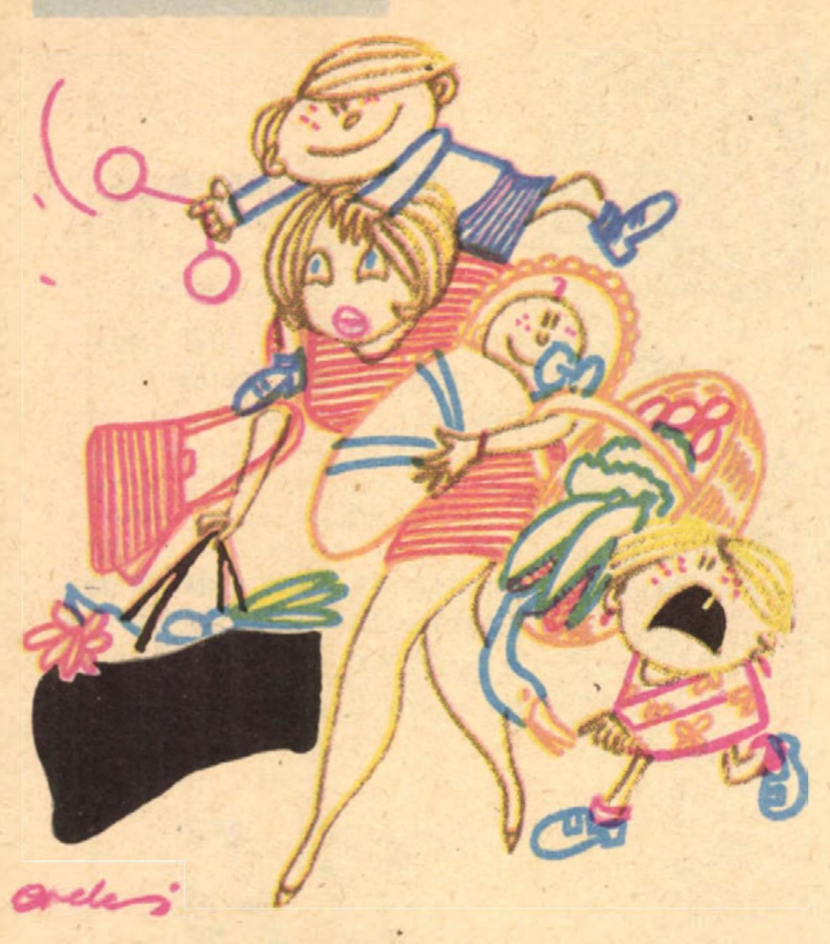
— Aztán mire véli ezt?

— Csak arra, hogy szegény kis maszekot sajnálják megcsalni az emberek, szívük van hozzá. Úgy gondolják, amúgy is megvan annak a maga baja.

Sz. Simon István

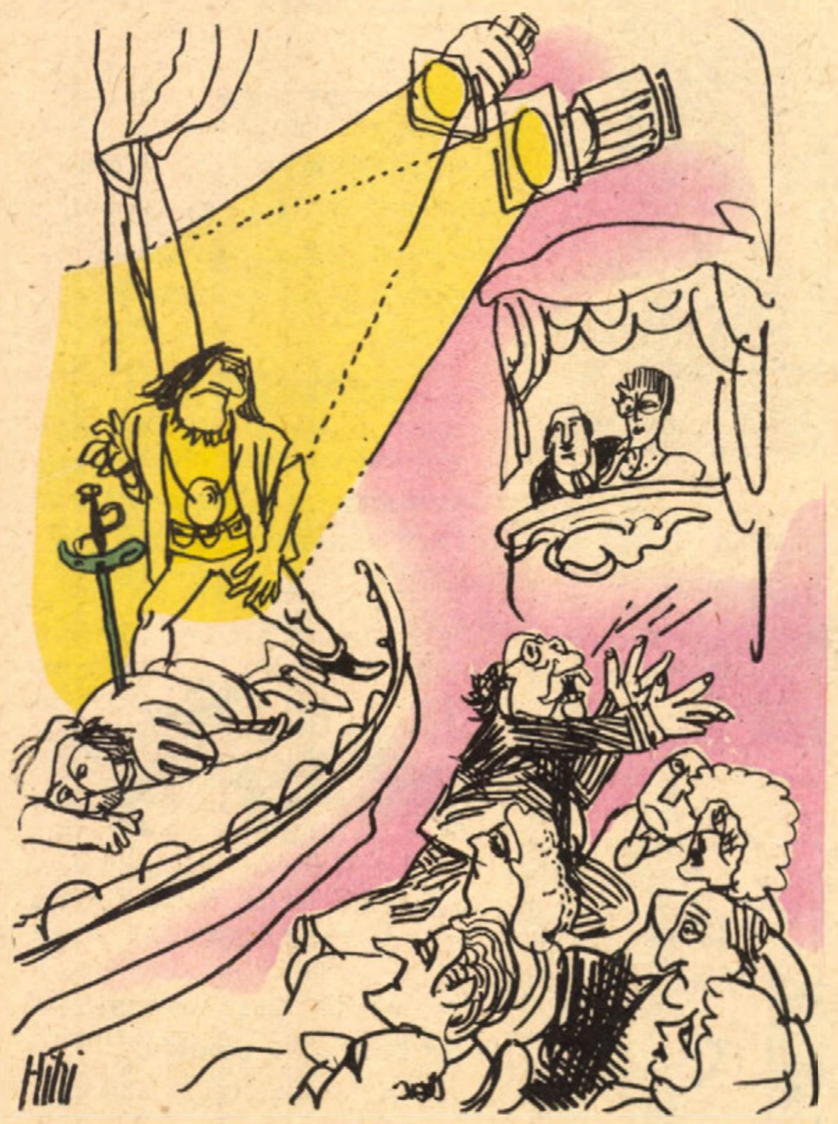
MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT: MI AZ ABSZOLÚT NAIVITÁS?

Erdei Sándor:

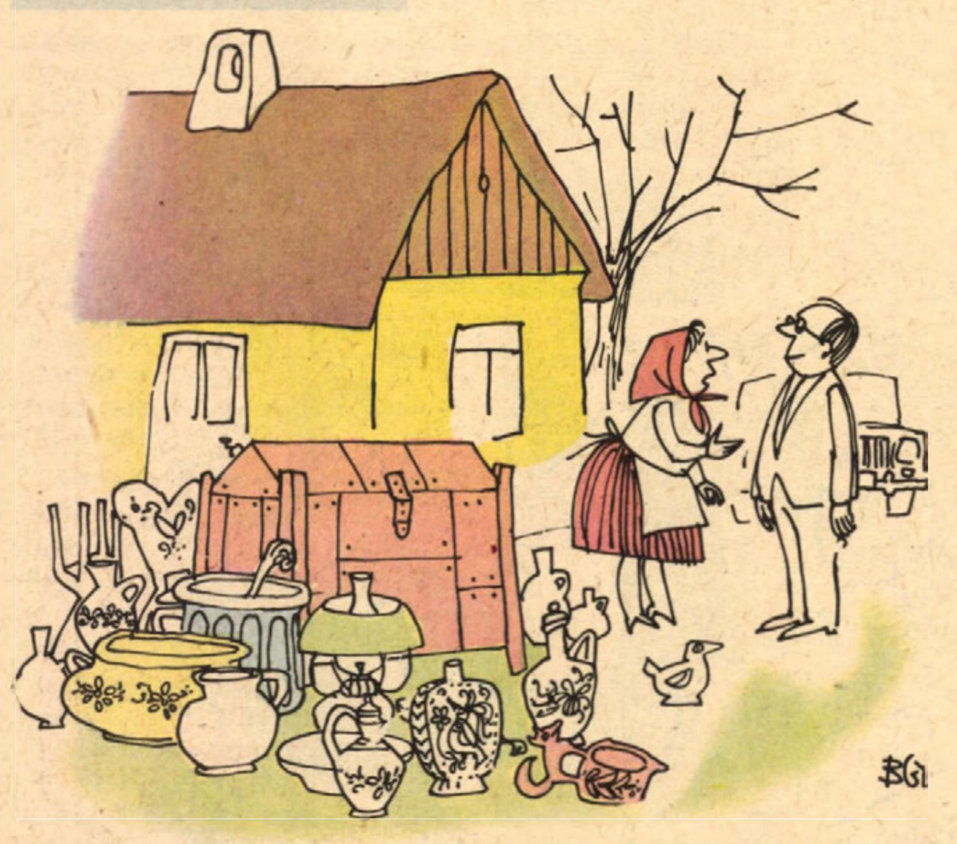
– A nők teljesen egyenjogúak.

Hegedűs István:

– Gyorsan, egy orvost!...

Brenner György:

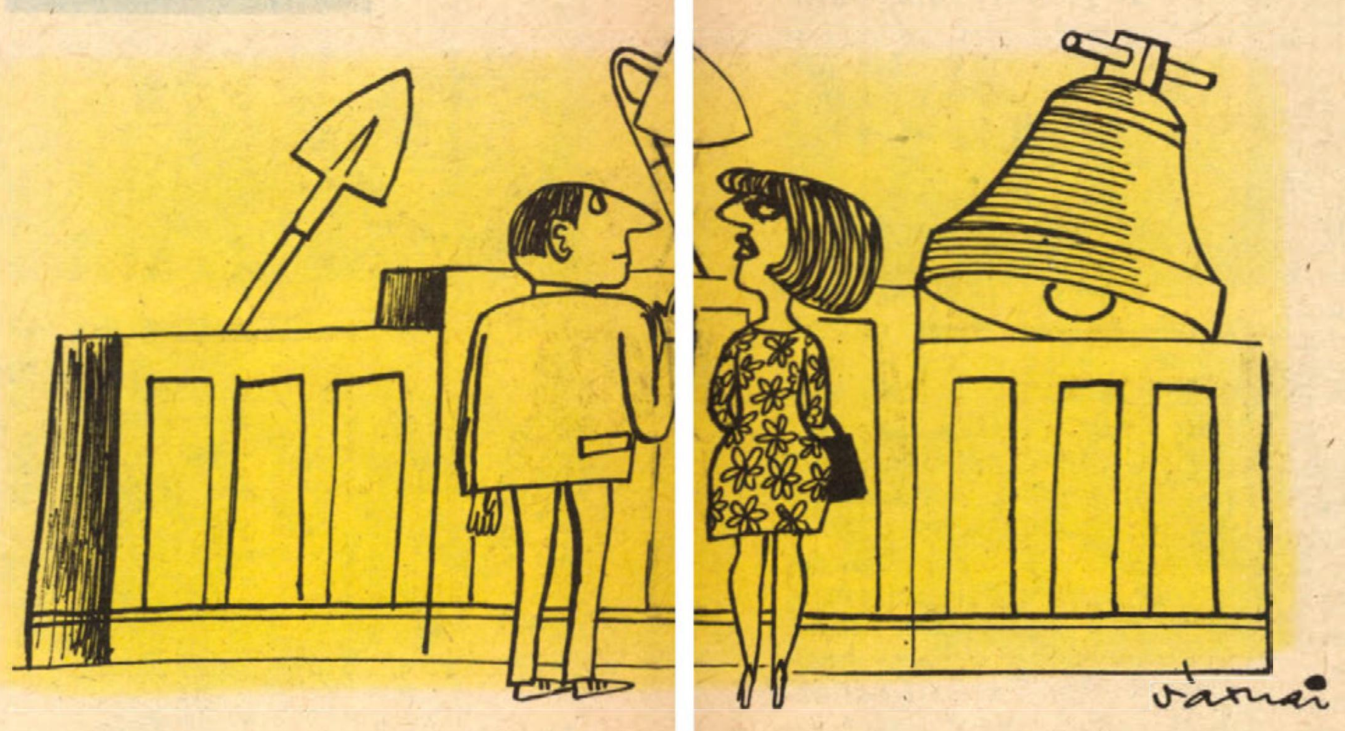
– Ne kerteljen, lelkem, mondja meg, mit kér azért, hogy elviszi ezt a sok kacatot?

Barát József:

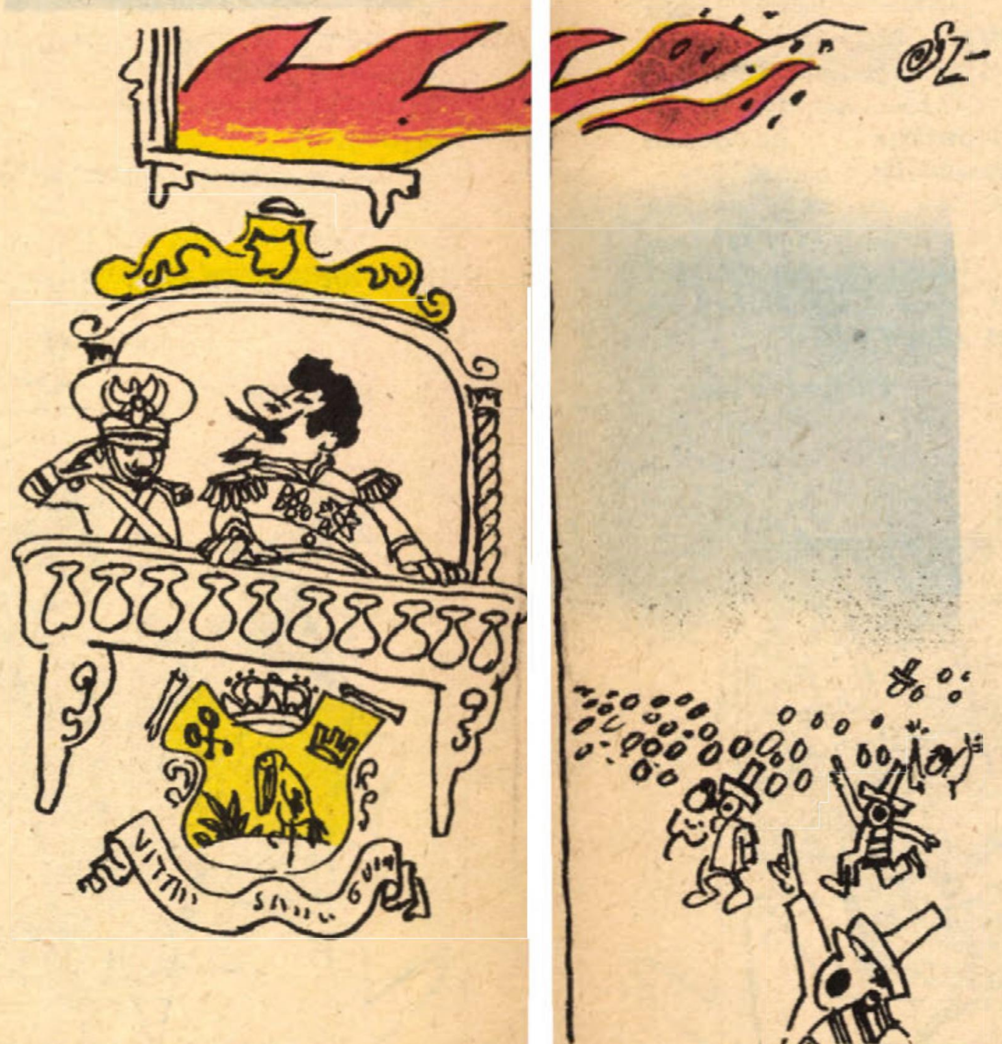
– Vigyázz, kisfiam, ne keveredj odabent rossz társaságba!

Várnai György:

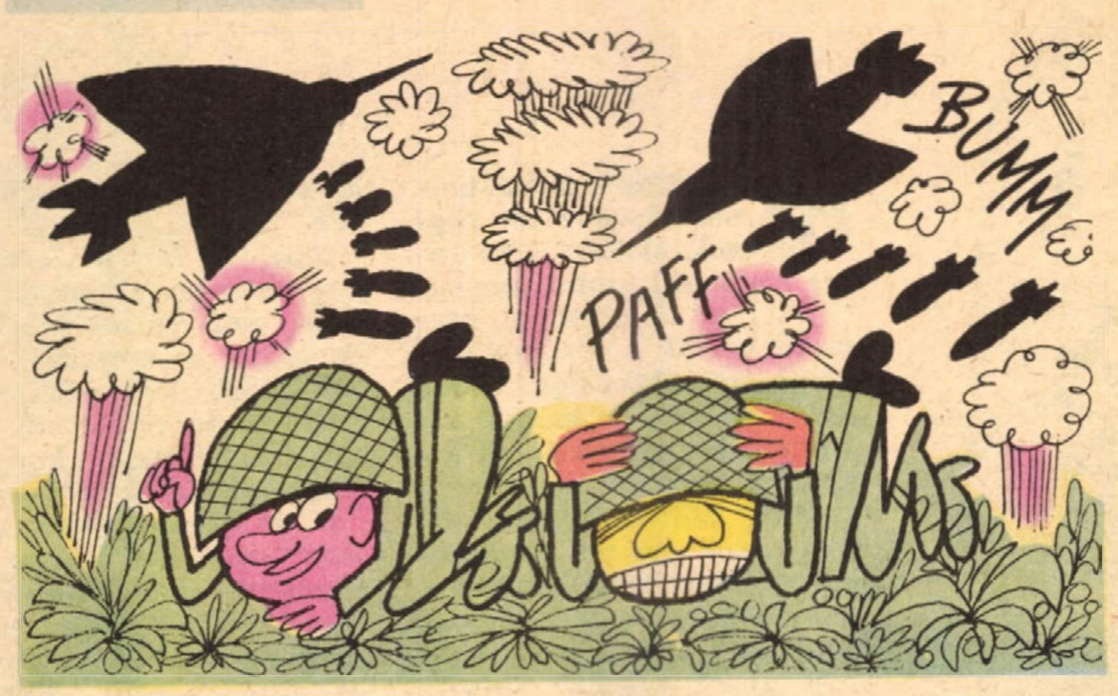
– Azt hinni, hogy a házaspárokat csak az ásó, kapa és a nagyharang választhatja el egymástól...

Szűr-Szabó József:

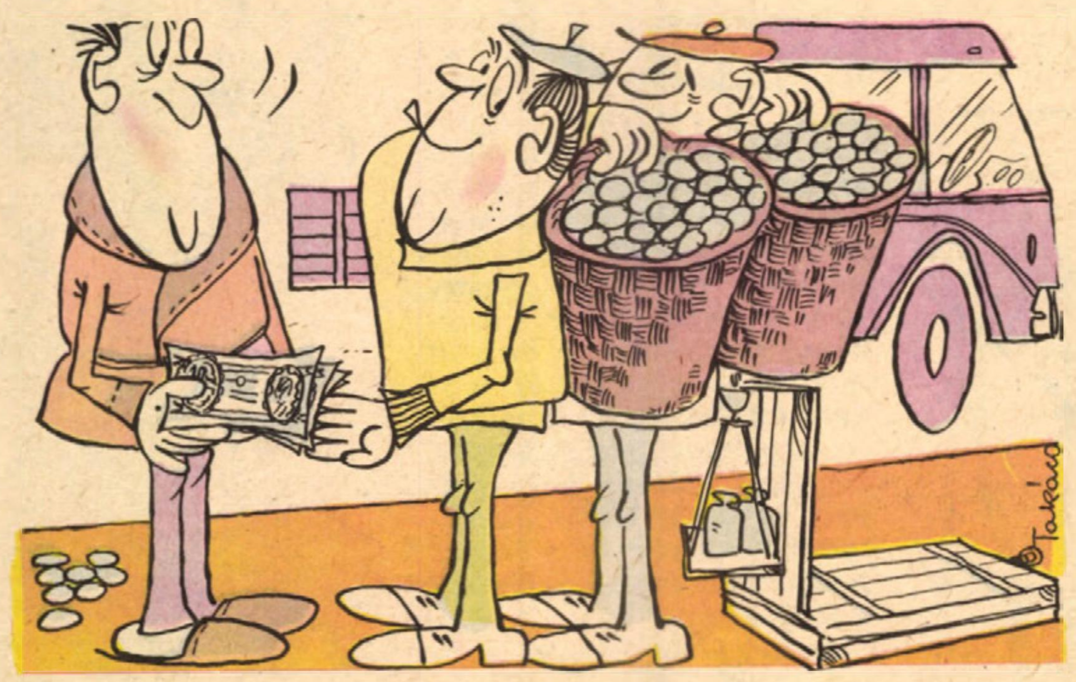
– Látod, Don Alvarez, ez a népszerűség! Csak kijövök az erkélyre, és máris tódul a nép!

Fülöp György:

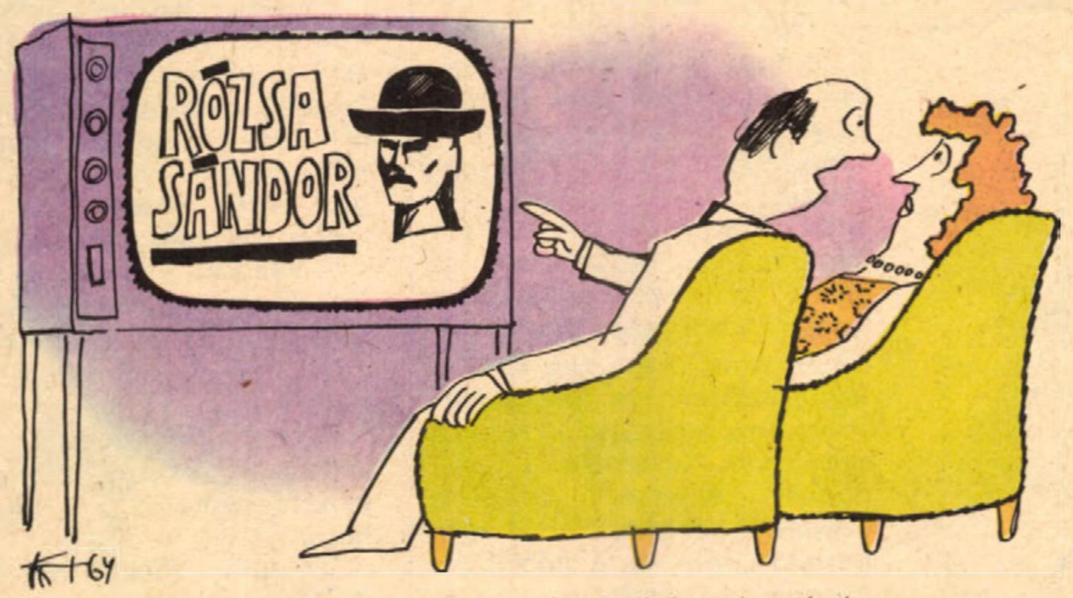
– Nyugi, hátha odafönn megegyeznek!

Takács Imre:

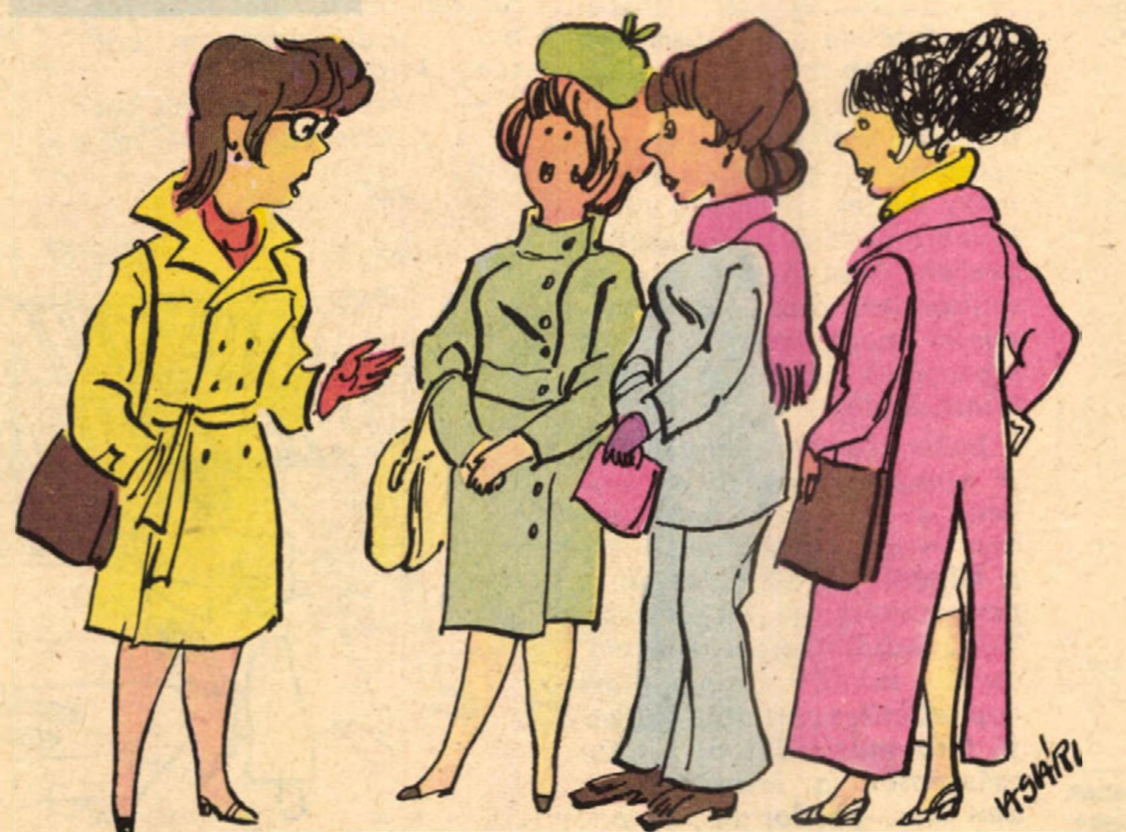
– Ha valaki elhiszi, hogy a plusz két kosár szenet nem az ő tüzelőjéből spórolták ki!

Tót Gyula:

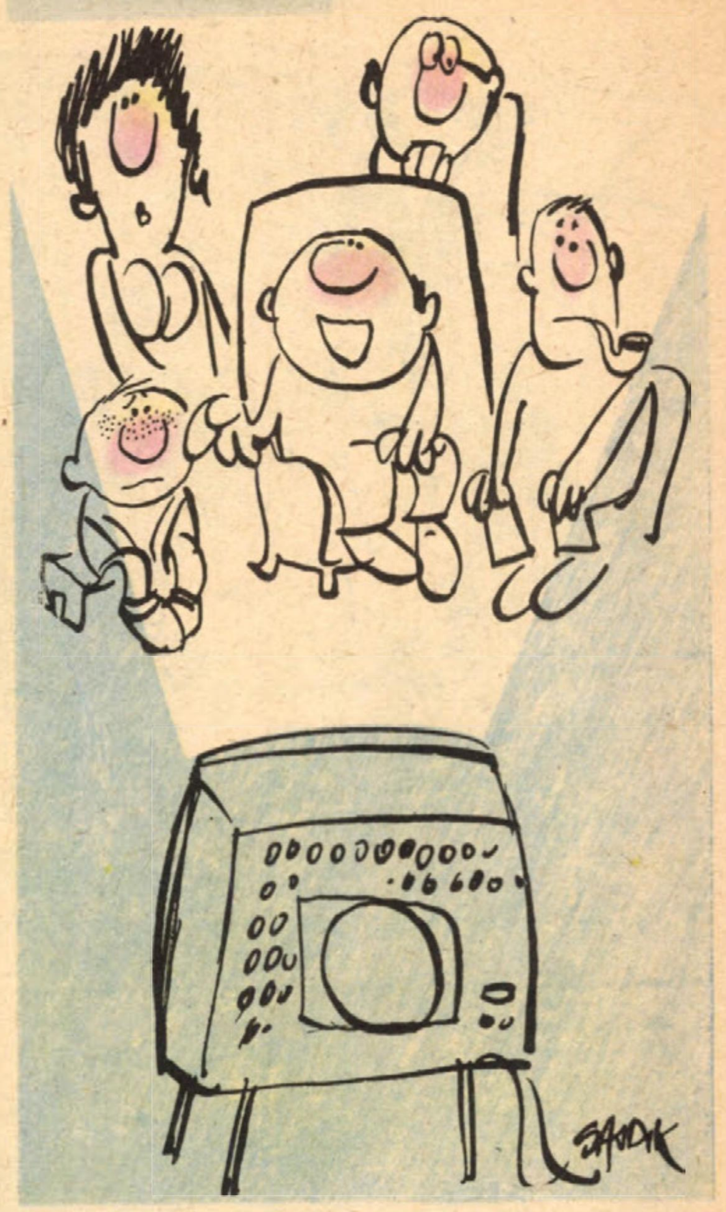
– Majd meglátod, a következő folytatás jó lesz...

Vasvári Anna:

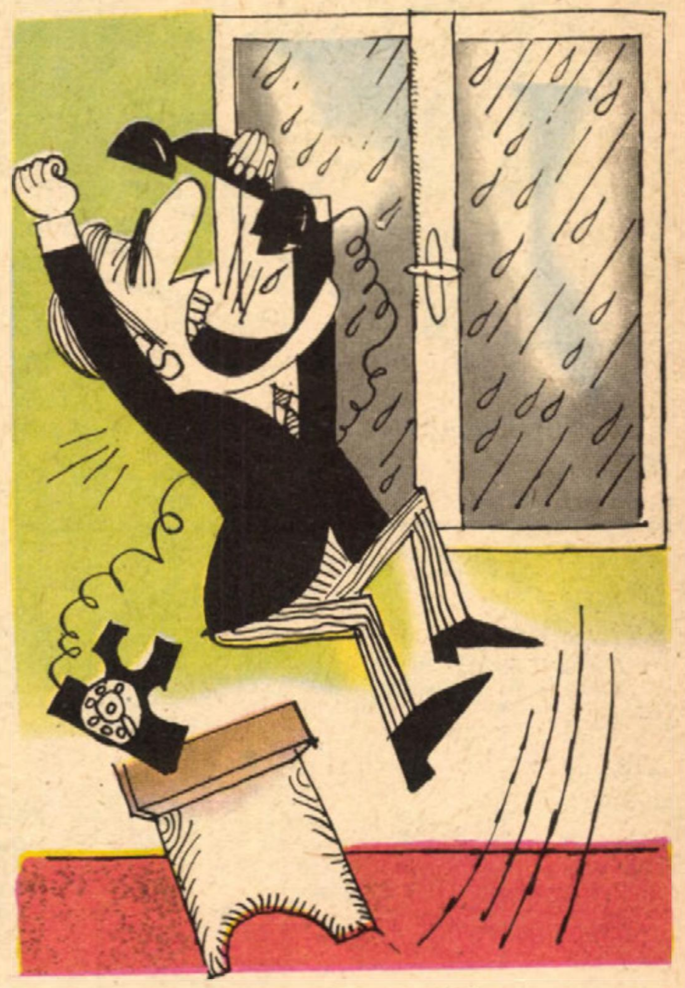
– Csak azért szakított, mert túlságosan szeret.

Sajdik Ferenc:

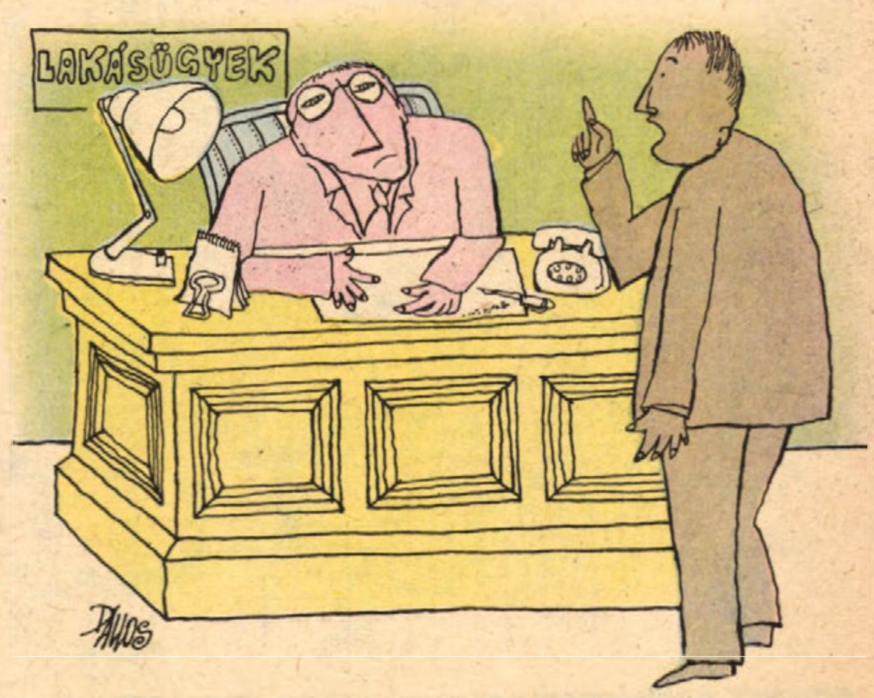
– Figyeljetek! Most győzik le az Angyalt!

Mészáros András:

– Halló! Taxi?!

Dallos Jenő:

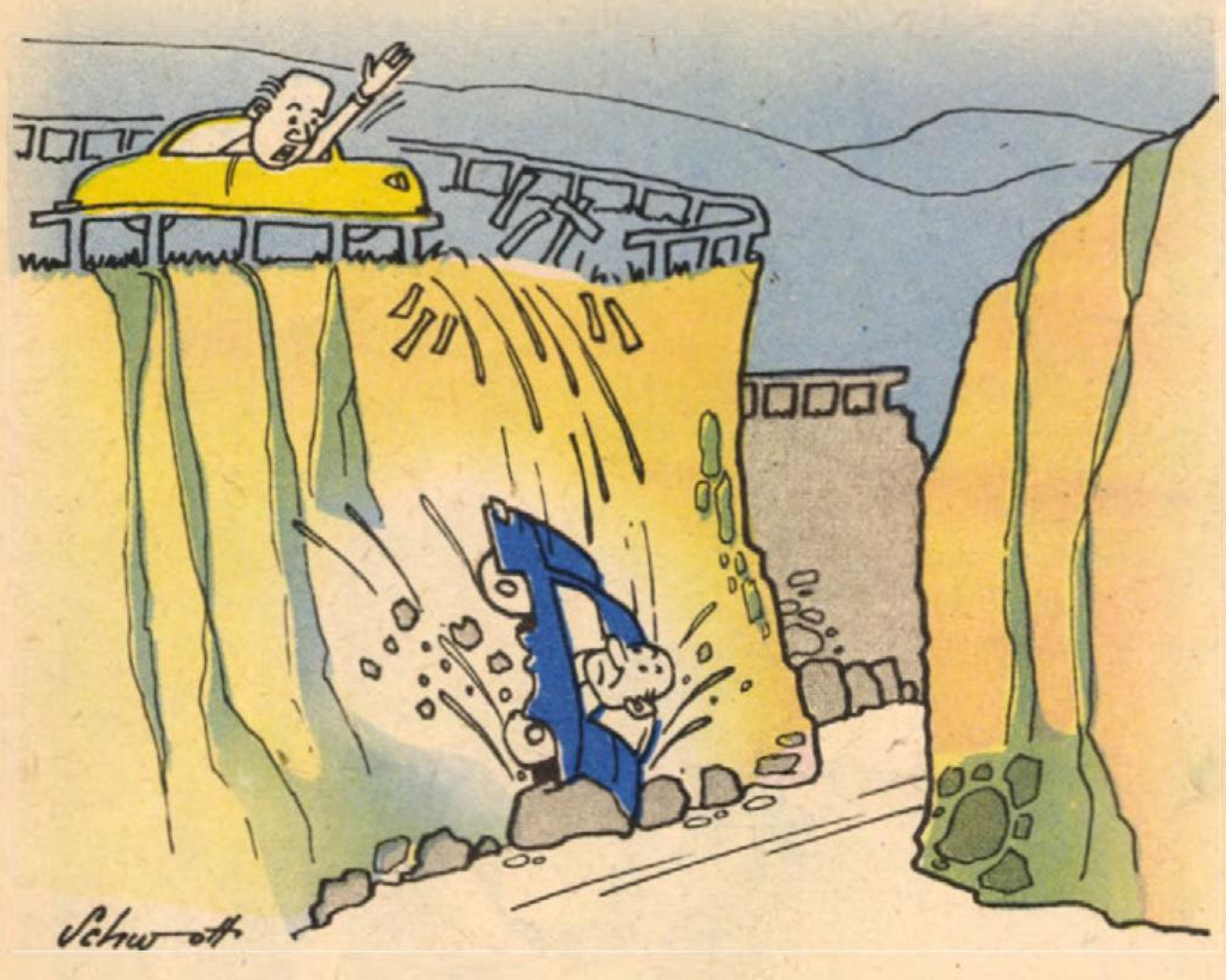
– Egy háromszobás lakáskiutalást kérek holnapra, de déli fekvésű legyen.

KIRÁNDULÓK

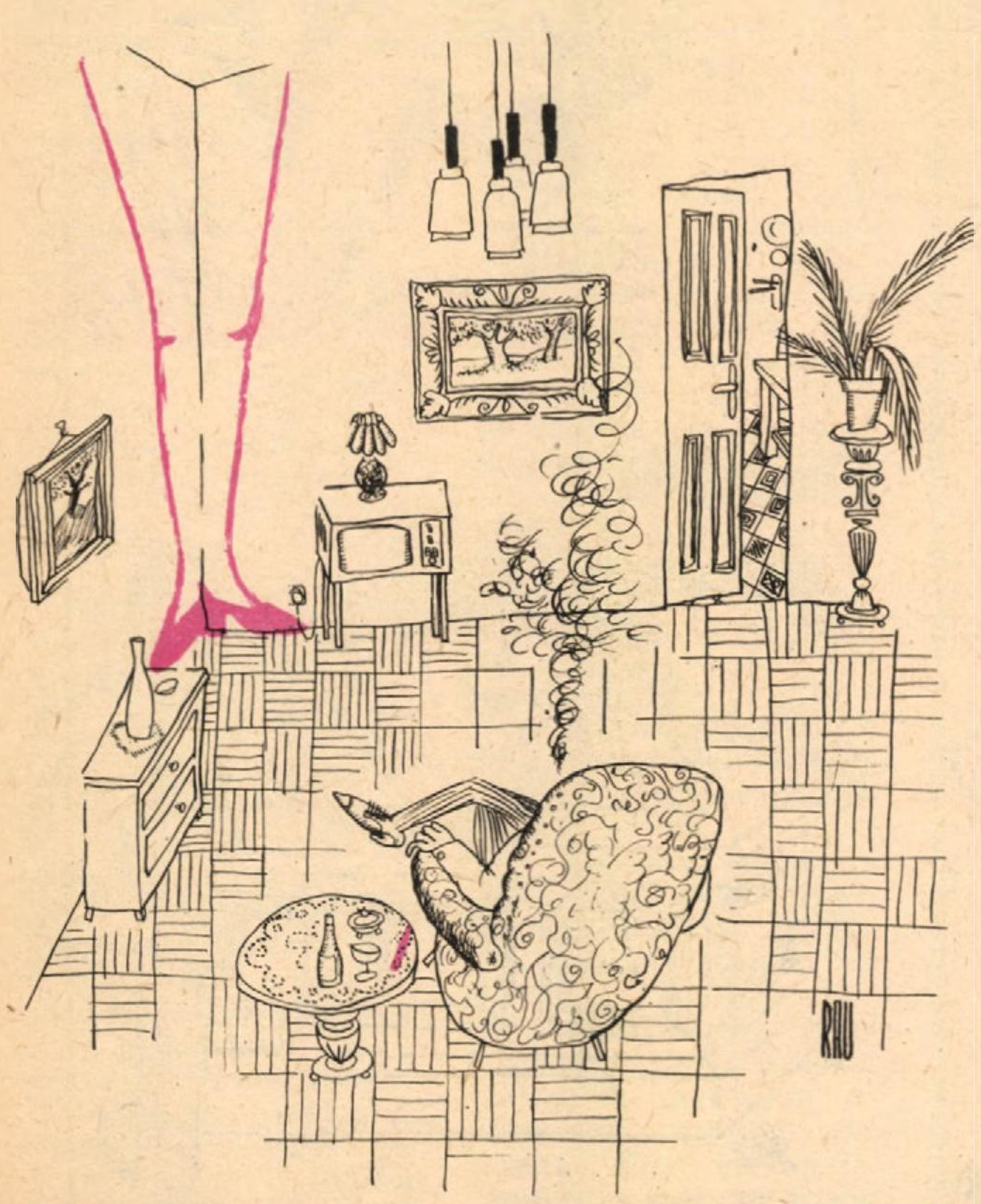
– Látom, szintén nagy természetbarátok!

UDVARIATLANSÁG

– Hé! Elfelejtette megköszönni, hogy elsőbbséget adtam!...

AGGLEGÉNY

KOMPLETT REGGELI

Mindig szerettem volna kávéházban reggelizni. Nincs is annál finomabb, mint amikor a friss kávé aromája összekeveredik a ropogós kiflik és a tükörtojás illatával. Vékony pénztárcám miatt azonban csak egy kifőzésig jutottam el, ahol a zsemle, a napilap, az abrosz és a pincér szakálla háromnapos volt. Viszont a komplett reggeli csak negyven fillérbe került.

A tizennyolcadik születésnapomon elhatároztam, kávéházban fogok reggelizni. Egy pengő nyomta a zsebemet, gondoltam, ha a kávézóban negyven fillér a komplett reggeli, a kávéházban valószínűleg a duplája, tehát még borravalóra is marad pénzem.

A Szabadság téren nyílt akkoriban egy fényes kávéház. Már régen kiszemeltem magamnak; ha lesz pénzem, itt fogok reggelizni. Csupa tükör, márvány, faburkolat, a bejárat mellett — mint két őr, akiket elfelejtettek leváltani — pálmák silbakoltak. Roppant előkelő hely volt már kívülről is. Megszorítottam a zsebemben lapuló pengőcskémet és beléptem a forgóajtón.

Pompás hely volt: vastag, puha szőnyeg, kényelmes székek, hófehér abroszok, ezüst evőeszköz. Néhány elegáns, jól táplált, rózsás arcú idős úr üldögélt az asztalok mellett, halkan, finoman társalogtak egymással. A legelőkelőbbek azonban a pincérek voltak. Semmiben sem hasonlítottak az én kávézóbeli, lompos, borostás Janimra, valamennyien frakkot viseltek. A főpincér a hercegérsekhez hasonlított, az elém siető pincér — ősz hajú, mosolygós nagyúr —, olyan volt, mint egy exkülügyminiszter, a pikolófiúk megannyi elszánt trónkövetelőnek látszottak. Elfogódott hangon komplett reggelit kértem, majd egy kenyereslány-infásnőtől két zsemlét vásároltam.

Nemsokára hozták a reggelit. Nehéz ezüst csöbrökben külön a tejet, külön a feketét, arany szélű porceláncsészében tejszínhabot. Egy ólomkristály tálka pompás illatú dzsemet rejtegetett, egy másikban feldíszített vajkarikák várták, hogy díszes és súlyos ezüst késemmel a zsemlékre kenjem őket. Egy oligarcha sonkát tett elém, két szerényebb megyéspüspök a tükörtojások tálalásával foglalatoskodott.

Balsejtelem fogott el. A komplett reggeli — ebben a fényűző helyiségben — mást jelenthet, mint a kávézóban, és az én árva pengőcském itt kevés lesz. Visszaküldeni nem mertem, annál inkább sem, mert egy ellentengernagy külsejű főúr máris önteni kezdte csészémbe a kávét. Lesz, ami lesz, gondoltam, és nekiláttam. Az még átfutott az agyamon, hogy szódavizet semmi esetre sem iszom, hátha amiatt lesz egy pengőnél drágább a lakoma ára. És ha anélkül is drágább a számla, akkor mi lesz? Valószínűleg le kell majd dolgoznom a tartozásomat a konyhán. Vagy ahogy a bohózatokban annyiszor láttam: előre kell hajolnom, és egy nagy rúgással kipenderítenek innen. Vagy egyszerűen rendőrt hívnak? Mennyit adhatnak egy komplett reggeliért? Két napot? Öt napot? És lesz-e látogatóm a tömlöcben? Mindegy. A

sonka rózsaszíne ingerel, a kávé és a sütemények illata mámorító, gyerünk!

Az utolsó morzsáig bekebeleztem mindent, majd a főpincért hívattam. A hercegérsek megállt előttem, és a komplett reggeli árát egy díszes papírlapra felírva elém tette a számlát: „P. 2.60."

Végem van. A zsebembe nyúltam, és lassan előszedtem a pengőcskémet, hátha közben valami csoda történik és ötpengős vagy — mit tudom én — százpengős válik belőle. De nem történt csoda. Tanácstalanul néztem a fizetőre, mire az ősz főpap egy lépést hátrált és udvariasan figyelt. Most meg kell szólalnom.

— Izé... ugyanis úgy látszik... otthon hagytam a pénztárcámat... vagyishogy...

Vártam, most mi lesz? A főúr szemében megcsillan valami.

— Csak ez a pengő... merthogy... — dadogtam tovább, hogy időt nyerjek, hogy késleltessem a botrány kitörését.

— Szóval otthon felejtette a pénztárcáját? — szólalt meg végre a főúr. — Ez esetben nem kell fizetnie.

Mi ez, gúny? Dermedten hallgattam. Persze előbb lelkileg tör meg, és csak aztán hív rendőrt. Most szórakozni fog rajtam. Tessék, megfizettem érte, lehet.

— Bizonyára csodálkozik azon, fiatalember, hogy elengedem tartozását. Nos, megmagyarázom a viselkedésemet. Tíz esztendeig voltam fizetőpincér a Lövölde téren. Jóformán élet és halál ura voltam, hiszen tőlem függött; hitelezek-e a környék kispénzű vendégeinek? „Béla bácsi, majd elsején megadom..." „Béla bácsi, esküszöm, holnap behozom." És reszkettek tőlem, vajon belegyezem-e. Gyűjtögettem időközben egy kis pénzt, és amikor fizetőt kerestek ebbe az újonnan megnyílt előkelő kávéházba, letettem a kauciót és idejöttem. Nem mondom, jól keresek, szép borravalókat adnak. De hogyan? Ezek a tőzsdések, igazgatók, bankárok, iparbárók — mutatott körül —, tízest adnak egy reggeliért, nem is kérnek vissza semmit, de úgy tekintenek engem, mintha nem is léteznék. Egy frakkos gép vagyok az ő kényelmükre. A Lövölde téri szerény jövedelmű nagyúrból egy jól fizetett senki lettem.

Kis szünetet tartott, lesimította a frakkját, majd így folytatta.

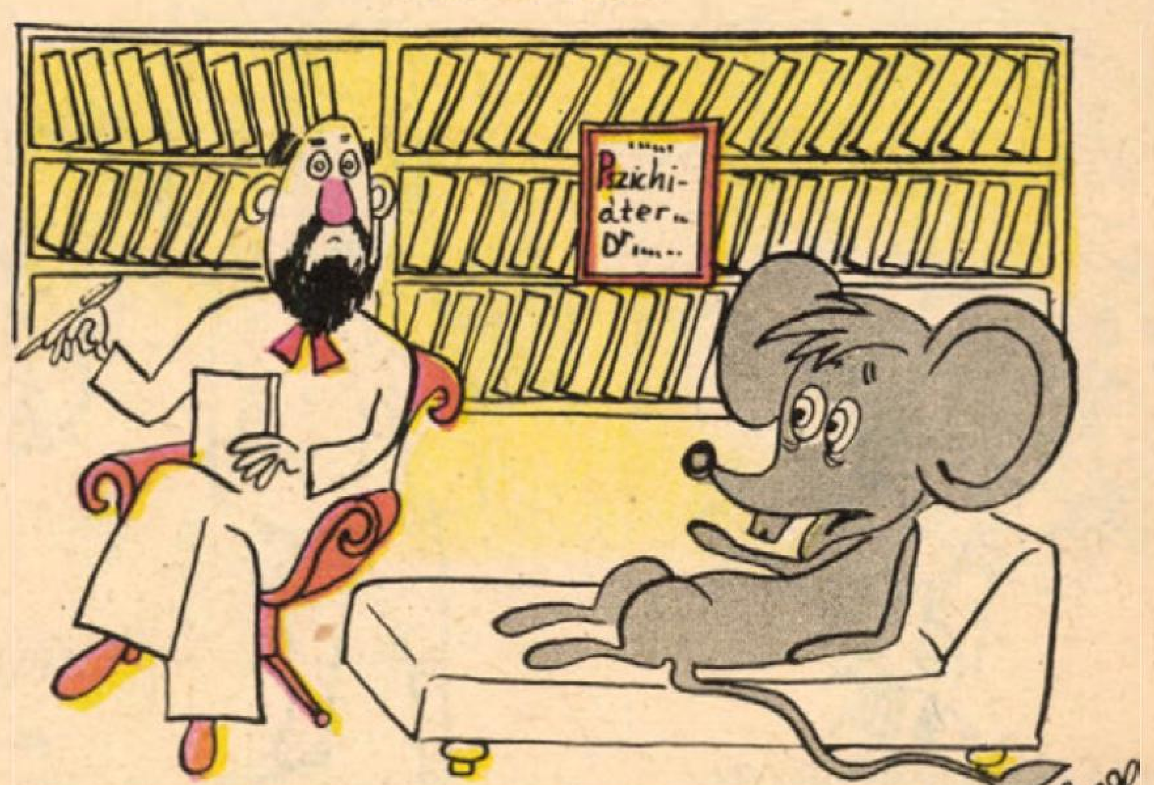
— Három hónapja vagyok itt, és most először történt, hogy valaki — maga, fiatalember — úgy szólalt meg, mint a Lövölde tériek. Ide nem tér be olyan vendég, akinek ne lenne bőven pénze. Ez a mozdulat és ez a hang, hogy „otthon felejtettem a tárcámat" — szíven ütött. Mintha elhalt anyám kedves, simogató szavát hallottam volna. Megbocsát? — mondta és diszkréten elfordulva könnyet törült ki szeméből.

— Nézze, barátom — folytatta —, nem baj, ha nem fizet, nekem egy komplett reggeli megéri, hogy újra úrnak érezhetem magam... — mondta, majd távozásomkor hangosan utánam szólt:

— Aztán ez máskor ne forduljon elő, kérem! — majd félhalkan hozzátette: — Izé... a jövő héten is eljöhet reggelizni...

Tardos Péter

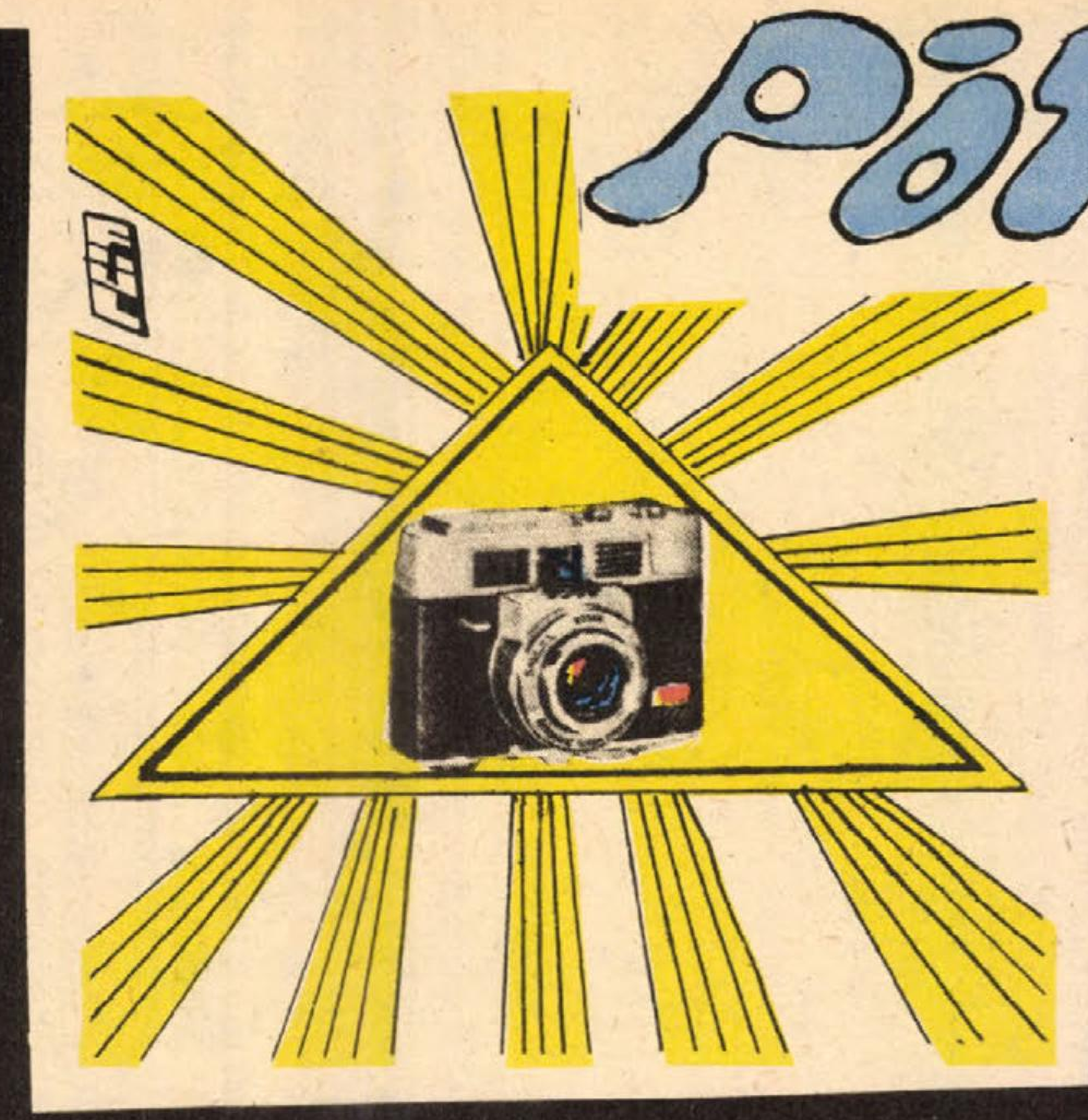
NEHÉZ ESET

– Beleszerettem egy macskába!...

PÖTLÉK

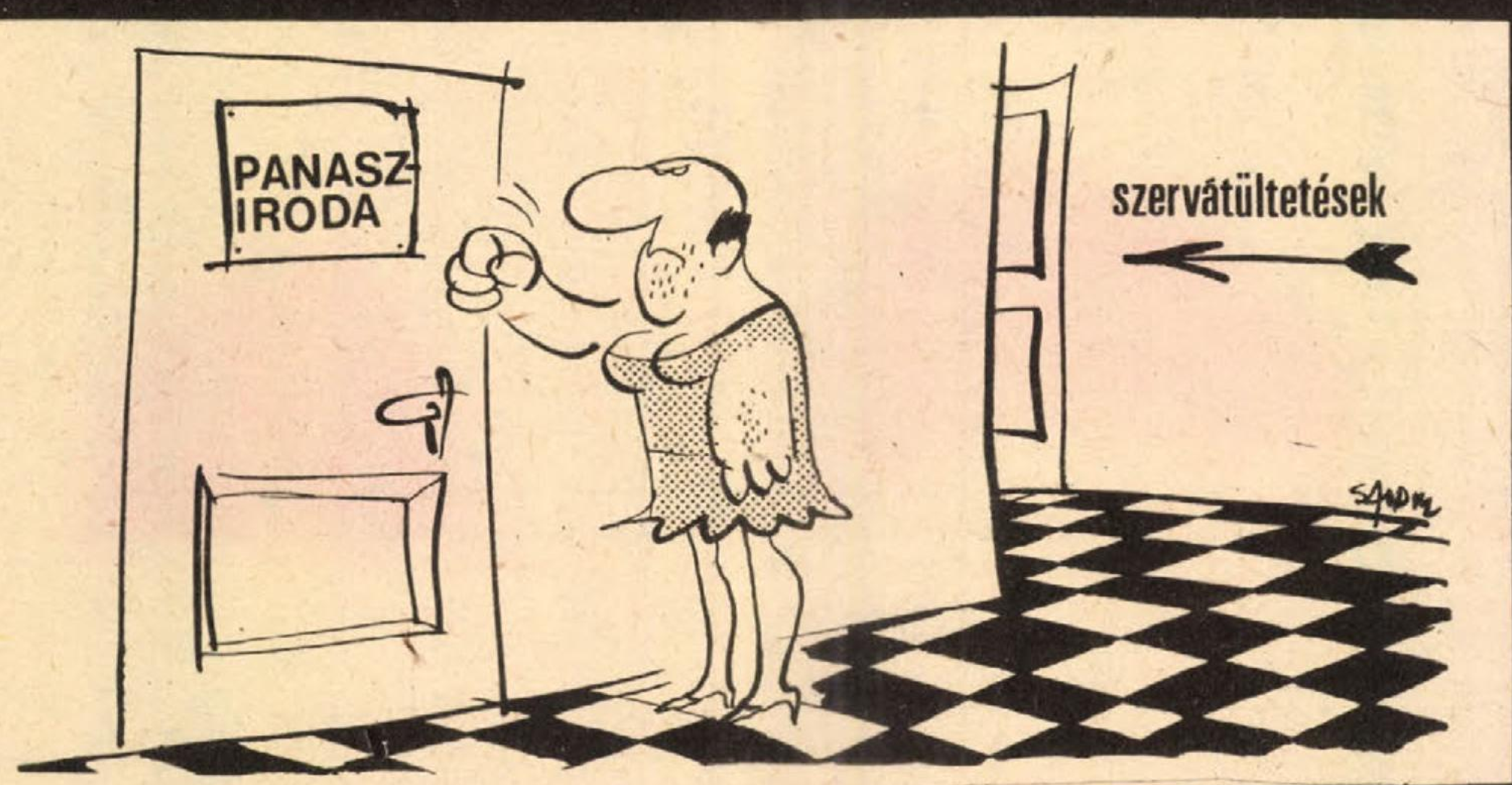

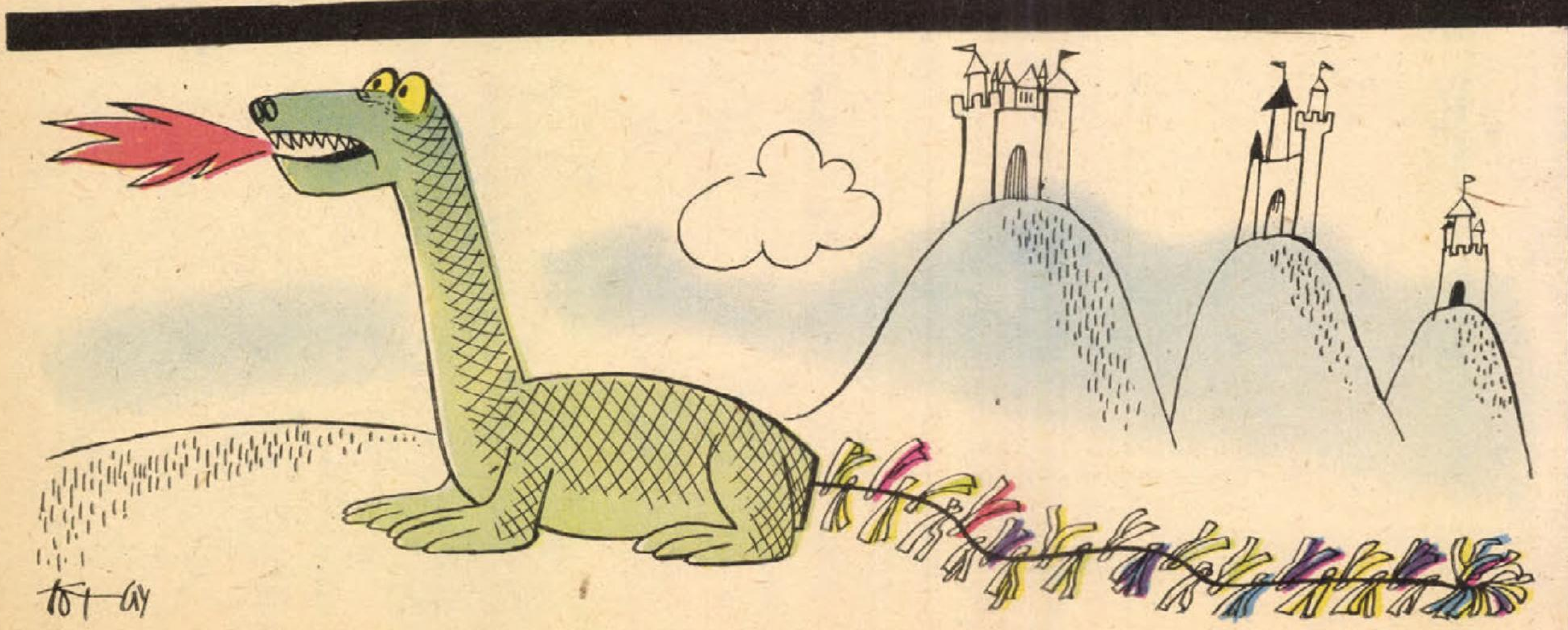

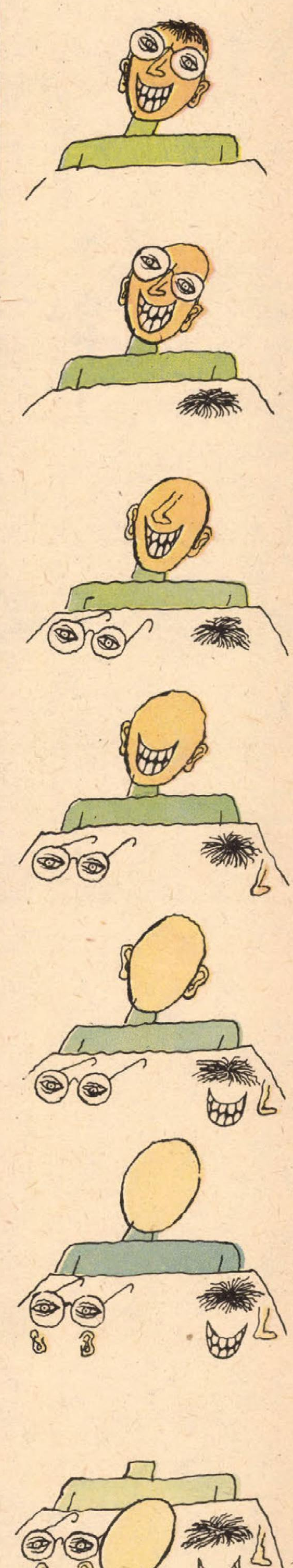

VÁRNAI,
FÜLÖP,
HEGEDŰS,
SZŰR-SZABÓ,
SAJDIK,
TÓT,
DALLOS

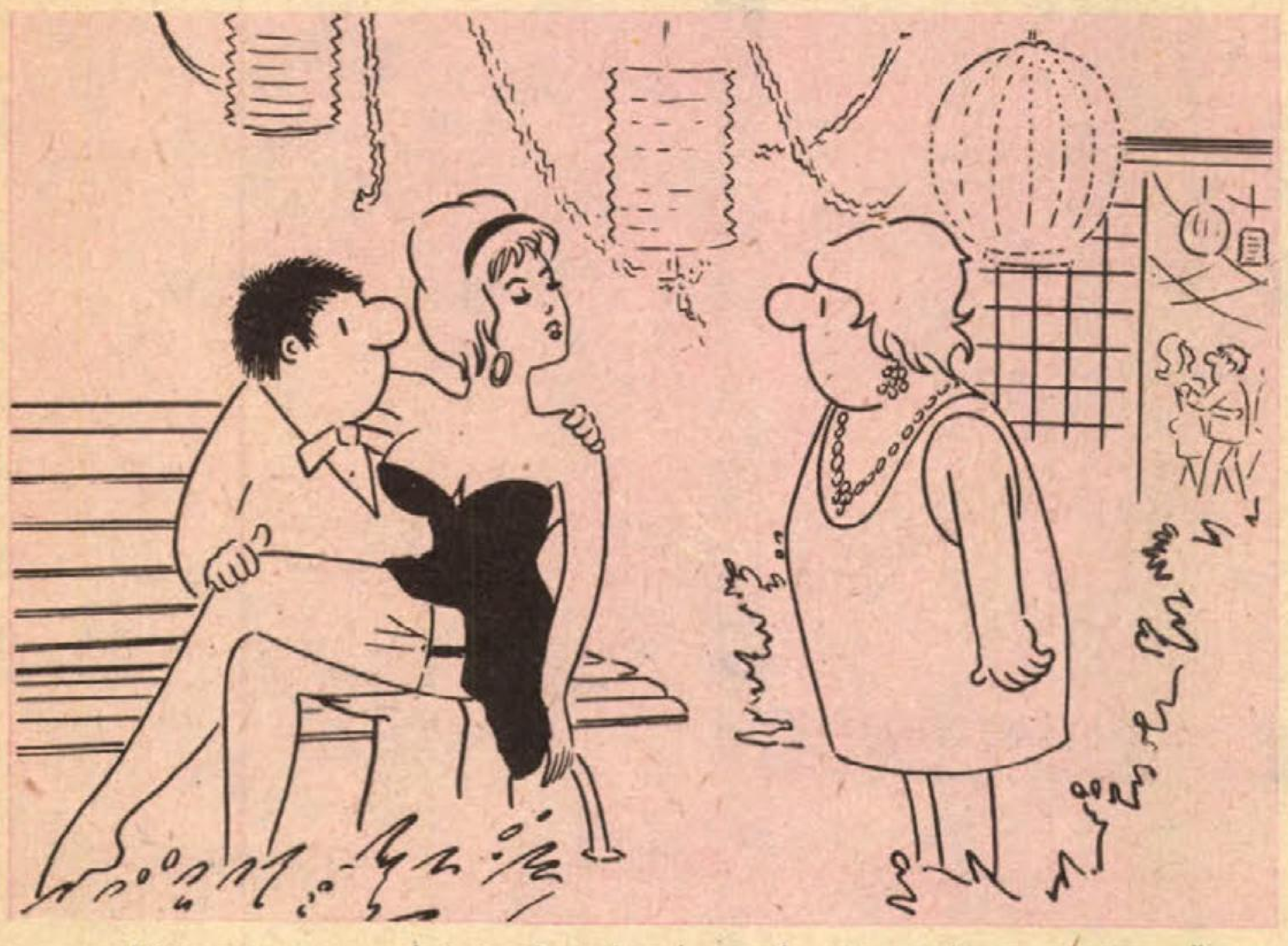

IMPORTHUMOR

FIGYELMEZTETÉS

– Még egy mozdulat, fiatalember, és ön már meg is nősült!...

(„Neue Revue", Frankfurt)

– Emil! Most jó a kép!

(„Schweizer Illustrierte", Zürich)

A. CSIKARKOV:

szabálysértés

Éles sípszó harsogta túl az utca zaját. Magas, feszes tartású rendőr lépett oda egy asszonyhoz, aki szabálytalanul közlekedett.

— Polgártársnő — kezdte erélyesen, de benne rekedt a szó, tisztelgésre emelt karja is megállt félúton.

A szabálysértő nő vidám mosolylyal nézett a szemébe.

— Mondd, miért fütyörészel úgy, mint egy nádirigó?

— Khm... először is arra kérem, polgártársnő, ne tegezzen, szolgálatban vagyok. Önnek látnia kellett, hogy itt aluljáró van, mégis átvágott az úttesten. Ezért meg kell büntetnem.

— Igazán? Olyan sok pénzed van, hogy csak úgy szórhatod mindenféle büntetésekre?

— Én?! A büntetést önnek kell kifizetnie!

— De te keresed meg azt a pénzt. Egyébként is miattad követtem el ezt a szabálytalanságot.

— Miattam?

— Pontosan. Szaladtam, hogy vacsorát vegyek neked.

— Ennek semmi köze az ügy érdemi részéhez, ahhoz, hogy a polgártársnő kockáztatta a saját testi épségét és zavart okozott az utca forgalmi rendjében.

— Sokáig kell még hallgatnom a szamárságaidat?

— Kérem, ne sértegessen, miközben én szolgálati kötelességemnek teszek eleget. Pisti megjött az iskolából?

— Megjött.

— És?

— Három ötös, két négyes.

— Nem is olyan rossz... Megvesszük neki a barkácsdobozt... Na, magával mi legyen, polgártársnő?

— Légy egy kicsit engedékenyebb. Nevelni kell az embereket, nem mindjárt bírságolni. Egyébként csomagunk jött hazulról. Tánya nénid zoknit kötött, hogy ne fázzék a lábad, amikor ügyeletes vagy. Szerjózsa bácsi pedig valami különleges horgászbotot küldött... Fáradt vagy már, ugye?

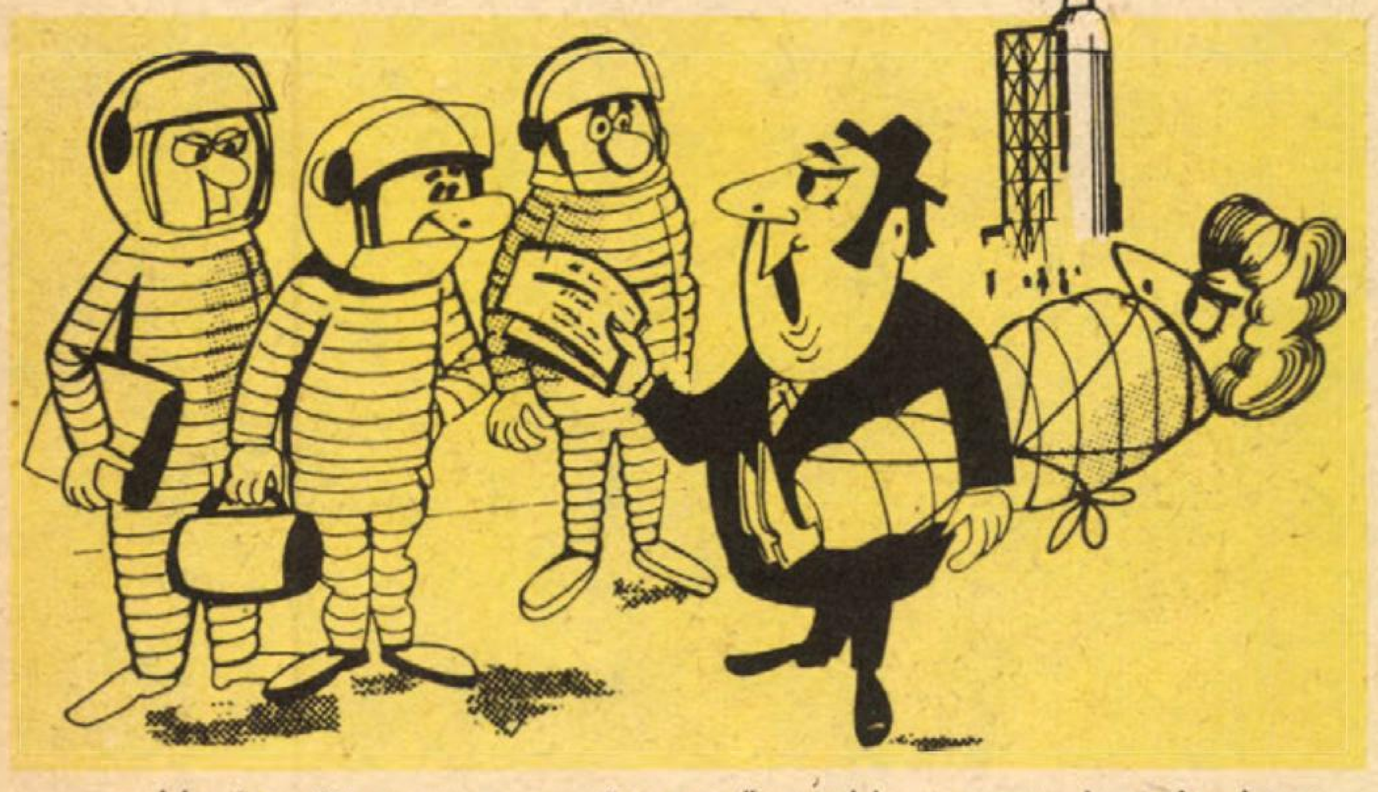
— Rendőrségi állományban levő dolgozónak nem szokás azt mondania, hogy fáradt. De máskülönben — szívesen lennék már otthon. Az ön szabálysértésével kapcsolatban pedig úgy határoztam, polgártársnő, minthogy első alkalommal fordult elő, szigorúan figyelmeztetem.

— Miért szigorúan? Figyelmeztess kedvesen. Tudhatnád, hogy úgy inkább megszívlelem.

— Mellőzzük, kérem, a bizalmaskodást. Jöjjön, elkísérem az aluljáróhoz. Némelyik sofőr úgy vezet, mint egy bolond. Igazán lehetnél elővigyázatosabb, Lenocska... Így ni, tehát megállapodtunk, polgártársnő, szigorú figyelmeztetés!... Nyolcra otthon vagyok.

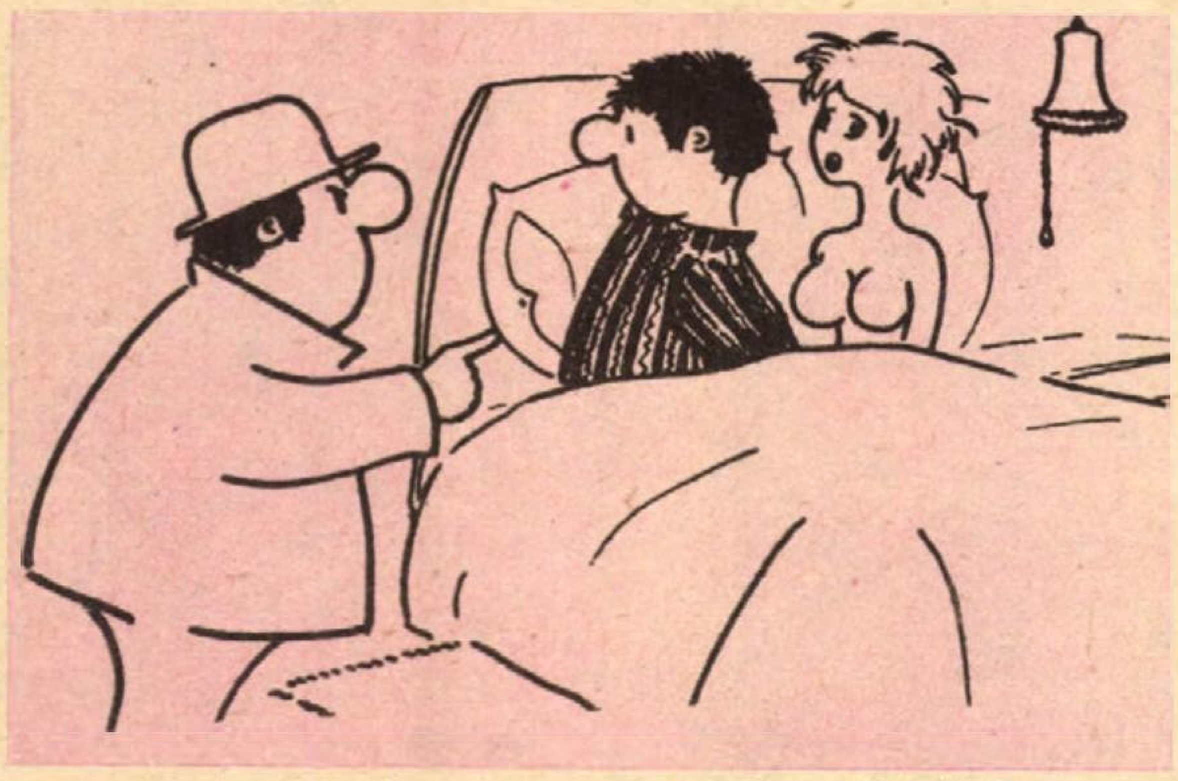
(Oroszból fordította: K. A.)

MODERN IDŐK

– Uraim, itt egy nagy összegű csekk a maguk számára, ha ezt a csomagot otthagyják valahol a Holdon...

(„Pourquoi Pas", Brüsszel)

– Csak figyelmeztetni szeretném: fordítva vette fel a pizsamámat!

(„Vie Nuove", Róma)

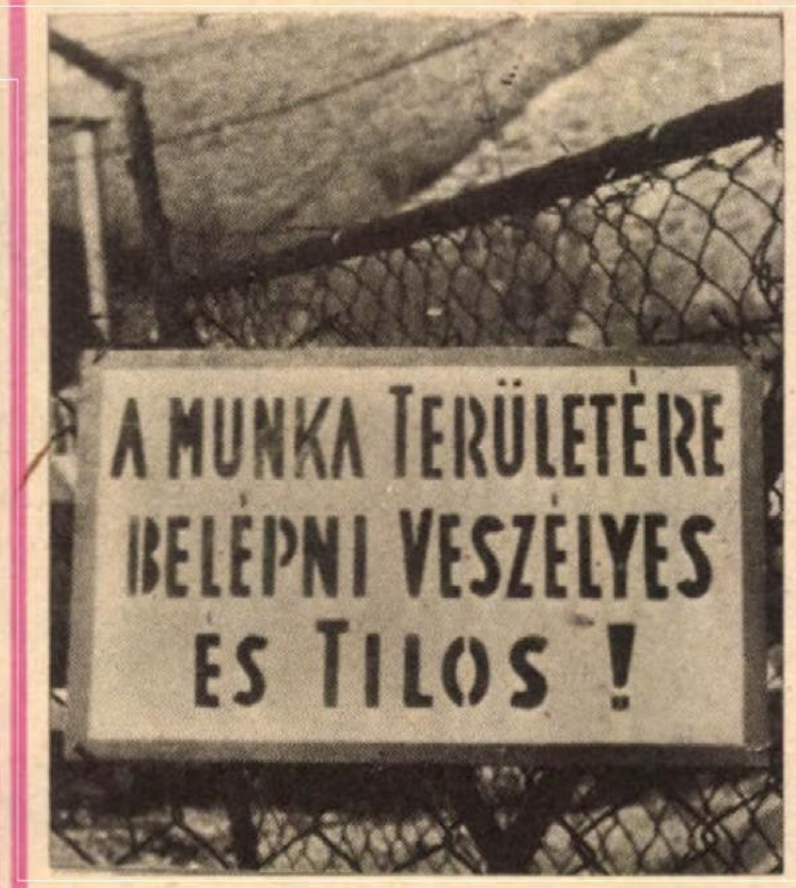
TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

Rémtöltés? Ne tessék ijesztgetni a fogyasztót!

(Beküldte: Pintér Gábor verpeléti olvasónk)

Óvakodjunk dolgozni?

(A Kacsóh Pongrác úti felüljárónál fényképezte: Horváth Péterné)

Mondhatnánk: nyelvében él a nemzet.

(Balatonföldváron fényképezte: Temesi István)

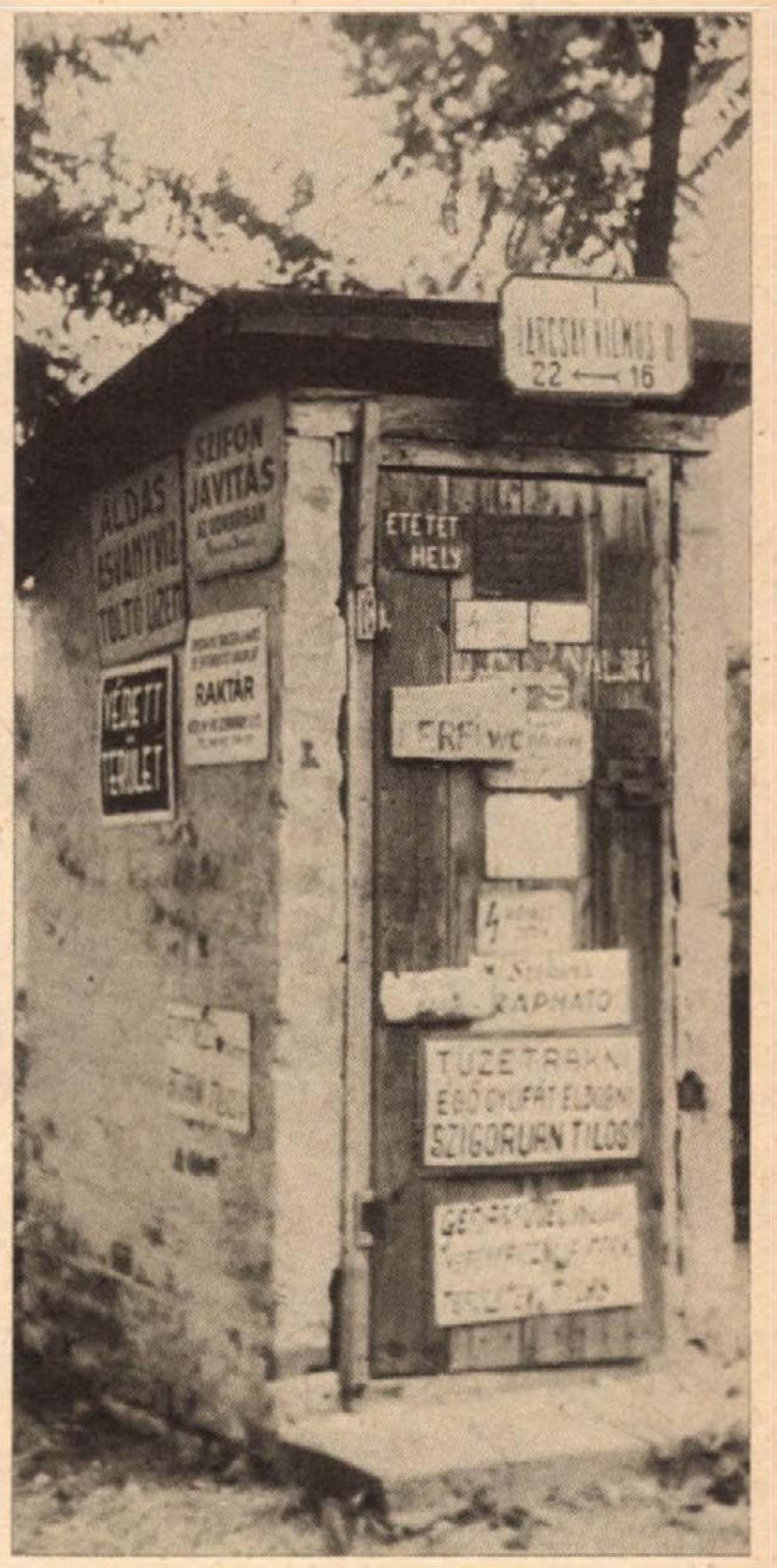

Aki Bartos fejére „tett"

A vélemények megoszlottak a játékossal kapcsolatban, a mérkőzés 90 perce alatt. Voltak ugyanis akiket nem

Én teszek a te fejedre, te teszel az én fejemre. De mit szólt ehhez Bartos?

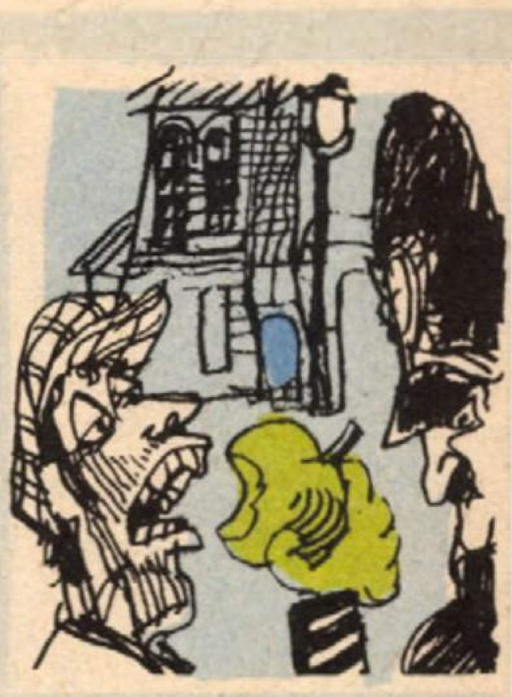
(A Népsportból nyírta: N. S. budapesti olvasónk)

Hirdetőoszlop bajai módra.

(Fotózta: Albert Péter)

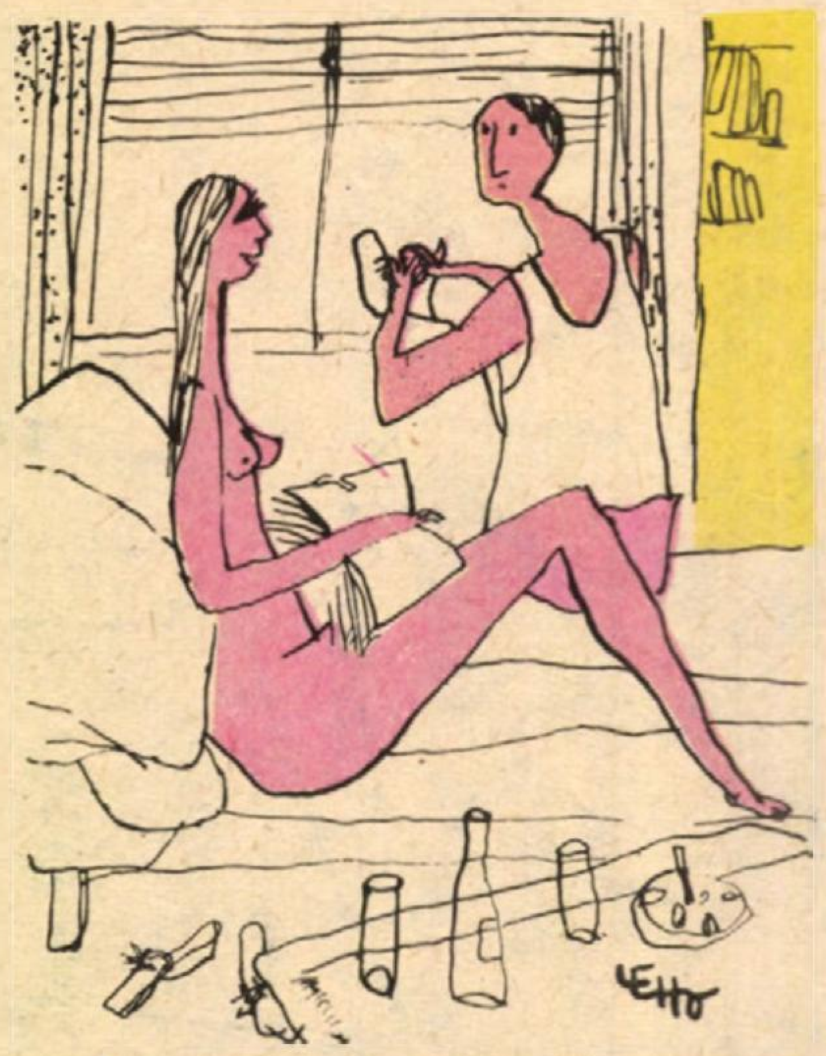
A BŰNÜLDÖZÉS ÚJ ESZKÖZE

Az angliai Chester egyik házában betörés történt. A betörők semmiféle nyomot nem hagytak, azaz... egy fél almát, amelyen harapások nyomai voltak láthatók. Úgy látszik, a betörők fáradságos munkájuk közben az asztalon talált almából harapdáltak egyet-egyet, de nem ették meg egészen, ami azért is helytelen volt, mert az alma nagyon egészséges és vitamindús gyümölcs. Másfelől pedig a rendőrség a környékbeli fogászok segítségével meg tudta állapítani, hogy kik azok a személyek, akik otthagyták fogaik nyomát a betörés színhelyén talált almamaradványon. El is fogták John M. McLeant és Robert N. Beesleyt. A két betörő be is vallotta bűnét, sőt további hat betörést is.

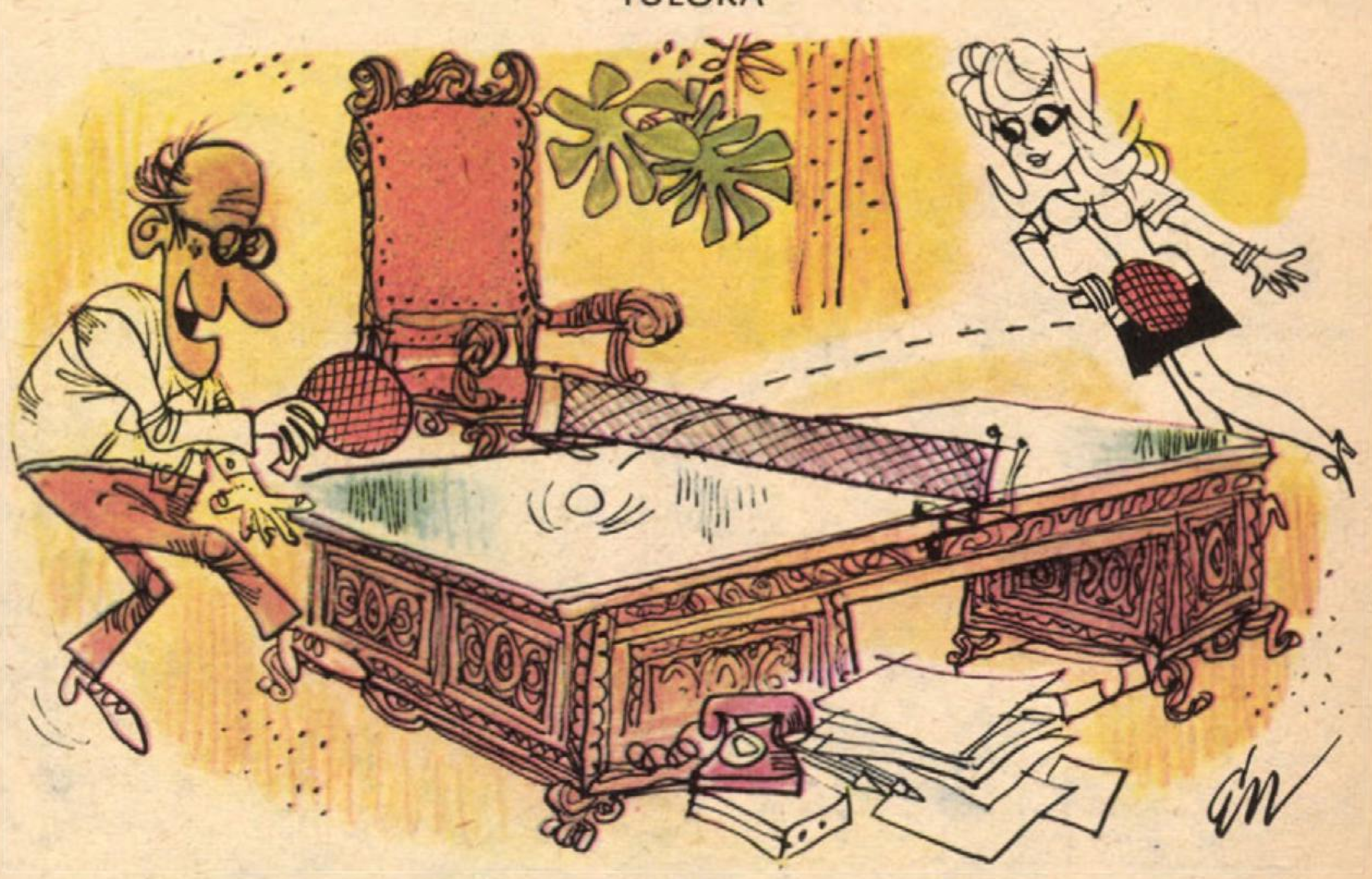
Ebből az a tanulság, hogy nem elég, ha az ember nem hagy ujjlenyomatot maga után. Foglenyomatot se hagyjon!

DIVAT

– Megkérhetném, hogy írjon pár szót a vendégkönyvbe?

TÚLÓRA

– Szerencse, hogy az igazgatónk szereti az ilyen reprezentatív bútorokat!...

HIRDETÉS

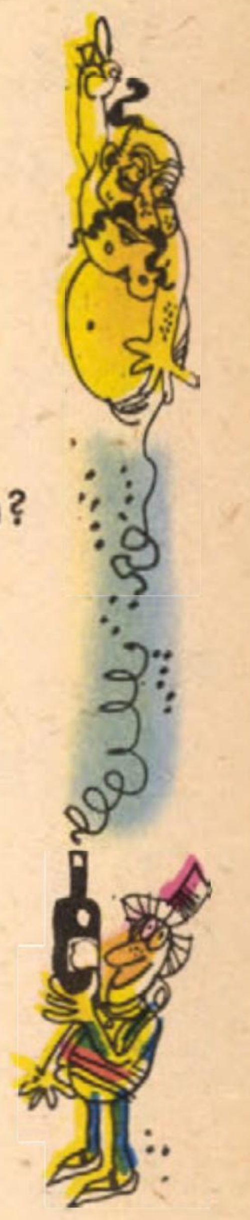
KÁRÖRÖM

abrakadabra és a kadarka

Nem csodalámpást lelt múltkor
Aladdin a tenger partján,
de palackot. — Némi új bor
piroslott az üveg alján.
Am a palackra ragadva
volt egy kis papírdarabka
és ez a kis
folt
— hókuszpókusz-abrakadabra —
tudtul adta, hogy a palackba'
magyar fajta
jó kadarka
volt.

Tudta Aladdin: ha dörzsöl,
azon nyomban jön egy szellem.
Úgy is tett. Füstoszlop tör föl,
szózat szól: — Ó, mit kell tennem?
— Tanácsot adj. Innom tilos,
mégis inni való piros
itt ez a kis
bor...
Nem megy babra, abrakadabra,
hisz a szőlőt is Allah adta!
Hol a titok
nyitja, vajon
hol?

Ravasz szellem! Ekképp hadart:
— A próféta élte során
nem nyakalt még magyar kadart,
ezért naiv tán a Korán.
Úgy teszek, mint a magyarok,
kétféle tanácsot adok,
aztán lehetsz
bölcs:
széna-szalma, abrakadabra,
van propaganda, hogy poharadba
sok szeszt, avagy
egy csepp szeszt se
tölts...

Mert egy főmufti rábeszél:
FOGYASSZ PIÁT, MINÉL TÖBBET!
Szól a másik: NAGY A VESZÉLY,
A SZESZ ÖL, S NYOMORBA DÖNTHET!
Melyiknek a szavát fogadd?
Igyál semmit? avagy sokat?
Allah tudja,
melyik a jobb
bolt?!
Na, én megyek... Abrakadabra! —
Azzal felröppent a magasba,
mert ő is egy
dörzsölt szellem
volt.

Bedò István

KÉTLÁBÚ SZÉK

Találmányom, a kétlábú szék, korszakalkotó, üdítő, továbbá közösségformáló. Műszaki leírását előnyeinek ecsetelése után adom.

Manapság a négylábú, a háromlábú és az egylábú (zongoraszék, bárszék) ülőeszközök használatosak. Ezek, mint ismeretes, és mint számos reformkísérlet gyászos csődje bizonyítja, nem hagyják kiegyenesedni a gerincet, megnyomorítják a belsőségeket. Huzamos alkalmazásuk pódagrát, nehéz légzést, velőtüremlést, idegzsábát, valamint egyéb epidémiákat okoz. Mindezek dülledt szeművé teszik a gépírónők, hivatalnokok, továbbá a főnökféleségek megjelenését; hangulatukat pedig kiszámíthatatlanná és robbanékonnyá. Az ülő rétegek ilyen állapota megmérgezi környezetüket, gyakorlatilag az egész nem törökülésben dolgozó világ közérzetét.

Ezen a helyzeten segíthet a kétlábú szék — és csakis az segíthet.

Erre azt lehet mondani: „De hiszen a kétlábú szék felborul!"

Helyesbítenem kell azonban: a kétlábú szék csupán borulékony. És éppen ebben rejlenek mérhetetlen előnyei.

Mivel borulékony, a rajta ülő személyt állandó éberség állapotában tartja. Nincs többé náluk petyhüdés, magába roskadás, henye befeléfordulás. Testileg: kiegyenesedik a gerinc, megfeszülnek a combok, csillog a szem. Lelkileg a jellemzők: büszkeség, tettre készség, frisseség, munkakedv. És állandó sikerélmény: „Most is, ma is, még mindig a székemen ülve maradtam!"

A kétlábú széket megülő ember — út típusú ember. Nem panaszkodik, nem nyavalyog, nem fáj a feje, tettre kész, segítőkész, termelékeny, és mert termelékeny, növekvő jövedelmű.

A kétlábú szék a következő műszaki megoldások mellett valósulhat meg: Elhelyezhető a két láb elöl. Lehet egy elöl, egy hátul. (Elképzelhető: egy hátul — egy elöl, de ez a variáció csak érzéki csalódás, mert tulajdonképpen egy elöl, egy hátul van, ha nem hátulról, hanem elölről nézzük!) Rögzíthetjük mindkét lábat középen. Excentrikus igényeket elégít ki, ha a két láb sem szélen, sem középen nincs, hanem valahol a kettő között.

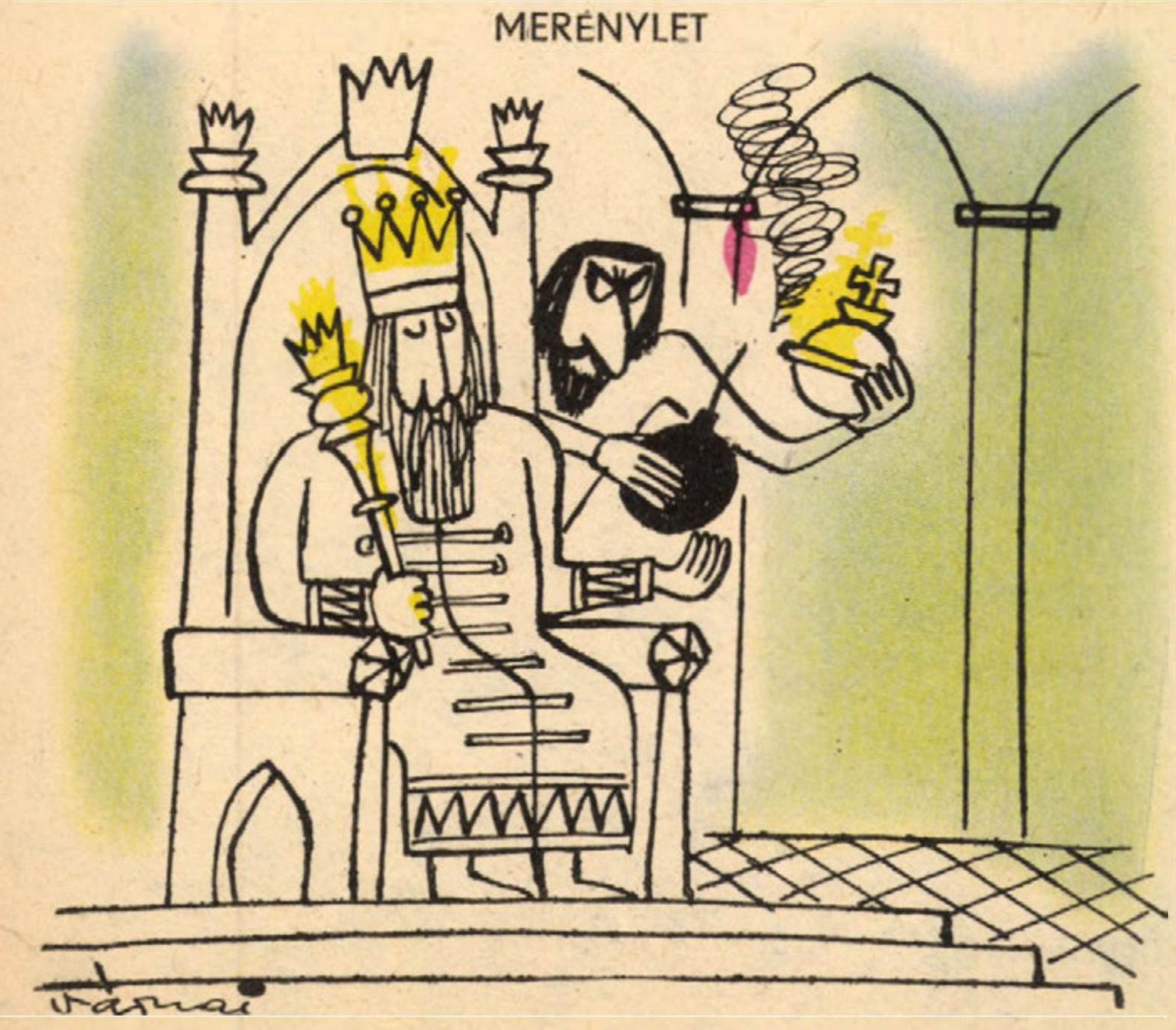
Mindezekre a variációkra szabadalmi igényem kiterjed. Nem javaslom azonban, hogy a két láb egyike alul, másika felül legyen, mert az szemléleti zavart okozna — mindig is baj támadt abból, ha valaki nem tudja megkülönböztetni, hogy mi van alul és mi felül.

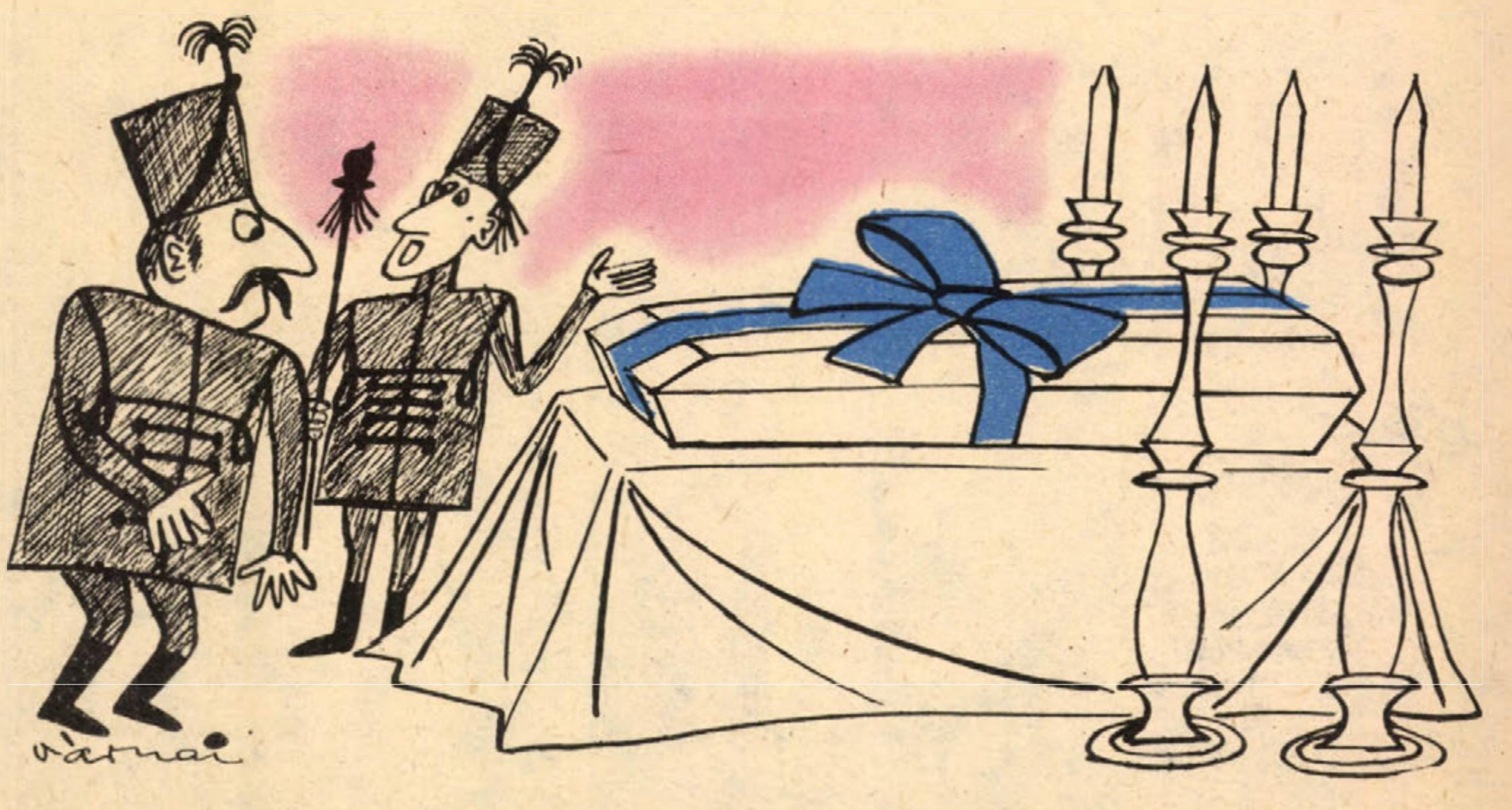
Megjegyzés: a két láb megtakarításának népgazdasági haszna mintegy évi hatszázhúszmillió forint csak hazánkban; világelterjedés esetén valutárisan felmérhetetlenül sok. A felszabaduló széklábak forgalomba hozhatók és mint pótalkatrész, bunkó, tűzifa, valamint általános csereeszköz, egyaránt hosznosíthatók.

Gombó Pál

FEKETE HUMOR

MERÉNYLET

— Tudja, mielőtt idejöttem, egy édességboltban dolgoztam...

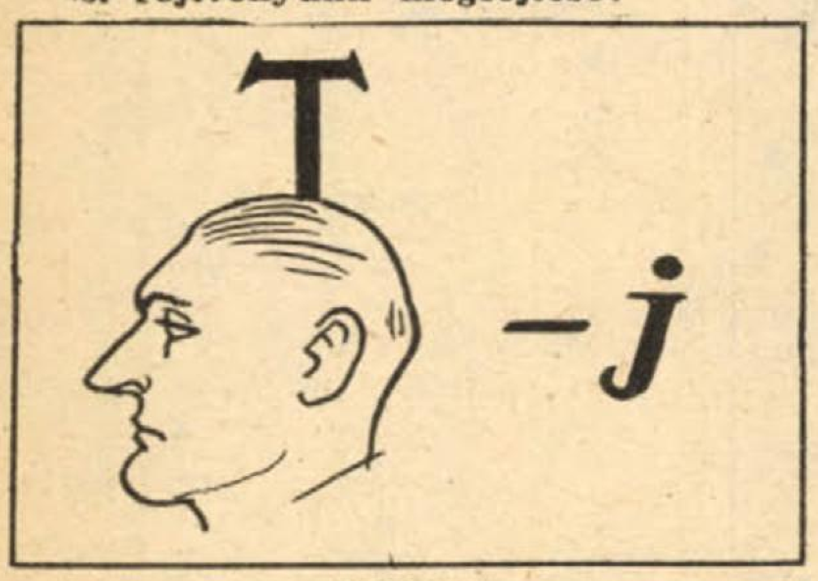
KULTÚRSZOMJ

– Azt a cuki kis pirosat kérem!

RÉBUSZ

198. rejtvényünk megfejtése:

Bubánat

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Boda Istvánné, Bp. XIII., Kilián köz 4. Óvoda.

Veres Kálmán, Kaposvár, Petőfi u. 64/a.

Németh József, Bp. X., Duda u. 24.

200. REJTVÉNYÜNK

Ó MÁRTÁS

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

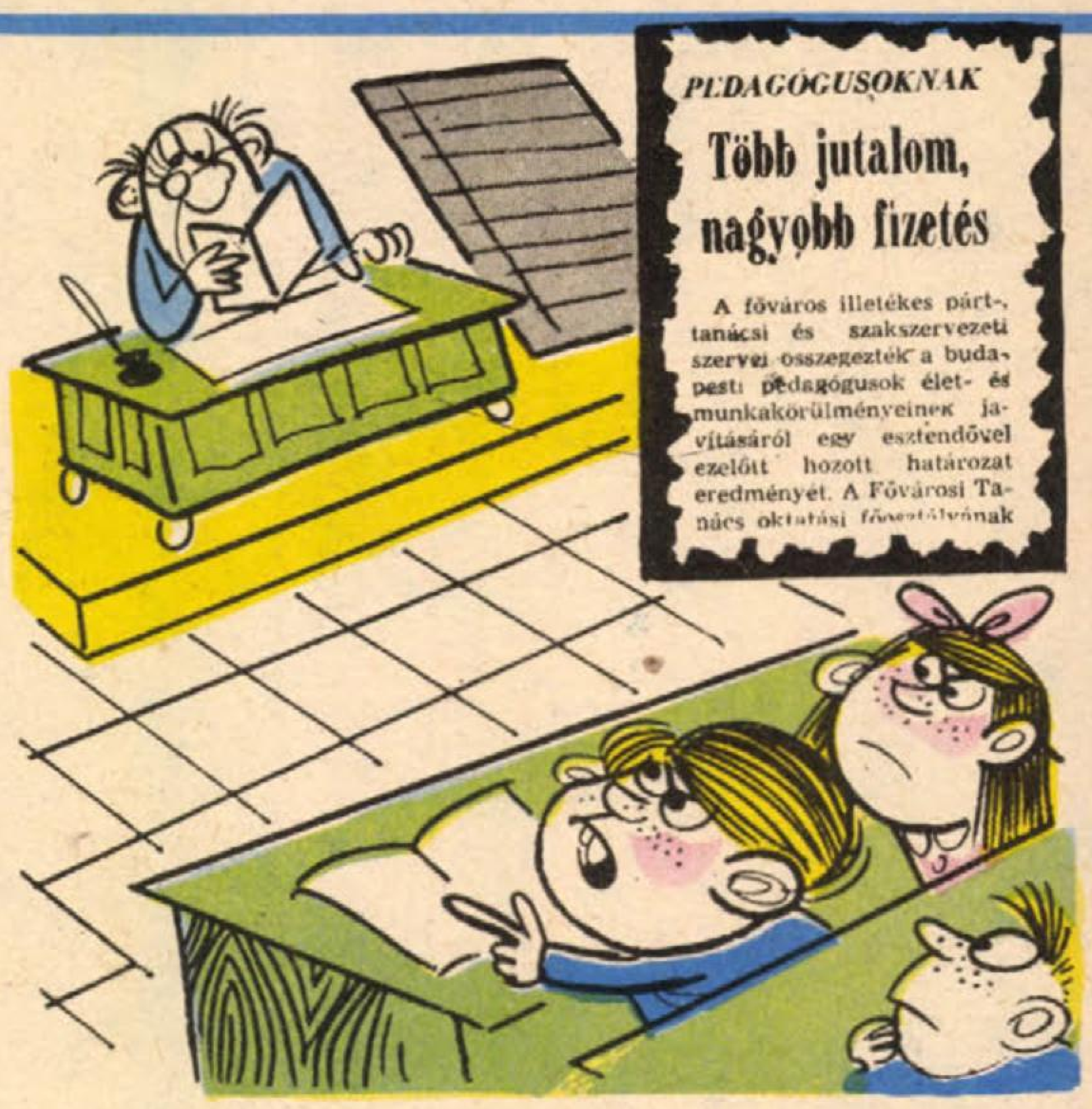
A megfejtéseket legkésőbb november 1-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest. 8. Pf. 53.

A HÉT HÍREIBŐL

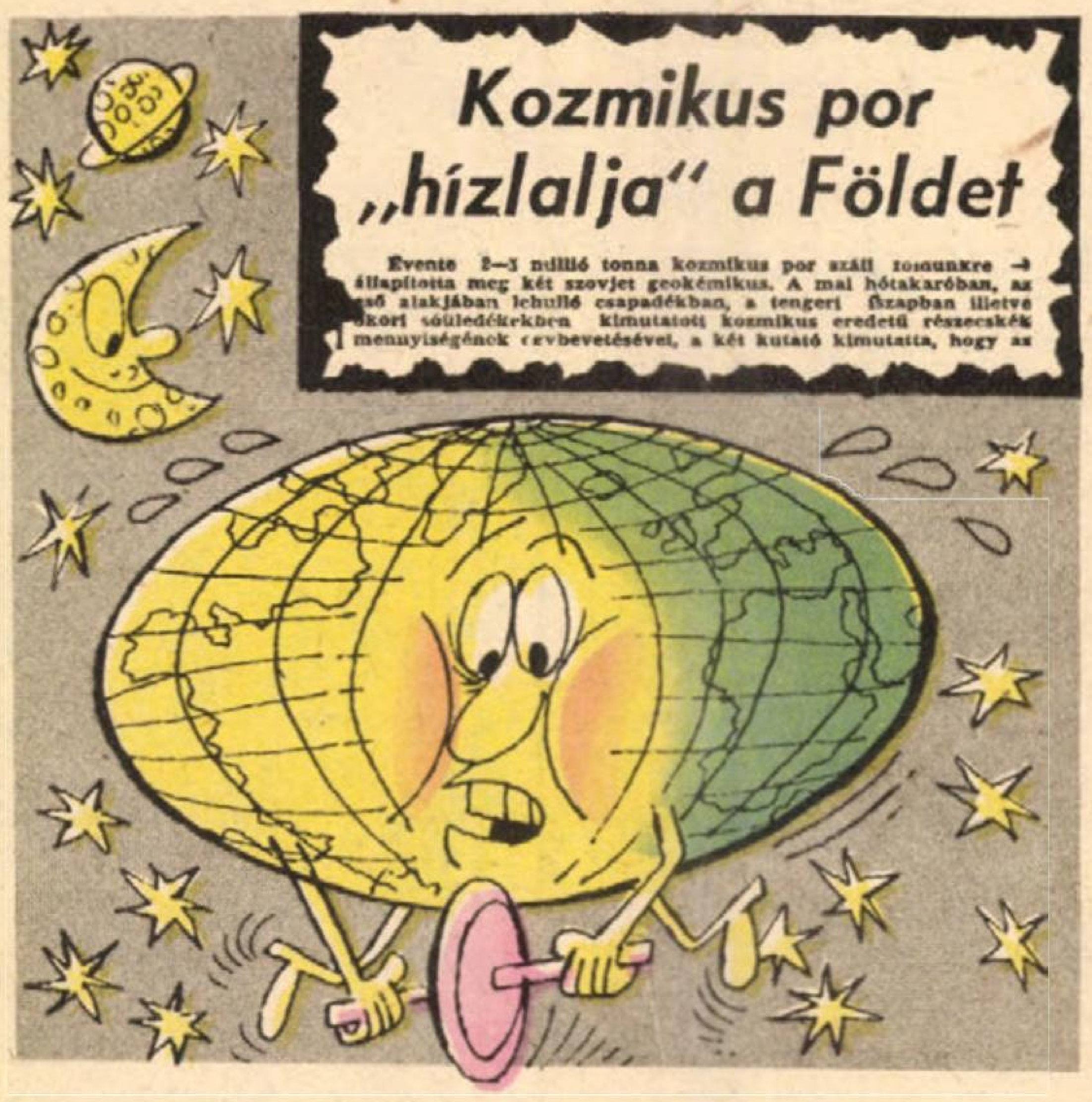
Fülöp György rajzai

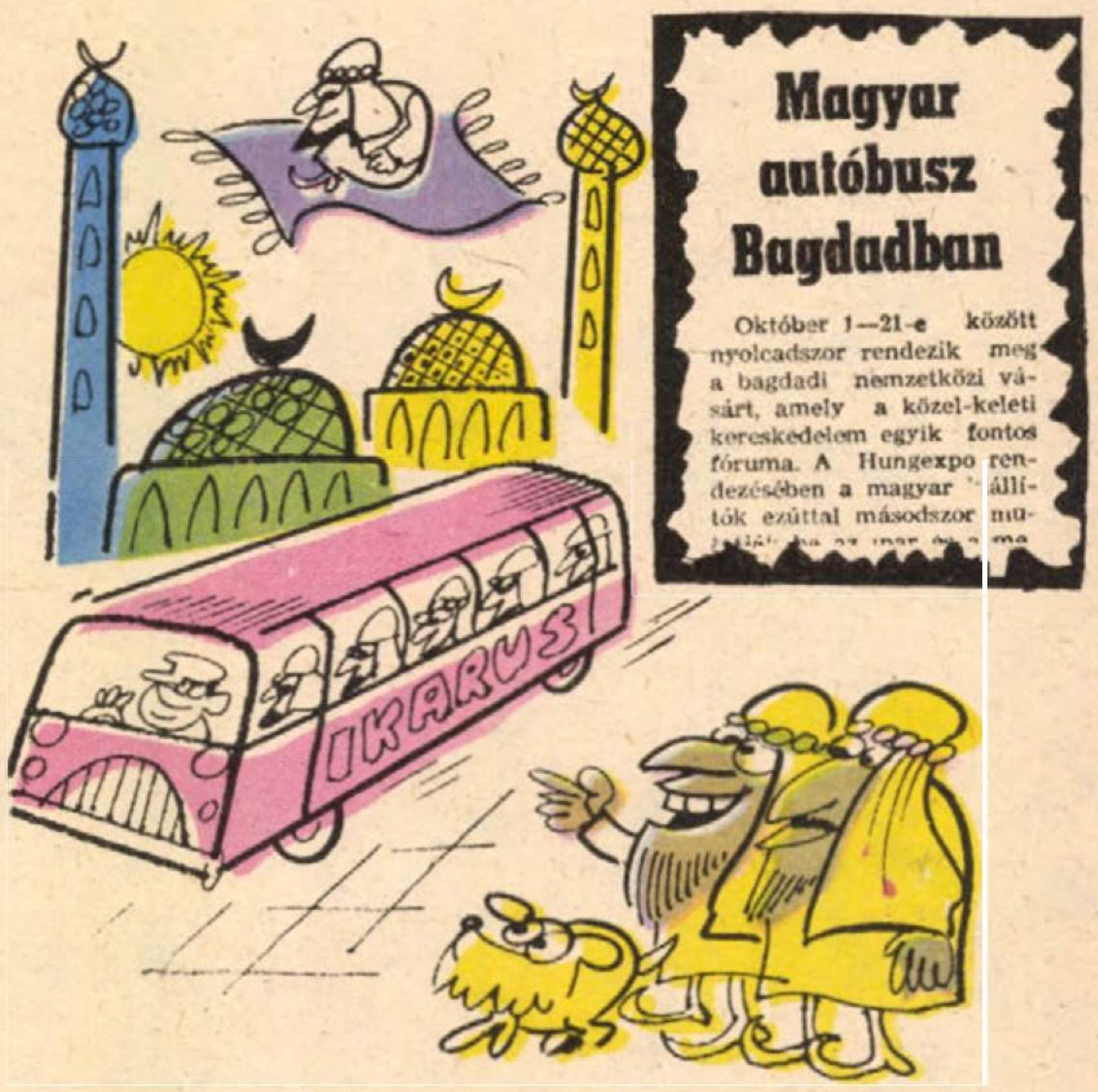
– Fater, maga nem hallott a jobbkéz – szabályról?

– Hát igazság ez? Minket hív ki felelni, és ő kapja a jutalmat...

– Szörnyű, megint híztam!

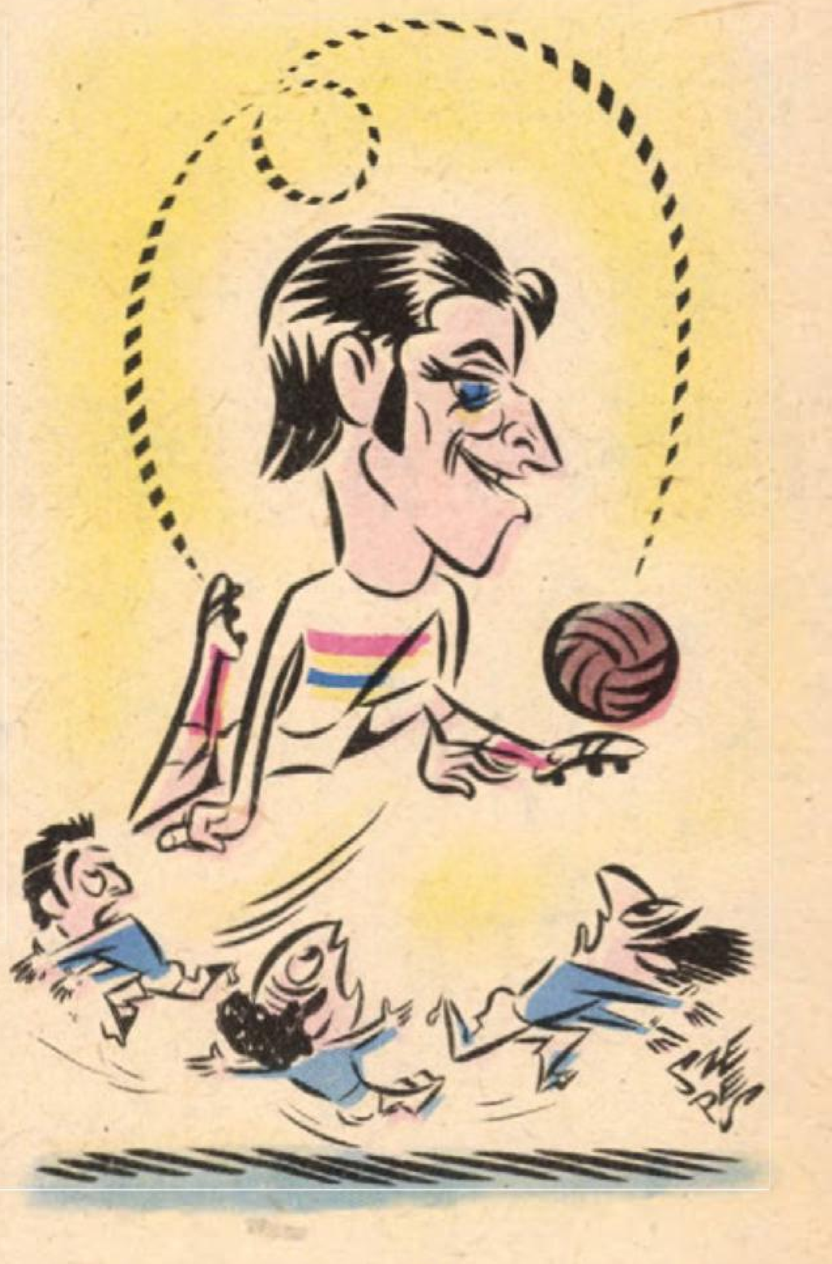
– Azt mondják, gyorsabb, mint a szőnyeg.

AMERIKAI BUMERÁNG

Amióta a „Vásárolj angol árut!" feliratú jelvényen apró betűkkel ez volt olvasható: „Made in Japan" – azóta semmi sem lehetetlen. Ezért nem is hat meglepetés erejével, hogy Steve Silady, Ausztrália bumerángbajnoka kijelentette, hogy amerikai bumerángokkal versenyez, mert az ausztrál bumerángok egyszerűen nem jönnek vissza, ami bumerángok esetében legalábbis meglepő. Elmondta, hogy az ausztrál bennszülöttek a bumerángok készítése közben csak azzal törődnek, hogy a különleges sporteszköz szép legyen, tehát emléknek megfelelő. De hiába dobják el őket, nem jönnek vissza. Ezzel szemben az amerikai bumerángok engedelmesen visszarepülnek eldobójuk lábához.

Ausztrália költségvetésében is nehézségeket okoz, hogy az ország bumeráng tekintetében behozatalra szorul.

„CSALAFINTA ÚRFI"

(Ahogy Zámbó Sándort a colombes-i stadionban elnevezték.)

NEM ELVESZETT EMBER

– Most nem mehet be, az igazgató úr éppen telefonon beszél.
– Tudom, kérem, velem...

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

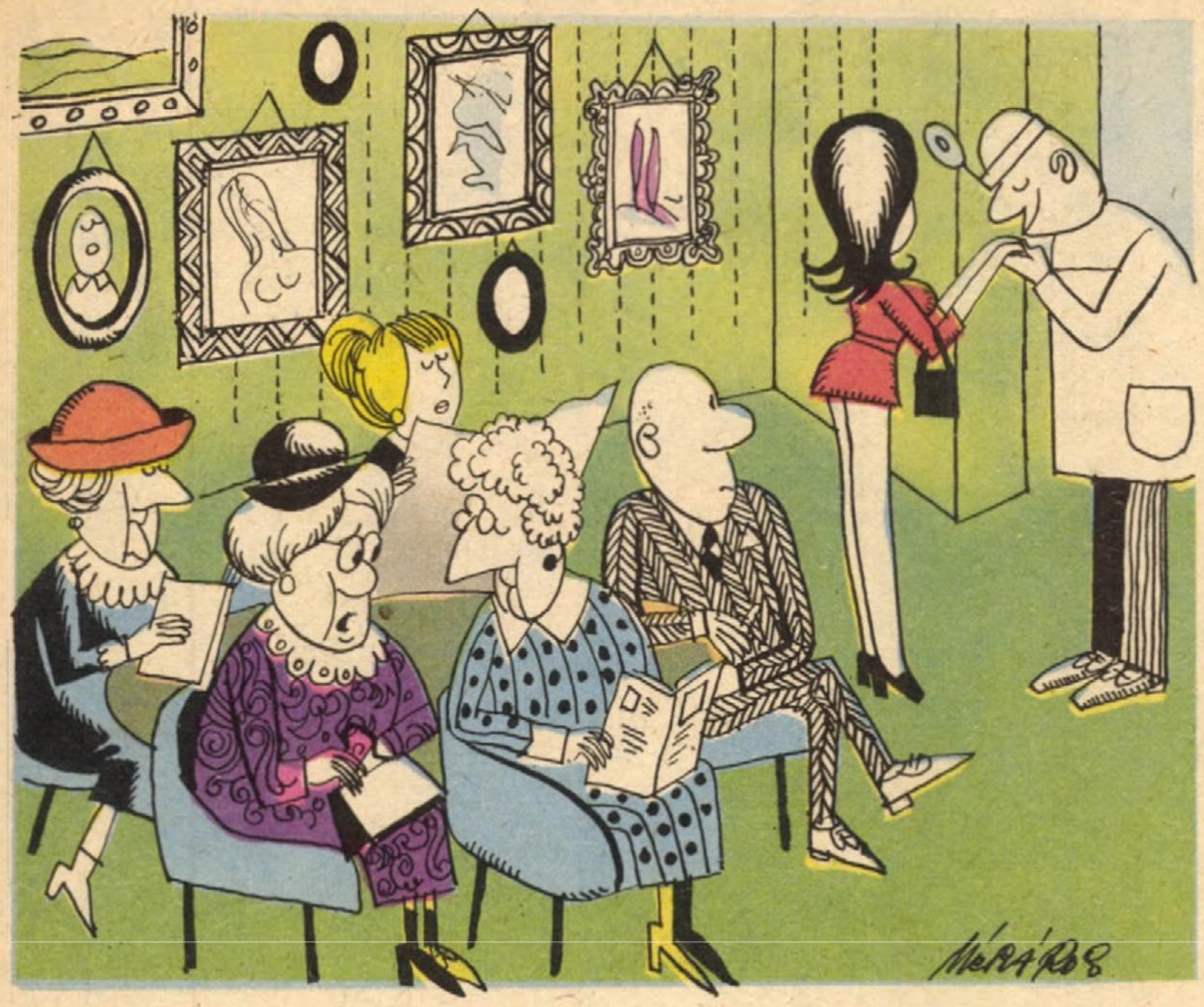
Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. — 71.3972/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme: Budapest, 8. Pf. 53.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

RENDELŐBEN

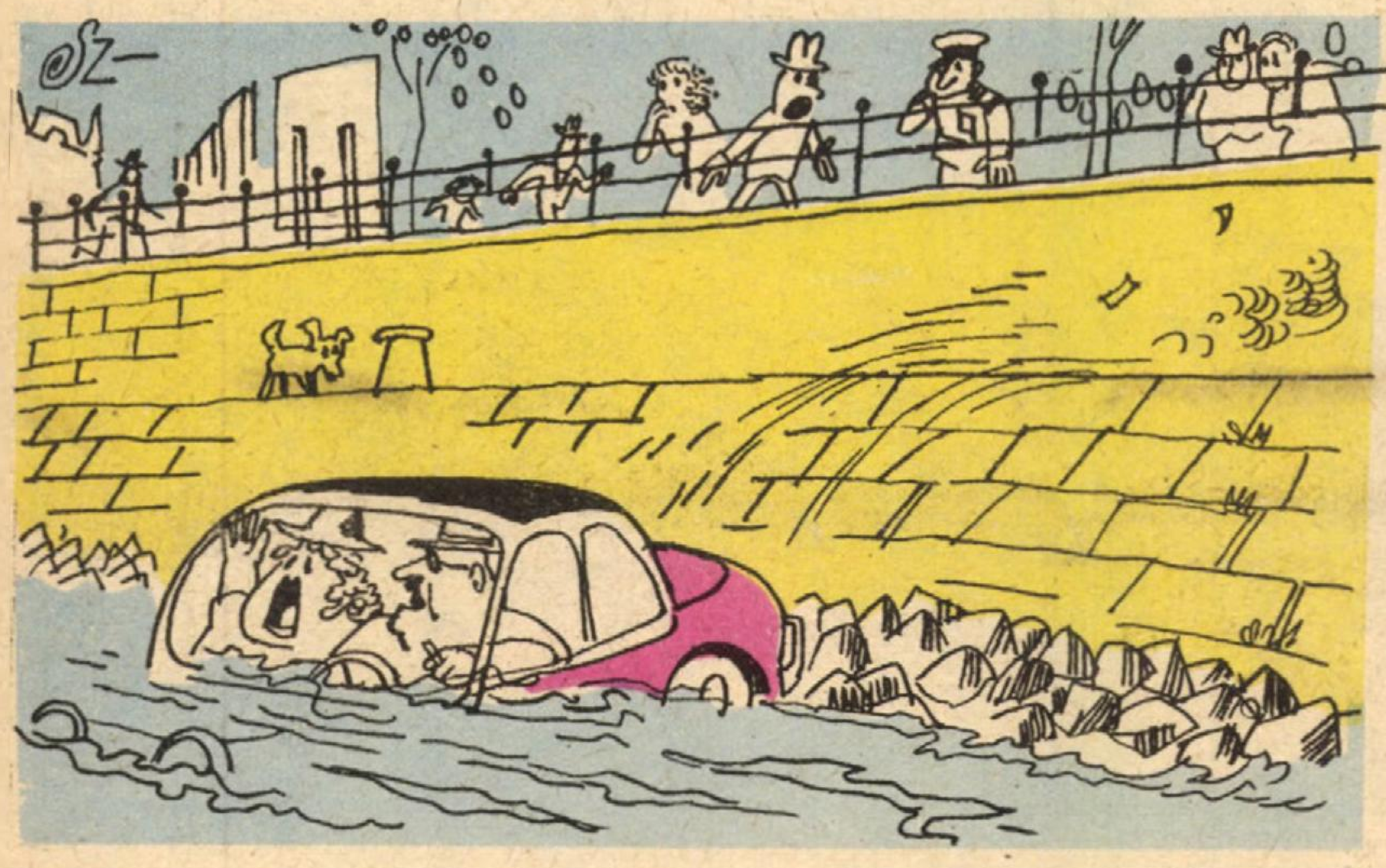
– Nem értem, mi van ezeken a fiatalokon olyan sok vizsgálnivaló?

A SZÍNIGAZGATÓ BÁNATA

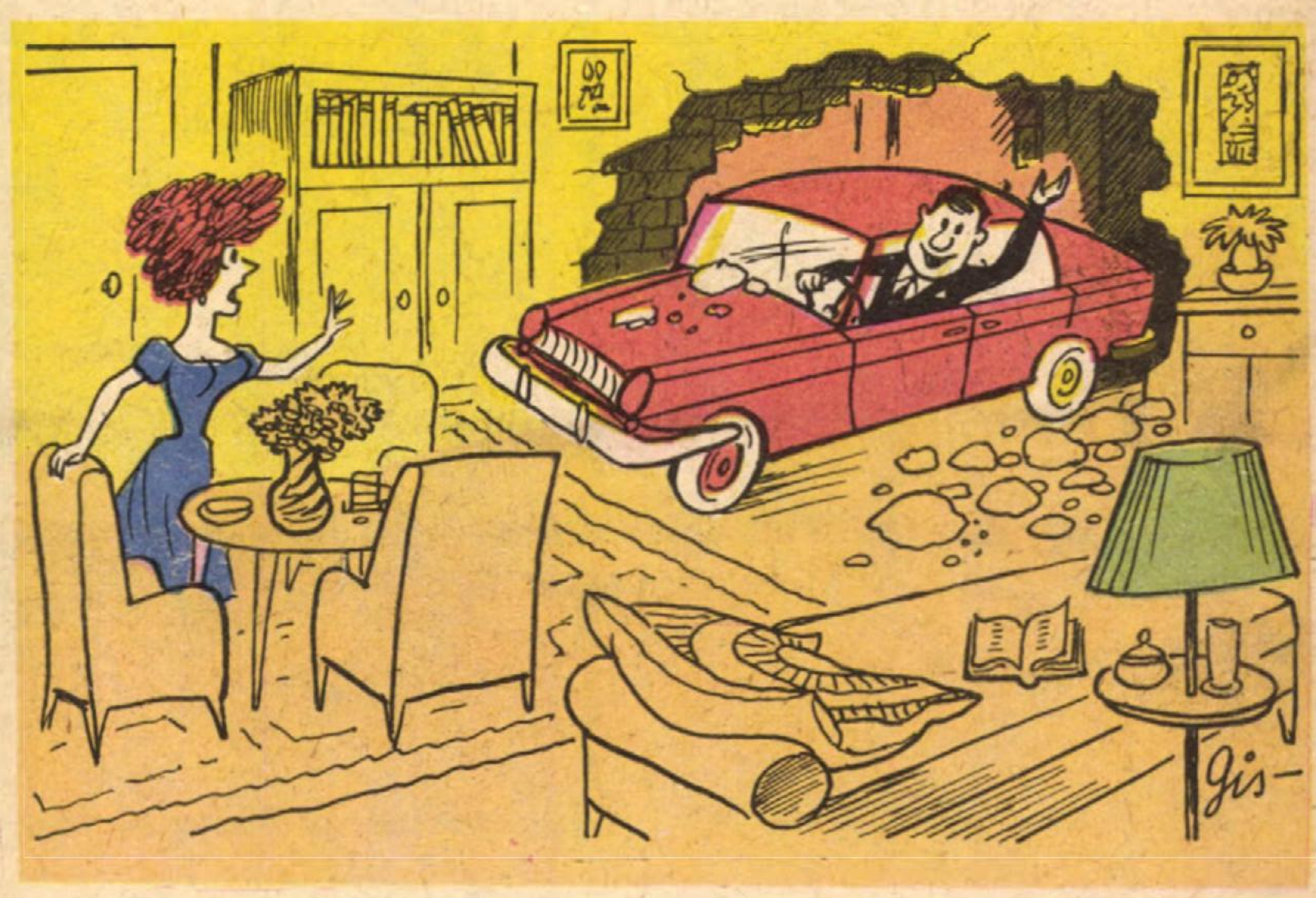
– Dühít, hogy ezeknél folyton telt ház van...

RAKPARTI EPIZÓD

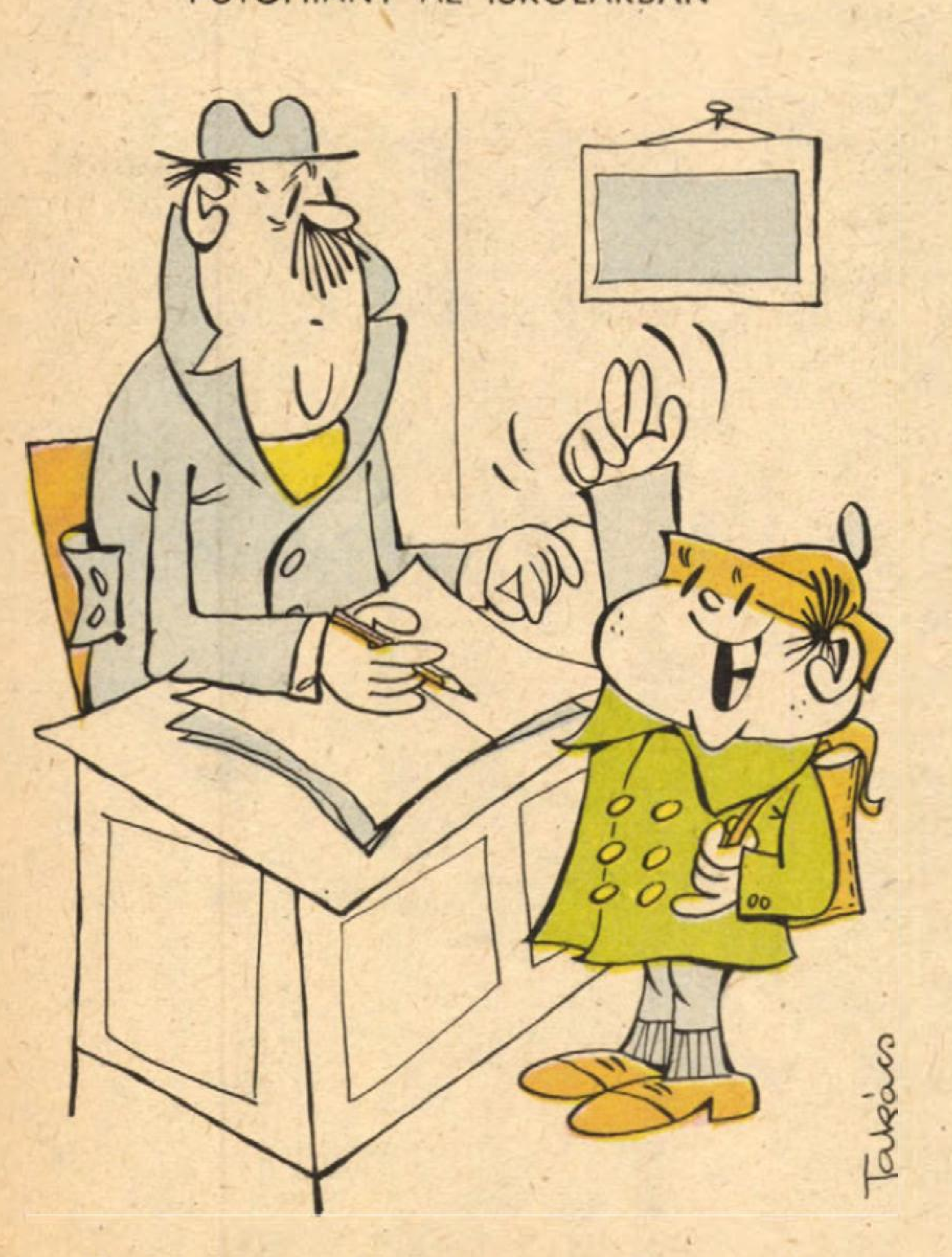
– Csak addig bírd ki a hideg vízben, amíg megérkeznek a tévétől!

KÉNYELMES EMBER

– Nem akartam gyalog megmászni két emeletet...

FŰTŐHIÁNY AZ ISKOLÁKBAN

– Tanár úr, én minden matematikaórán vállalom társadalmi munkában a kazánfűtést!

a VILÁG anekdotakincséből

Maurice *Utrillo*, századunk első felének nagy hírű francia postimpresszionista festője, akinek primitívségre törekvő, sajátosan realista városképei ma a világ múzeumainak féltett kincsei, hírhedett rabja volt az alkoholnak. S minthogy a legritkább esetben volt pénze, a készségesen hitelező kocsmárosoknak utólag, kijózanodás után ott helyben festett képeivel fizetett. A könnyelmű festő maga sem értette, mi történt körülötte, mert egyszer csak a sajtó felkapta a nevét, s képeinek ára ugrásszerűen, szinte napról napra emelkedni kezdett. És röviddel Utrillo „felfedezése" után megjelent egy párizsi műkereskedőnél egy gazdag úr, aki Utrillo-vásznakat keresett. A műkereskedő elé rakta mindet, ami volt, a vevő némi alkudozás után megállapodott az árban, s valamenynyit megvette.

— *Hazaküldjem, uram?* — kérdezte a műárus.

— *Nem, tartsa csak itt* — hangzott a felelet. — *Tartsa itt 8—10 napig, s mikor megduplázódott a mai ára, adja el. Majd bejövök a különbözetért!*

*

Domenico *Cimarosa*, a XVIII. század második felének kiváló olasz operakomponistája, a nálunk is népszerű *Titkos házasság* szerzője, *Vladimiro* című művét a torinói Királyi Színházban mutatták be. A Királyi Színházban szigorúan ragaszkodtak bizonyos időtartamokhoz, s a próbákon állandóan részt vett egy udvari kamarás, aki ellenőrizte a mű különböző szakaszainak hosszúságát. A kamarás az egyik részről megállapította, hogy öt perccel tovább tart, mint ahogy azt ő megengedhetőnek véli, s ezért Cimarosát berendelték a színházba, hogy öt percet húzzon a kifogásolt részletből.

A szerzők két évszázaddal előbb sem szívesen „húztak" kézirataikból, partitúráikból. Cimarosa előbb a kamarással egyezkedett, de minthogy ez nem vezetett eredményre, *III. Victor Amadé* királyhoz fordult, s alázatosan kérte: engedélyezze művének a kifogásolt öt percet. A király kegyes volt, az öt perc maradt, s a *Vladimiro* sikert aratott. Ám az anyagi elismerés olyan szűkösnek bizonyult, hogy Cimarosa elhatározta: elhagyja Torinót. Mikor búcsúlátogatásra a király elé járult, őfelsége jóindulatúan óvta azoktól a veszedelmes találkozásoktól, amiknek az utasok ki vannak téve.

— *Felség* — válaszolta szelíd szemrehányással Cimarosa —, *hacsak a haramiák azt az öt percet el nem rabolják, amit Felséged kegyesen visszaajándékozni méltóztatott, akkor nem tudom elképzelni, mit vehetnek el még tőlem...*

Békés István feldolgozása